

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 515

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
Ἀρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
11 Αύγουστου 1937

Ἑβδομα
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Ἕνας πανελληνιος συναγεμμός, ὁ πῆρξε ἡ 4η Αὐγούστου, ἡ πρώτη ἐπέτειος τοῦ σπουδαιότερου ἐθνικοῦ γεγονότος τῶν τελευταίων ἐτῶν, ποῦ ἐωρτάσθηκε τὴν περασμένη Τετάρτη.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἡ πρωτεύουσα εἶχε κατακλυσθῇ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ποῦ ἐσπευδε νὰ συμπανηγυρίσῃ μαζὶ τὴν ἡθικὴ τῆς ἀνάστασις.

Γιατὶ πρὸ παντός ἡθικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀναδημιουργία καὶ ἀνασυγκρότησις ποῦ ἄρχισε ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο.

Ἡ ἑλληνικὴ ἐπαρχία μὲ τὴ γραφικότητά της, ἐσπευσε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ δώσῃ νέο τόνο καὶ νέο παλμὸ στὴν ἀθηναϊκὴ ζωὴ, δείχνοντας μὲ τὴν παρουσία της σὲ πολλοὺς—σ' ὅλους αὐτοὺς ποῦ τὴν ἀγνόησαν τόσα χρόνια τώρα—ὅτι ζῇ καὶ ὑπάρχει ἀκόμη, γεμάτη παλμὸ ἐθνικὸ καὶ ὀργῶσα ἀπὸ ζωὴ καὶ δύναμι.

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς πανεθνικῆς αὐτῆς διαδηλώσεως ὑπῆρξε ἡ εορτὴ τοῦ Σταδίου. Τὸ μυριόστομον «ζήτη» ποῦ ἐβροντοφώνησε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ἡ οὐρανομήκης αὐτὴ ἰαχή, δὲν ἦταν μονάχα μιὰ ἔκρηξις τοῦ καλλιαῖκου ἐνθουσιασμοῦ, γιὰ τὸν Ἑθνικὸ Κυβερνήτη, καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἐν ὄς μόνον ἔτους, ἀλλὰ μιὰ κραυγὴ θριάμβου γιὰ τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἐθνικῶν πεπρωμένων ποῦ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν τόσον καιρὸ τώρα, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξαν ποτέ.

Καὶ τώρα, ποῦ πέρασε καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ μέρα, ὁ μεγάλος αὐτὸς σταθμὸς, ὅς κυττάξωμε ἐμπρός: πλατεῖα ἀνοίγεται μπροστὰ μας ἡ λεωφόρος τῶν νέων ἀγώνων, τῆς συνεχίσεως τῶν ἀγώνων καλλίτερα. Γιατὶ ἕνας χρόνος δὲν θὰ πῇ τίποτε γιὰ τὰ ἔργα μεγάλης πνοῆς, γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἔργα. Ἐχομε ἀκόμα νὰ κάμωμε πολλὰ καὶ ὡς κυβέρνησις, ἀλλὰ πρὸ πάντων, ὡς λαός. Ἡ 4η Αὐγούστου 1936-1937 ἔ. ἔ. ἦταν μιὰ προπαρασκευὴ: Ὁ ἐγκλιματισμὸς μας στὸ νέον ἔδαφος. Ἡ κυρίως προσπάθεια ἀρχίζει τώρα.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Γ. ΡΕΒΑΛ
**Η ΙΝΦΑΝΤΗ
ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ**

τὸ ἀριστουργηματικώτερο ἔργο
μὲ θέμα τὸν ἔρωτα, ἀπ' ὅσα ἔ-
χουν γραφεῖ ὡς τώρα

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΤΣΙΜΠΙΕΣ

Στὸν ΓΙΩΡΓΟ ΠΑΠΑ

Τὸ ὕφος σου πάνω στὴν σκηνὴ
τὸ κάθε θῆλυ συγκινεῖ
καὶ ἡ καρδιά του ἀρχίζει εὐθὺς
ταμποῦρλο νὰ χτυπᾷ...
Σὲ βρίσκει ὑπέροχο ἔραστή
μὰ ποῦ ἤθελες νὰ φανταστῇ
πῶς ἔχεις υἱό... παπαδίε
καὶ παίζεις τὸν... Παπᾶ!

Στὸν ΜΥΡΑΤ υἱὸν
(εὐτυχὴ πατέρα)

Μικρός... ἀλλὰ θαυματουργός!
Τοτό, δὲν ἔμεινες ἀργός...
ἀπεναντίας βιάστηκες
νὰ φέρῃς τὸ ἔργο εἰς πέρας:
Καὶ σὲ εἶδαμε—καταφερτῇ!—
νὰ εἰσαι... καὶ τὰ δυὸ μαζί:
τούτέστι καὶ Μυράτ υἱός—
μὰ καὶ Μυράτ... πατέρας!

Στὸν ΜΠΡΙΟΥΣ
(τὸν μαῦρο χορευτὴ τῆς «Μάντρας»)

Μόλις σὲ εἶδα, εἶπα εὐθὺς:
—Φτοῦ σου! Νὰ μὴν ἀβασκαθῇς!
Γιὰ νὰ μὴ σὲ ματιάσουνε,
θὰ σοῦ περάσω χάντρα!
Πῶς κατορθώνεις—ἀπορῶ!—
τὸ θαῦμα αὐτὸ—μὰ τὸν Σταυρό!—
νὰ βγάξῃς ἀσπροπρόσωπη
μαῦρος ἐσύ... τὴν «Μάντρα»;

Στὴν ΛΙΑΥ ΛΥΣ
(λευκὴ χορεύτρια τῆς «Μάντρας»)

Ὅταν αἰθέρια πηδᾷς
μὲ φλόγα... ἀναμμένη δᾶς,
τὰ γεροντοπαλλήκαρα
ἀρχίζουν τὰ ψῆ! ψῆ!...
Μὰ ἐσύ, γλυκεῖά μου ὁμορφονιά,
χορεύεις ὅλον τὸν ντουνηῶ:
τὸν ἑαυτὸ σου στὴν σκηνὴ
κι' ἐκείνους... στὸ ταψί!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ",

Ὁ φρικαλέος συντάκτης τῆς παρούσης στήλης—ποῦ εὐτυχῶς τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀφῆσε ἡσύχους τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑβδομάδος» — ἀρχισε νὰ δίνῃ πάλι σημεῖα ζωῆς. Γι' αὐτὸ σημειοῦνται ἀναδρασμοὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν Ἰσπανία καὶ καταλήγοντας στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή.

Ἐρώτησις.—Ἀν ἐρεθῇ ἕνας κατ' οἰκὸς τῆς Κορέας στὴν Κίνα, πῶς θὰ χαρακτηρίσετε αὐτὴ τὴν χώρα;
Ἀπάντησις.—Ὡς κορεο...ερε-
θῇ!

Πάραυτα, τὸ κινεζικὸν πρακτορεῖον «Κεντρικὰ Νέα» στέλλει μίαν κινεζικὴν καρπαζιὰν εἰς τὸν συντάκτην, θάζει δὲ ὡς ἐπαθλοῦ δυό... πεκινουὰ σ' ἐκείνους, ποῦ θὰ τὸν προσκομίσουν, ζῶντα ἢ νεκρόν, στὴν Κίνα. Ἀσύλληπτος, ὁ ἄθλιος συνεχίζει:

Ἐρώτησις.—Σὲ ποῖο προάστειο τῆς Ἀθήνας ἀργῶ νὰ μπῶ στὸ χῶλλ ἐνὸς σπιτιοῦ;

Ἀπάντησις.—Στὸν Χολ...αργό!

ὑπεραστικὴ στράκα στέλλεται τηλεφωνικῶς στὸν συντάκτη, ποῦ ἀτυχῶς δὲν τὴν τρώει, ἀλλὰ τὴν τρώει κατὰ λάθος ὁ λινοτύπος τῆς «Ἑβδομάδος» Ἀθανασόπουλος ποῦ μεταφέρεται εἰς τὸν Σταθμὸν Ἀ' Βοηθειῶν.

Ὁ ἄλλος... τὸ βιοτὶ του:

Ἐρώτησις.—Μὲ ποῖο φάρμακο ἡ Ἰαπωνία θὰ μπορῇ πρὸ ἀποτελεσματικὰ νὰ θάρσῃ τὴν Κίνα;

Ἀπάντησις.—Μὲ ἄρα...κίνα!

Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Ἀνάστα-

τοι οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἑβδομάδος» κάνουν νέαν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν γραφειῶν μας, ἀξιούντες—μὲ τὸ δική τους— νὰ τοὺς παραδοθῇ ὁ ἔνοχος. Ὁ κ. Σαμπᾶς ὁμῶς ἀρνείται νὰ τὸν παραδώσῃ, φοβούμενος μήπως ὅταν πέσῃ στὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμένου πλήθους ὁ συντάκτης μας δὲν θάχῃ νὰ παραδώσῃ... πνεῦμα!

Τί θὰ γίνῃ; Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρῃ!

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Γ. ΡΕΒΑΛ
**Η ΙΝΦΑΝΤΗ
ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ**

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
τὸ ἀριστικώτερο ἔργο
ποῦ ἔχουν γραφεῖ ὡς τώρα
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΓΥΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 1. Τζορδ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-37
ΑΡΙΘ. 35282

"Εξυπνα και κουτά

KAMMIA ANΗΣΥΧΙΑ

—Σοφία, δὲν ἀκούς πὺν χτυπάνε τὴν πόρ-
τα τόση ὥρα;
—Μὴν ἀνησυχεῖτε κυρία, εἶναι ὁ κύριος.

ΤΙ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ!

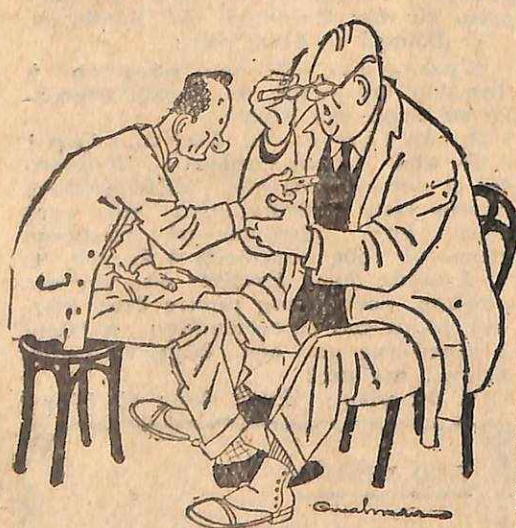
—Εἶναι ἡ δευτέρα τώρα, φορὰ πὺν βρί-
σκω λάθος στοὺς λογαριασμοὺς σας...
—Ἀλήθεια κ. προϊστάμενε, τί σύμπτω-
ση! Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔλεγα πρὸ ὀλίγου.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΗΤΑΝ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

—Δὲν γνέρεσαι οἰκογενειάρχης μὲ πέντε
παιδιὰ νὰ μεθοκοπᾷς ἐστὶ στίς ταβέρνες;
—Μὴν εἶσαι ὑπερβολικὸς κύρ-ἀστυφύλα-
κα. Τέσσερα μόνον εἶνε τὰ κουτσούβελα!...

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

—Γκαρσόν! Αὐτὸ εἶναι τερατῶδες! Τρία
οὔζα καὶ δυὸ λουκαῦμα τριάντα δραχμές!
Νὰ φωνάξῃς τὸν προϊστάμενό σου.
—Ὁ προϊστάμενος ἀφοῦ ξανάκανε τὸν λο-
γαριασμό:
—Ἐχουν δίκην οἱ κύριοι Γιάννη. Αἰω-
νίως λοιπὸν ἀπόρροπος θὰ εἴσαι! Οἱ κύ-
ριοι πληρώνουν μόνον εἰκοσιτογὰ καὶ ἑβδο-
μήντα.

ΕΙΧΕ ΚΑΙΡΟ...

—Θὰ πᾶτε πρῶτα σ' ἕνα ραδιολόγο γιὰ
νὰ σᾶς ἀράῃ τὴν ἀκτινογραφία σας, μετὰ
θὰ κάνετε μιὰ ἀνάλυση τοῦ αἵματος, κατόπι
θὰ συμβουλευθεῖτε ἕναν ὁδοντίατρο καὶ ἕνα
εἰδικὸ γιὰ ἐσωτερικὲς παθήσεις καὶ ἐπειτα
θάρθετε σὲ μένα γὰ νὰ σᾶς πῶ ἂν τὸ σπυ-
ράκι αὐτὸ ποῦχετε στὸ δάχτυλο ἐνὶ ἀνά-
γκῃ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως.

"Ακθορθ και ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ "Ακθορθ μὲ τὸν Μπέννετ—διηγεί-
ται ὁ Τὸμ Γκρέμπουργκ—ἐκ-
μεταλλεύονταν μαζὶ ἕνα ὀρυ-
χεῖον ἀργύρου καὶ μολύβδου
στοὺς λόφους τοῦ Τάλαυ. Ἦταν μικρο-
επιχειρήσεις καὶ χρησιμοποιούσαν μόνο
μισὴ δωδεκάδα Κινέζους ἐργάτες
(Κούις) πὺν ἔσκαζαν, ἐνῶ οἱ ἴδιοι οἱ
συνεταίροι ἀνελάμβαναν τὸ χῶσιμο
τοῦ μετάλλου.
Κατοικοῦσαν μαζὶ σ' ἕνα σπιτάκι πὺν
εἶχαν χτίσει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' ἑ-
λὶς καλὺδες τῶν ἐργατῶν καὶ ἦσαν
σὺν τὸν σκύλο μὲ τὴν γάτα. Ἐνας Κι-
νέζος μάγειρας τοὺς ὑπηρετοῦσε, δὲν
κοιμόταν ὁμῶς στοὺς κυρίους του. Κά-
θε ἑράδῃ, ἀφοῦ σερβίριζε τὸ δείπνο,
πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ στὴν καλὺδα του.
Τὸ χυτήριό θρῖσκόταν στὸν μισὸ δρό-
μο, μεταξὺ ὀρυχείου καὶ σπιτιοῦ.
Ἐνα πρωὶ, οἱ δυὸ συνεταίροι ἀνα-
κάλυψαν μιὰ πλοῦσια φλέβα ἀργύ-
ρου. Τὸ ἑράδῃ, στὸ δείπνο, φιλονικη-
σαν καὶ πάλι, ζωηρότερα, μάλιστα, ἀπ'
τὸ σῦνητες, κί' ὁ μάγειρας ἀκούσε τὸν
"Ακθορθ νὰ λέῃ στὸν Μπέννετ:
—Θὰ σοῦ σπᾶσὼ τὸ κεφάλι!
—Δοκίμασε ἂν τολμᾷς! ἀποκρίθη-
κε ὁ Μπέννετ.
Τὴν ἴδια νύχτα, ὁ φύλαξ τοῦ χυτή-
ριου ἀκούσε ἑξὼ θόρυβο δημάτων. Ἐ-
σκυψε ἀπ' τὸ παραθύρο κί' εἶδε τὸν
"Ακθορθ πὺν μετέφερε μέσα σ' ἕνα
τσουβάλι κάτι τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὀγκώ-
δες. Πέταξε τὸ φορτίο τοῦ μέσα στίς
φλόγες προτοῦ ἐπιστρέψῃ στὸ σπιτί
του. Ὁ φύλαξ ἐνοίωσε μυρωδιὰ καμ-
μένη σάρκα.
Τὴν ἐπομένη, ὁ Μπέννετ εἶχε γίνει ἄ-
φαντος. Καθὼς δὲν ἐπέστρεψε τὸ ἑρά-
δῃ, ὁ "Ακθορθ ἀνησύχησε κί' ἀρχισε
νὰ ἀναζητῇ τὸν σύντροφό του.

Πέρασε μιὰ βδομάδα. Ἐφθασε ἕνας
ινσπέκτορ πὺν εἶχε πληροφορηθῇ ἀπὸ
τρίτον τὴν ἐξαφάνισι καὶ ρώτησε γιὰ-
τί δὲν εἶχαν καταγγεῖλει τὸ γεγονός
στὴν ἀστυνομία.
—Μήπως πέθανε ὁ "Ακθορθ; ρώτη-
σε ὁ ἱνσπέκτορ.
—Γιατί νὰ πεθάνῃ; Φιλονικήσαμε τὴν
προηγούμενη μέρα τῆς ἐξαφανίσσεως
του κί' ἴσως νὰ θέλῃε νὰ μὲ παρατή-
ρη σὺζυλο καὶ νὰ φύγῃ...
—Τί ροῦχα φοροῦσε;
—Οἱ ἑρνευεσ ἀπεκάλυψαν ὅτι ὅλα τὰ
ροῦχα τοῦ "Ακθορθ θρῖσκονταν στὴν
θέσι τους, ἑξὸν ἀπὸ κάτι πυτζάμες.
Ἄρα, εἶχε μᾶλλον φύγει νύχτα.
—Ποιοὶ εἶναι οἱ κληρονόμοι του; ρώ-
τησε ὁ ἱνσπέκτορ.
—Μόνον ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ "Ακθορθ.
Μήπως θρῖσκατε τίποτα ἴχνη;
—Τίποτα. Φεύγω, θὰ ξανάρθω ὁμῶς
σὲ λίγες μέρες.
Τὴν ἐπομένη, ὁ ἱνσπέκτορ ἐρχόταν
μ' ἕνα ἑντάλμα συλλήψεως ἐπ' ὀνόματι
τοῦ "Ακθορθ. Πολὺ ἀργὰ ὁμῶς, ὁ
"Ακθορθ εἶχε πάρει μαζὶ του κάτι
τρόφιμα καὶ γάθηκε μέσα στὴν ζουγ-
κλα. Ἀφῆσε ἕνα γράμμα ὅπου ἔλεγε
ὅτι πῆγαινε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μπέν-
νετ.
Ὁ ἱνσπέκτορ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν
του. Εἶχε μαζὶ του τὴν φωτογραφία

τοῦ ὑποτιθεμένου ἐγκληματίου, ἐνὸς
ἀνδρὸς μὲ πλατεῖς ὠμους, κοντὸ μου-
στάκι καὶ μαλλιά κομμένα σύρριζα.
Ὁ ἱνσπέκτορ εἶχε μαζὶ του τὸν σκύλ-
λο του Φίντο, ἕνα λαγωνικὸ πὺν εἶχε
δράσει σ' ἕνα σωρὸ ἐγκληματικῆς ὑπο-
θέσεως. Γιὰ νὰ ἔρῃ τὸ λαγωνικὸ τὰ ἴ-
χνη τοῦ ἐξαφανισθέντος, ὁ ἱνσπέκτορ
ἔρῃκε τὴν καλλίτερη λύση. Ἐψαξε μέ-
σα στὰ ροῦχα τοῦ "Ακθορθ καὶ πῆρε ἕ-
να ζευγάρει παπούτσια.
Ἐστερα φώναξε τὸν Φίντο καὶ τοῦ-
δωσε νὰ μυρίσῃ τὰ παπούτσια, γιὰ νὰ
μπορέσῃ νὰ ἔρῃ τὸν ἱδιοκτήτη τους.
Τὸ λαγωνικὸ, ἀφοῦ τὰ μύρισε καλὰ ἱ
καλὰ, σταμάτησε στὴν αὐλὴ τοῦ σπι-
τιοῦ κί' ἀρχισε νὰ τεντώνῃ τὰ ρουθού-
νια του ὀλόγυρα.
Ἐστερα, ἐκίνησε, καὶ τὸν παρέ-
συρε σ' ἕνα μονοπάτι, σὲ ἀπόστα-
σι 15 μιλίων ἀπ' τὸ ὄρυχεῖο. Ἐαφνί-
κᾶ, τοὺς σταμάτησε ἕνας γκρεμὸς.
Ἐσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὴν ἀβύσσο, στὸ
βάθος ὁμῶς δὲν δέκρινε τίποτα.
Κατῶρθωσε νὰ περάσῃ στὸ ἄλλο μέ-
ρος, σκαρφαλώνοντας ἀπὸ τὶς ἀπόκρη-
μνες πλαγιές, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς
του, μεταφέροντας τὸν σκύλο στίς πλά-
τες του.
Ὁ Φίντο ἐξακολουθοῦσε νὰ προχω-
ρῇ. Κανένα χωριουδάκι δὲν φαίνό-
ταν γιὰ νὰ περάσουν τὴν νύχτα τους.
Κοιμήθηκαν τὴν νύχτα κάτω ἀπ' τὴν
τρεμύσαστη λάμψιν τῶν ἀστρῶν, ἀφοῦ
ἀνῶσε ὁ ἱνσπέκτορ φωτιά γιὰ νὰ διώ-
ξῃ τὰ ἀγρίμια.
Τὴν ἐπομένη, ἀφοῦ περπάτησαν ὅλη
μέρα, συνάντησαν ἕναν γέρο ἐρημίτη.
—Καλῶς ἦλθατε. Ἐλάτε νὰ μοιρα-
στῇτε τὸ φαί μου, στὴν καλὺδα μου.
Ἐστερα ἀπ' τὸ δείπνο, ὁ ἱνσπέκτορ
ρώτησε:
—Μήπως ἦρθε κανένας λευκὸς νὰ
σᾶς ζητήσῃ ἄσυλο;
—Ναί! στὸ παρακάτω μοναστήρι εἴ-
ναι κάποιος. Θάπτεσε ἀπὸ κανένα ἀπό-
κρημνο μέρος καὶ πληγώθηκε.
Ὁ ἱνσπέκτορ, ὀδηγούμενος ἀπ' τὸν
ἐρημίτη, πῆγε στὸ μοναστήρι κί' εἶδε
τὸν πληγωμένο:
—Τί γίνεσαι; "Ακθορθ; ρώτησε τὸν
πληγωμένο.
—Δὲν εἶμαι ὁ "Ακθορθ.
Τοῦ ἔδειξε τὴν φωτογραφία.
—Ὁ "Ακθορθ εἶναι ἑανθός, μὰ στὴν
φωτογραφία μοιάζει μελαχρινός, σὺν
κί' ἐμένα.
—Ἄν δὲν εἴσαι ὁ "Ακθορθ, ποῖος
εἴσαι;
—Εἶμαι ὁ συνεταῖρος του Μπέννετ.
—Ἀδύνατον!
—Συνέβη τίποτα στὸν "Ακθορθ; ρώ-
τησε.
—Ὁ "Ακθορθ, ἀποκρίθηκε ὁ ντέτε-
κτιβ, τῶσκασε γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν
δικαιοσύνη, κατηγορούμενος ὅτι σᾶς
σκότωσε!

Μπέννετ ΤΟΥ ΧΑΡΤΚΟΥΡ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

—Τὸν ἡλίθιο! Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀ-
φῶσω μόνον πέντε λεπτά τῆς ὥρας,
χωρὶς νὰ τοῦ συμβῇ μιὰ συμφορὰ.
Πᾶμε γρήγορα νὰ κανονίσουμε τὰ
πράγματα!
—Σταθεῖτε! Ἐσεῖς πῶς ἦρθατε ἐ-
δῶ;
—Ξέρω, ἐγὼ; Ἰσως νὰ εἶμαι ὀπνο-
δάτης. Ἐνα πρωὶ, ἀντὶ νὰ ξυπνήσω
μέσα στὸ κρεβάτι μου ὅπως ὅλος ὁ
κόσμος, ἐρέθηκα στὸ χεῖλος μιᾶς ἀβύ-
σου πὺν ἔδλεπα γιὰ πρώτη φορὰ. Ἀπ'
τὴν κατάπληξή μου ἔπεσα στὸν γκρε-
μὸ, εὐτυχῶς πὺν δὲν σκοτώθηκα καὶ
ἐξυπνησα ἐδῶ—μέσα! Ἀλλοιῶτα, θὰ
κρεμοῦσαν τὸν φουκαρὰ τὸν "Ακθορθ
γιὰ φονιά!
—Φιλονικήσατε μαζὶ τὴν βραδυὰ τῆς
ἐξαφανίσσεως σας;
—Κάπου—κάπου φωνάξαμε λίγο, πο-
τὲ ὁμῶς δὲν μαλώνουμε.
—Καὶ τὸ πῶμα ποῦριξε ὁ "Ακθορθ
μέσα στὸ χυτήριό;
—Ἄν εἶχατε τὴν σκέψη νὰ ρωτήσετε
τὸν "Ακθορθ, θὰ σᾶς ἔλεγε πῶς ἦταν
τὸ κουφάρει μιᾶς ἀρκούδας πὺν εἶχε
σκοτώσει καὶ πὺν ἔρωμοῦσε. Γιὰ νὰ
γλυτώσῃ ἀπ' τὴν ἑρώμα, ὁ "Ακθορθ
θάκαψε τὸ κουφάρει.
—Καλὰ... πῶς τὸ λαγωνικὸ μου ἦρθε
καὶ σᾶς ἔρῃκε, ἐστὶ κατευθεῖαν;
Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπέννετ δὲν ἤξερε τί νὰ
ἀπαντήσῃ. Ρώτησε ὁμῶς τί εἶδους πα-
πούτσια ἦταν κί' ἔβγαλε τὸ συμπέρα-
σμα πῶς ὁ ἱνσπέκτορ εἶχε δώσει στὸ
σκυλί του νὰ μυρίσῃ ἀντὶ ἐνὸς παπου-
τιοῦ τοῦ συνεταίρου του "Ακθορθ...
ἕνα δικό του, τοῦ Μπέννετ!
Ἐταν γυρίσανε μαζὶ μὲ τὸν Μπέν-
νετ στὸ ὄρυχεῖο, ὁ ἱνσπέκτορ ἔδωκε
στὸ σκυλί του νὰ μυρίσῃ ἕνα παπού-
τι τοῦ "Ακθορθ. Ἀφοῦ γύρισε γιὰ
πολλὴ ὥρα μέσα στὴν αὐλὴ, τὸ σκυλ-
λί διευθύνθηκε τέλος πρὸς τὸν δρόμο.
Ὁ ἱνσπέκτορ τὸ ἀκολούθησε, μαζὶ μὲ
τὸν Μπέννετ.

Ἐπὶ δυὸ μέρες, οἱ δυὸ ἄνδρες ἀκο-
λουθοῦσαν τὸ σκυλί. Στρατοπέδευσαν
στὰ λείψανα μιᾶς φωτιάς πὺν ἀσφα-
λῶς ὁ "Ακθορθ τὴν εἶχε ἀνάψει. Τὴν
τρίτη μέρα, ἐφθασαν σ' ἕνα ποτάμι ὅ-
που διακόπτονταν τὰ ἴχνη.
Ἡ διαδρομὴ θὰ εἶχε συνεχιστῇ μὲ
θάρκα. Πρὸς τὰ ποῦ, ὁμῶς;
Ὁ ντέτεκτιβ μαζὶ μὲ τὸν Μπέννετ,
ἀφοῦ συσκέφθηκαν, ἀποφάσισαν νὰ
πάνε πρὸς βορρᾶν, γιὰτί στοὺς καταρ-
ράκτες πὺν ἦσαν πρὸς νότον δὲν θὰ
τολμοῦσε νὰ ριφοκινδυνεύσῃ κανεὶς
τὴν ζωὴ του.
Τὴν τελευταία μέρα, ὁ ἱνσπέκτορ ἔ-
στειλε τὸν Μπέννετ μπροστὰ μαζὶ μὲ
τὸ λαγωνικὸ, γιὰτί ὕψαυπευθεῖκε πῶς

τοὺς παρακολουθοῦσαν. Κρύφτηκε πῆ-
σω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ δὲν ἀργησε νὰ
δῇ ἕναν ἄνδρα πὺν προχωροῦσε ἔρπον-
τας, σχεδὸν ὀλόγυμνος, μὲ ἀνάκατα
μαλλιά, ὀπλισμένος μὲ τόξο καὶ θέ-
λη. Ὁ ἱνσπέκτορ ὤρμησε καὶ τοῦ πέρα-
σε τὶς χειροπέδες. Ὁ ἱθαγενὴς ἀνέλαβε
νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ σ' ἕνα μέρος ὅπου
ἦσαν ἀραγμένες πολλὲς πιθόγκες,
φτιαγμένες ἀπὸ κορμούς δέντρων. Ἐ-
κεῖ, ἔλυσαν τὰ χεῖριά του, γιὰτί ἀπε-
δείχθη πῶς δὲν εἶχε κακοὺς σκοπούς.
Τοὺς περιστοίχισαν πολλοὶ ἱθαγενεῖς
μὲ κτηνώδη χαρκτηριστικά. Κί' ὁ-
μῶς, κανένας δὲν τοὺς πείραξε καὶ
τοὺς ὀδήγησαν στὴν καλὺδα τοῦ ἀρ-
χηγοῦ τῆς φυλῆς. Ἐκεῖ, ἕνας πῖδ ἑρώ-
μικος ἱθαγενὴς τοὺς πρόσφερε νὰ πιοῦν
ἕνα φριχτὸ οἶνονπνευματώδες ποτόν.
Ὁ διερμηνεύς τῆς φυλῆς τοὺς πλη-
σάσε.
—Ζητοῦμε, τοῦ εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ, ἕναν
λευκὸ πὺν παραπλανήθηκε ἐδῶ.
—Πῶς ἦταν;
—Ἐμοιάζε μὲ τὸν φίλο μου ἐδῶ τὰ
μαλλιά του ὁμῶς ἦσαν σὺν τὸ χρυσά-
φι.
—Ἐνέε, εἶπε ὁ ἀρχηγός, οἱ ἄνθρωποι
μας ἔρῃκαν ἕναν τέτοιο καὶ τὸν ἔφε-
ραν στὸ χωριό. Ὁ μάγος μας εἶχε
προφητεύσει πῶς θὰ μᾶς στελλόταν
ἕνας μὲ μαλλιά χρυσὰ σὺν τὸν ἡλιο,
γιὰ νὰ γίνῃ πατέρας τοῦ Θεοῦ μας...
Τοῦ δώσαμε ὅτι κοσμήματα εἶχαμε καὶ
τὸν προσκυνήσαμε σὺν Θεῷ μας...
Σὲ λίγο οἱ δυὸ ἄνδρες θρῖσκονταν
μπροστὰ στὸν "Ακθορθ πὺν εἶχε τὸ
πρῶτο σκεπασμένο ἀπὸ δυὸ ἑδομά-
δων γενειάδα. Μὲ ἐπιφώνημα χαρᾶς,
ὁ ψευτοθεὸς ἀγκάλιασε τὸν συνεταίρο
του.

Ὁ ἱνσπέκτορ εἶδε κί' ἔπαθε ὥσπου
νὰ ἀποσπᾶσῃ τὸν "Ακθορθ ἀπ' τοὺς ἱ-
θαγενεῖς πὺν ἐννοοῦσαν σῶνει καὶ
καλὰ νὰ φυλάξουν τὸν θεὸ τοῦς πὺν
εἶχε καταδεχθῇ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.
Ὁ ντέτεκτιβ τοὺς ἔπεισε πῶς δὲν
ἦταν ὁ πραγματικὸς τους θεὸς καὶ
πῶς σύντομα θὰρχόταν ἕνας θεὸς μὲ
μαλλιά ἀκόμα πῖδ χρυσά. Μὲ τὰ πολ-
λά, οἱ ἱθαγενεῖς ἀφῆσαν τὸν "Ακθορθ
νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ἐννοεῖται τοῦ ξαναπή-
ραν πίσω ὅλα τὰ κοσμήματα πὺν τοῦ
εἶχαν χαρίσει.
—Δὲν ἔχετε τὸν θεὸ σας! εἶπε φευ-
γοντας ὁ "Ακθορθ.

Ὁ ἱνσπέκτορ ἀνέφερε τὸ περιστα-
τικὸ στοὺς προϊστάμενους του καὶ οἱ
περιπέτετες τῶν 3 ἀνδρῶν δὲν ἀργη-
σαν νὰ γίνουν γνωστές. Ἐνας ἱερα-
πόστολος, διαλεγμένος ἀνάμεσα σ' ἐ-
κείνους πὺν εἶχαν τετράξαθα μαλλιά,
πῆγε στοὺς ἱθαγενεῖς πὺν τὸν ἔκαναν
θεὸ τοῦς κί' ἀκούσαν ἀπ' τὰ χεῖλή του
τὶς διδασκαλίες τοῦ Χριστοῦ.
Οἱ δυὸ συνεταῖροι ἐξακολουθοῦν νὰ
φιλονικοῦν γιὰ φύλλου πῆδημα.

ΧΑΡΤΚΟΥΡ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

"Εξυπνα και κουτά

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

—Μπαμπά, ἂν δᾶλω σὲ τόκο πρὸς ἐννῆθ
τοῖς ἐκατὸ 56375 δραχμές, τί θὰ μοῦ φέ-
ρουν;
—Πρὸς ἐννῆθ τοῖς ἐκατὸ θὰ σοῦ φέρουν
τὴ φήμη ἐνὸς βλάκα μὲ περιγεφλαλιά.

ΕΠΕΙΣΘΗΚΕ

Ὁ κύριος (στὸν μάγερα καὶ στὸν ἡθη-
γέτη):
Τί μὲ κυττάζετε νὰ τρώγω ἐστὶ σὺν χα-
χαῖοι;
Ὁ μάγειρας.— Εἶχα μιὰ ἀμφιβολία ἂν ἦ-
ταν ἡ ὀχι φαμακερὰ τὰ μανιτάρια, γι' αὐ-
τὸ περιμένω νὰ βεβαιωθῶ!

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ... ΔΕΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ

—Κί' ὅταν εἶπες στὸν ἀρραβωνιαστικὸ
σου πῶς δὲν εἶχες προίκα, τί σοῦ ἀπάν-
τησε;
—Δὲν ξέρω... δὲν τὸν ξαναεἶδα!..

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΙΚΡΑ

—Τί μορφο μικρό! Πόσων χρονῶν εἴ-
σαι, παιδί;
—Ἐξαργάται, κύριε. Ὅταν εἶμαι μὲ τὸν
μπαμπά εἶμαι ὀκτὼ χρονῶν, ὅταν ὁμῶς εἴ-
μαι μὲ τὴν μαμά, εἶμαι μονάχα ἑξή!

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ

—Εἶναι καλὰ αὐτὰ τὰ παπούτσια;
—Μάλιστα, κύριε, ἄλλωτα! Ὅσοι πελά-
τες παίρνουν μᾶς ξαναζητοῦν συχνά!

ΠΟΛΥ ΕΠΟΜΕΝΟ

—Καὶ ὁμῶς, Τέτρανδρε, σοῦ εἶχα
νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃς ὁ μαραγκὸς φρέσκῃ
ξύλο γιὰ αὐτὸ τὸ τραπέζι...

Μιά άγνη ή άμαρτωλή

Πρωτότυπο διήγημα της Κας

ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΣ (ΜΙΝΩΤΟΥ)

Η Λίνα βρισκόταν μόνη στο σπίτι εκείνο το άπομεσήμερο του Νοέμβρη. Ο άνδρας της, αφού έφαγε, πήρε τα χαρτιά του κι έφυγε λέγοντας πως πάει στο γραφείο του. Ήταν δικηγόρος. Η υπηρέτρια αφού τελείωσε την κουζίνα βγήκε και κείνη στη γειτονιά, που καθόταν μία της συγγενίσσα να τὰ πουν και να περάσει ή ώρα. Ξεπίτρηδες ή Λίνα της έδωσε την άδεια. Ποθοῦσε τόσο πολύ να μείνι κατάμονη για ν' άφοσιωθί όλοτέλα στίς σκέψεις της! Μιά σκηνή πάλι από τίς άγριες εκείνες και συνηθισμένες μεταξύ της και του άντρα της είχε γίνει τό πρωί. Κι' αυτό γιατί τόν παρατήρησε γι' άλλη μιιά φορά ευγενικά, συμβουλευτικά, πως έπρεπε ν' αφήσει τὰ χαρτιά και νά πάψη να γαλά έτσι τό λεπτό του και την ύγεια του. Ήταν πολύ μελαγχολικό τό χινοπωριάτικο εκείνο απόγευμα. Σιγίόβρεχν άκατάπαυστα. Οί στάλες έπεφταν ρυθμικά αιγαλά σάν δάκρυα κρυφά, παραπονιόαικα. Όλος ό οῦρος ήταν σκεπασμένος με σκοτεινά σύννεφα. Από τό πρωί λές κι' έκανε μιάν ατέλειωτη προσπάθεια νά ξαναβραδυάση. ΛΗταν μιιά μέρα τέτοια που νοιώθει κανείς τό σπíti σάν άσυλο. Καί όπως είναι υποχρεωμένοι νά βγούν για τίς δουλειές τους νοσταλγούν τη γλύκα της ζεστασιάς του και παραπονιούνται τό πως δέν την χαίρονται δ-α την ποθοῦν.

Η Λίνα άναψε μιιά καλή φωτιά κι' έπειτα πήγε στην ντουλάπα της και την άνοιξε. Καθώς έψαχνε στο βάθος, σέ μιιά γωνιά για νά βρή κάποιον μικρό δέμα, ξεχάστηκε στο αντίκρουσμα όλου εκείνου του κόσμου της όμορφιάς που έκλεινε τόσα ώραία φουστάκια από μετάξι και βελούδο, δαντέλες, λεπτοργήματα ύπομονής, κάλτσες άραχνοίφαντες που τη στίλπνότητα του μεταξιοῦ τους δέν άμαυρώνει οὔτ' ένα λεκεδάκι, μιιά σειρά από ώραία κουτιά καλλυντικά, άρώματα, ένα σωρό από έξωτικά χρυσάφια.

Ω! όλα αυτά για μιιά γυναίκα είναι πολύ ευχάριστα, είναι ή χαρά της. Τό δεματάκι όμως που ζητούσε ήλθε πιά στά χέρια της και την βγάξει μονομιάς από τη στιγμιαία άλλαγή τών όνειροπολημάτων της.

Πηγαίνει και ξεπλώνει στο κρεβάτι της, λύνει τό δέμα και τὰ τσαλακώνει να χαρτιά που ξεγύνονται σά νά ζήτουν έλευθέρωση ύστερα από τόν πολύχρονο περιορισμό τους. Άλλα πάλι καί τρυπώνουν άνάμεσα στίς πτυχές της κουβέρτας σά νά... ντρέπονται και νά θέλουν νά κρυφτούν. Η Λίνα προσ-ποθεί νά τὰ συγκεντρώσει σέ μιιά μεριά δλα μιί τυχόν και παραπέσει κανένα,

βιαζόμενη νά ριχτή στο διάβα-σμά τους.

«...Γέμισε τό σπíti, διαβάζει τώρα σ' ένα γράμμα ή Λίνα, μόλις μπήκες, ζωή νέα και άρωμα, από τὰ κρίνα που μου έφερες. Έγινε άλλη από κείνη την ώρα. Τὰ κρίνα σου μοσκοβολούν άκόμη και τώρα που μαράθηκαν και τὰ κρατώ. Τι περίεργα, άλήθεια, λουλούδια! Μα-ραίνονται, φυλλορροούν και όμως κρατούν την ευωδία τους άκέραιη, ως τη στερήνη τους πνοή. Σάν την άγάπη μου σέ σένα. Οί ήμέρες περνούν και ή ζωντανή έντύπωση της παρουσίας σου σβύνει. Τό διάβασμα όμως κάνει την άνάμνησή μου πιό ώραία... σάν τὰ κρίνα μου...»

Η Λίνα στο διάβασμα αυτό κατσο-φιάζει. Ξαναθυμάται τόν ώραίο νέο που της έταζε τόσα και που μόλις πείστηκε πως δέν θά πήγαινε στην γκαρσονιέρα του άλλ' είχε άλλους σκοπούς, ήθικούς, γίνικε άφαντος.

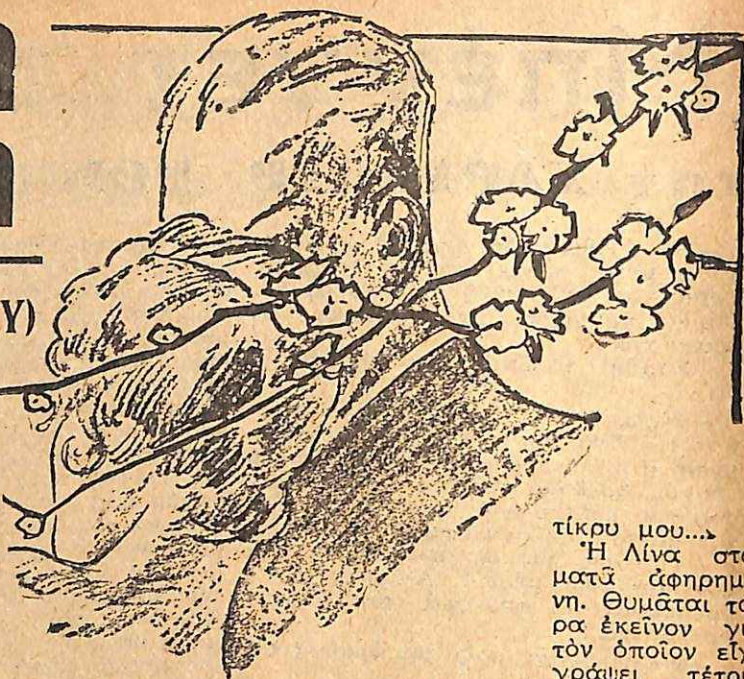
Τραβά άλλο χαρτί και διαβάει:

«Άνοιξη, παρατήρησε, καλέ μου, τόν όργασμό που μεθάει όλο τόν κόσμο αυτές τίς ήλιόλουστες άνοιξιάνικες μέρες; Κραιπάλη φωτός—σέ θαμπώνει πιά τόσο πολύ! Οὔτε τόν Άλωναρη δέν είν' έτσι—σπατάλη γαλάζιου, πανδαιμόνιο από τσιρίσματα πουλιών και όλόχαρα γελάνια παιδιών. Άνοιξη πιά! Οί άνθρωποι περιπατούν πιά ζωηρά σά νά τους έχει συμβή, κά-ποια σπουδαία ευτυχία, οί φανές τους γίνονται έντονε, χαρούμενες σάν τραγουδι, λές. Κι' εγώ νοιώθω μέσα μου τόν πόθο νά θέλη νά γίνη πραγματικό-τητα. Θά έλθω σέ σένα δίγως άλλο...»

Η Λίνα σταματάει. Γυρίζει φύλλο. Έχει κενό πολύ με άποσιωπητικά. Άρχίζει από τη μέση αυτό τό χαρτί.

«Τι όμορφιά παντού στο γραφείο σου, σάν την άνοιξη! Τρελλάθηκα κυριολεκτικά από τὰ ώραία λουλούδια που γέμίζουν τὰ σπάνια βάζα και τίς εικόνες με τὰ ώραία μεσαιωνικά εί-δύλλια που στόλιζαν τούς τοίχους!

«Παντού τριγυρίζει μέσα εκεί ό έρωτας υπό άπειρες μορφές. Καί σὺ μέσα στον τόσο πλούτο της όμορφιάς, πιό ώραίος άπ' όλα τούς έδινες την ψυχή της ζωής με την παρουσία σου. Σάν ζωντανέμένος Ιππότης του μεσαί-ωνα και σὺ, με την περήφανη κορμο-στασιά σου, σικώθηκες, μου φίλησες με υπόκληση τό χέρι και κάθηρες άν-

τίκρο μου...»

Η Λίνα σταματά άφηρημέ-νη. Θυμάται τό-ρα εκείνον για τόν όποιον είχε γράψει τέτοια λόγια. Ήταν ή

πρώτη έντύπωση από ένα τσάι που έ-δωσε στο σπίτι του σέ μιιά μεγάλη πα-ρέα.

Λίγες μέρες αργότερα ή Λίνα τόν έ-βλεπε μπροστά σέ μιιά ώραία γνωστή της. Ένοιωσε άηδία κι' άπογοήτευση. Από τότε φρόντιζε νά τόν άποφεύγη.

Η σκέψη της μεταπηδά άπτότομα. Τι θά υπέθετε ό άνδρας της άν πέφτανε στά χέρια του τέτοια χαρτιά; Πού θά πίστευε την άλήθεια! Πώς γράφτηκαν προτού παντρευτούν και προ πάντων πως ήταν πρόσκαιρες έντυπώσεις, χω-ρίς συνέχεια που άπέβλεπε σ' ένα σκο-τό. Νά βρή τόν άνδρα που θά έβριζε την άφοσίωσή της όπως αυτή όνειροπο-λούσε άτόφια νά του την παραδώσει.

«Αν πέφτανε στά χέρια του άνδρός της, τι θά υπέθετε!

Αυτή ή σκέψη την συγκρατεί πρὸς στιγμήν. «Άς είναι μουρμουρίζει μόνη της. Θά τὰ καταστρέψω καμμιιά ώρα. Μά έλα που τό λυπάμαι; Τό καθ' ένα έχει κι' από ένα σπαραγμό της ψυχής μου. Μοσκοβολούν, όμως, σάν όλοζών-τανα από νειάτα και έρωτας. Έστε! από την άόριστη αυτή ύπόσχεση πρὸς τόν έαυτό της συνεχίζει τό διάβασμα.

«Δέν ζω πιά χωρίς νά σὺ είνι πῶ, πως σ' άγαπῶ. Τι όμορφη που είναι ή ζωή κοντά σου! Άκόμη και τύχη μου φέ-ρεις έμένα της άτυχης. Φαντάσου! Νά σου διηγηθῶ ένα περιστατικό ν' άπο-ρήσης και σὺ. Στο Ζάππειο που καθί-σαμε στην Αίγλη» προγθές τό βράδυ, μουπσε από τό δαχτυλίδι μου ή μιιά πέτρα, ένα ρουμπίνι σάν μικρή φακή. Τό κατάλαβα μόνο σάν γύρισα σπίτι. Άναστατώθηκα. Τό πήρα σάν κακό οϊωνό για την άγάπη μου. Έστειλα τόν ύπρητέ μου, άν και δέν είχα κα-θόλου πεποίθηση πως θά εύρισκε τί-ποτε, νά ψάξη τάζοντάς του πλούσια άνοιβή. Ήταν νύχτα και πήρε μαζί του ένα κερί και σπίρτα. Δέν ήξερα άκριβῶς άν χάθηκε εκεί. Σέ καμμιιά ώρα γυρίζει με τό ρουμπίνι. Θεέ μου, τι χαρά! Άργίζει, λοιπόν, ή άγάπη μου με μιιά καλοτυχία. Φάνηκε πρὸς στιγμή άτυχία, μά ήταν για νά γίνη πιότερη ή χαρά μου, σάν μιιά δοκιμή της τύχης, σάν ένα θαρραλέο άντιμε-

τώπισμα, από τό όποιο βγήκα νικήτρια εγώ. Καλέ μου σ' άγαπῶ!...

Η Λίνα όσο διαβάει νοιώθει ποιό θησαυρό άδολης άγάπης έκρυβε στην ψυχή της, που σιγά-σιγά έσβυσε για-τί ό ένας ή ό άλλος με τίς ψευτιές και τὰ καμώματά του τὰ καταστρέψαν. Καί πονεί τώρα πολύ που ξεράθηκε έτσι ή καρδιά της. Ζητούσε, πήγαινε όλοπρόθυμα, με άνοικτη καρδιά νά προσφέρει την άφοσίωσή της σέ κείνον που θά της έδινε τη δική του. Ά, αὐ-τό τό άντάλλαγμα τό ζητούσε. Δέν τό βρήκε όμως ποθενά.

Ο άνδρας της! Η μεγαλύτερη άπο-γοήτευση της ζωής της! Τουλάχιστο τούς άλλους είχε την τύχη νά τούς καταλάβη έγκαίρως και νά σωθί. Ένώ αὐτόν τόν παντρεύτηκε! Πώς άλλαξε άλήθεια εκείνος άφ' ότου την πήρε! Πώς ήξερε νά ύποκρίνεται πριν! Καί όμως αυτή δέν τοῦδινε άφορμή. Άπ' έναντίας. Ήταν χαριτωμένη, ξευ-πνη. Έπειτα ή άρχοντιά που ξεγύνον-ταν άφθονη άπ' όλη την ύπαρξή της, στά φερσίματά της, στη στάση της έν νέμει, την έκαναν μιιά ξεχωριστή γυ-ναίκα.

Συλλογίζεται τώρα μιιά παλιά φρά-ση της γιαγιάς της που συχνά την άκούγε νά την ξεστομίζει και της έκα-νε έντύπωση. «Όσα σέρνει μιιά ώρα δέν τὰ σέρνουν έκατό χρόνια...»

Θάρρη τάχα καμμιιά ώρα και γι' αυτή που θ' άνατρέψη όλη την τυπική ζωή της; Ω! τό διψούσε. Ένας άνε-μος άπρόσμενος που νά την ρίξει έσω και στη φουρτούνα. Μιά άλλαγή πάν-τως, που κάποια θέληση άνώτερη από τη δική της—ό κόσμος—έμπόδιζε νά πραγματοποιήση.

Οί τόσοι συλλογισμοί που βάραιναν τό τρόπο της ζωής της την κούρασαν. Με μισόκλειστα μάτια διαβάει τό ση-μείωμα πουγρψε την ήμέρα τών άρ-ραβώνων της. Σ' άγαπῶ! Καί ή ά-γάπη σου μου πλημμυρίζει την ψυχή ευτυχία και χαρά άπέραντη, τέτοια, που νοιώθω ν' άγαπῶ όλο τόν κόσμο και ζητάω νά δώσω σ' όλους λίγη ά-πό τη χαρά μου. Μοίρασα στά γνωστά μου φτωγοκόριτσα τὰ περισσότερα

φουστάκια μου και στολβια μου. Μοι-ράζω, χωρίς νά ύπολογίζω χρήματα. Ω! ή ευτυχία μου είναι μεγάλη και θέλω ν' άπλώνεται παντού».

Γι' αὐτόν, γι' αὐτό τό φαρμακερό φίδι είχε γράψει τέτοια λόγια! Ένα χαρτοπαίκτη που της σπατάλησε τό-ση περιουσία και που αντί τουλάχιστο μιιάς ευγενικιάς δικαιολογίας στίς δια-μαρτυρίες της, είχε ν' άντιμετώπιση τό βάνασσο τρόπο του και τό ξύλο του, άκόμη...

□ □

Ο άνδρας της Λίνας δέν είχε πάει στο γραφείο—έτυχε νά τόν σταματήσει κάποιος φίλος του στο καφενείο εκεί κοντά. Κάπου χρόνο είχαν νά ιδωθούν. Κάθισαν, τὰ είπαν. Ξαφνικά είδαν πως άργησαν. Η βροχή όμως ελ-γε δυναμώσει και ό άνδρας της Λίνας δέν είχε πάρει όμπρέλλα.

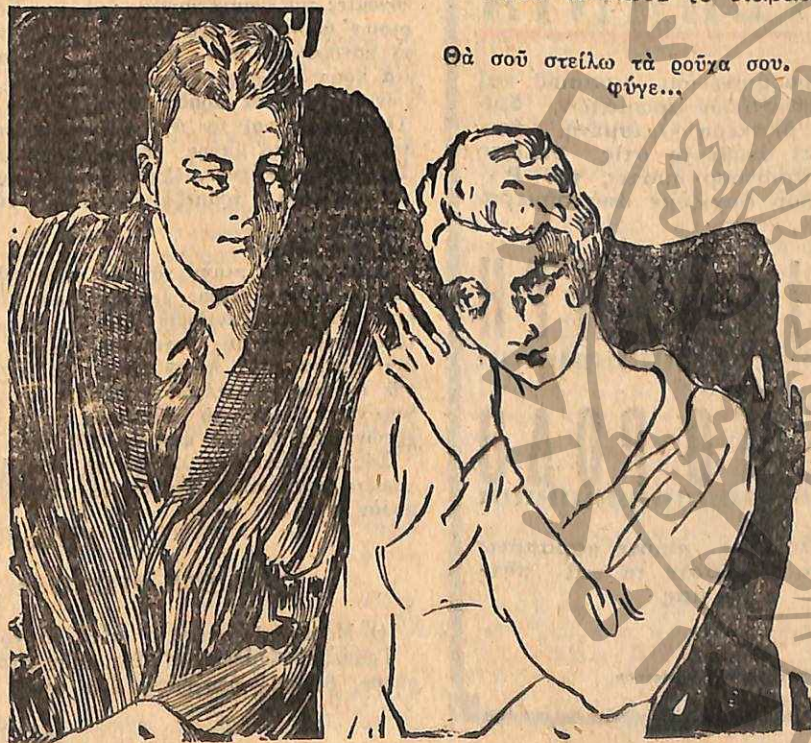
—Τι νά σου κάνή ό μουσαμάς. Πρέ-πει νά πάω μιιά στιγμή σπíti νά την πάρω, είπε στο φίλο του.

Έτρεξε όσο μπορούσε για νά βρα-χί λιγώτερο κι' άνοιξε την έξώπορτα με τό κλειδί που κρατούσε πάντα ά-πάνω του. Πριν φύγει όμως θέλησε νά δῇ άν κοιμόταν ή γυναικά του ή αν είχε βγῆ έξω. Ήταν τόση ήσυχία! Χωρίς καμμιιά κακή ύπόνοια, πλησία-σε στην κρεββατοκάμαρα και κύτταξε μέσα από την κλειδαρότρυπα. Κοιμό-ταν άλήθεια και βαρεία μάλιστα άφου δέν τόν άκουσε αυτή που τόσο εύκολα ξυπνούσε. Τά χαρτιά όμως που βλέπει δίπλα της τόν ξαφνιάζουν. Άνοίγει και προχωρεί με τίς μύτες τών ποδιών του ως τό κρεββάτι και μαεύει βιαστικά τὰ χαρτιά. Τραβά ίσια στο σκλονάκι και τὰ διαβάει.

Δέν συλλογίστηκε τη διαγωγή του άπέναντί της πέντε χρόνια τώρα, δέν λογάρισε κανένα έλαφρυντικό, δέν σκέφθηκε καν πως τὰ χαρτιά ήταν πα-λιά, κιτρινιασμένα και ποιάς έξερει ά-πό πόσον καιρό νά είχαν γραφή. Λο-γάριασε μόνο νά έπανακτήση την κη-λιδωμένη υπόληψή του.

Αφού τελείωσε τό διάβασμα, έτρε-

Θά σου στείλω τὰ ρούχα σου, φύγε...

ξα άγριωπός στο δωμάτιο της Λίνας, που ήταν άκόμη κοιμισμένη, και την τράνταξε δυνατά. Έκείνη ζύπνησε, τρομαγμένη. Πριν νά συνέλθη και νά καταλάβη, άρχισε εκείνος: Μην έπι-χειρήσης δικαιολογίες. Οί άποδείξεις είναι στά χέρια μου. Άρκέσου που γλύτωσες φτηνά τη ζωή σου. Φύγε ά-μέσως. Θά σου στείλω τὰ ρούχα σου αργότερα. Φύγε. Νά μη μείνης οὔτε στιγμή.

Η Λίνα χωρίς νά μιλήση —γιατί κα-ταλάβαινε πως δέν θά γινόταν τίποτε— σηκώθηκε, φόρεσε ένα παλτό, πήρε βιαστικά τό κουτί με τὰ χρυσαφικά της και άναμαλλιασμένη όπως ήταν κατέβηκε τη σκάλα ζητώντας ένα τα-ξί.

Είχε δίκην ή γιαγιά της που έλεγε «Όσα σέρνει ή ώρα δέν τὰ σέρνουν έκατό χρόνια». Τι περισσότερες φορές δχι, μά ίσως ποιάς έξερει, κάποτε για καλό... Συλλογίζεται ή Λίνα καθώς δίνει στο σωφέρ μιιά διεύθυνση...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΕΠΤΑΝΗΣΙΑ (ΜΙΝΩΤΟΥ)

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Θεωρήθηκε άνέκαθεν σάν ένας θρύλος, χωρίς καμμιιά ύπόσταση, ή ιδέα ότι και με-γάλα μασοφόρα, άποτραβιδούνται για νά πεθάνουν σέ μέρη άπόστατα από τόν άν-θρωπο.

Εν τούτοις, οί φυσιοδίφαι άπέδειξαν ότι δέν έπρόκειτο διόλου περί μύθου που τόν είχαν διαδώσει οί κληνοί, αλλά για πραγματικό γεγονός. Για τούς έλεφαντας, τουλάχιστον, έχει τελείως πιά, άποδειχθῆ ότι όταν ένας άπ' αυτούς φθάση σέ προχωρημέ-νη ήλικία, χωρίζεται από τό κοσάδι του και άποτραβιέται στη μοναξιά, —κάπου σέ μιιά άπόμνη γωνιά της ζούγκλας όπου και πε-ριμένει τόν θάνατο.

Πραγματικά, άνακαλύφθηκαν τόσο στην Αφρική, όσο και στίς Ινδίες, τέτοια κοι-μητήρια έλεφάντων».

Άλλά δέν είναι μόνον τὰ όγκώδη αυτά παχύδεσμα που έχουν τό κοιμητήριό των. Καί τὰ μεγαλύτερα τού νερού, οί φαλαίνες π.χ. έχουν κι' αυτές τὰ άναχωρητήρια—νε-κροταφεία των.

Ένας Νορβηγός ψαράς φαλαινών, είχε κάνει στην δυτική άκτή της Γροιλανδίας μιιά άνακάλυψη που τόν άφησε κατάπληκτο.

Ός τότε, οί ψαράδες τουλάχιστον, διερω-τιόντανε σάν τι άραγε, νά γινότανε τὰ τε-ράστια κήτη όταν πέθαιναν;

Με την άνακάλυψη του Νορβηγού ψαρέ όλα έξηγήθηκαν. Έπιστρέφοντας αὐτός άπ' ένα ψάρεμα, είδε στην έπιφάνεια της θά-λασσας πού στο μέρος εκείνο δέν ήταν πολλό θαθεία, πλατείες κηλίδες λίπους. Νόμισε στην άρχή ότι έπρόκειτο για κανένα ναυά-γιο.

Έξετάζοντας όμως καλλίτερα τό μέρος, είδε με κατάπληξή του ότι ό μυθός ήταν σκε-πασμένος από εκατοντάδες πτώματα φαλα-ινών θαυμάσια διατηρημένων στά παγωμένα εκείνα νερά. Περιττό νά προσθέσουμε, ότι ή άνακάλυψη αυτή έκαμε άμέσως πλουσιώ-τατο τόν ψαρά, δεδομένου ότι τό λίπος της φαλαίνας είναι ένα πολύτιμο δίαιτητικό είδος. Έστε! άπ' αυτό πολλά άκόμη τέτοια νεκροταφεία φαλαινών έχουν άνακαλυφθῆ στην περιοχή της Γροιλανδίας, στά γύρω της Γης του Φαραγίσκου Έσθφ, στην Βε-ρίγγειο θάλασσα. Έπίσης δρεθήκαν και στον Νότιο Άνταρκτικό Ωκεάο.

Εβδομαδιατικά ΟΝΟΜΑΤΑ-ΤΕΡΑΤΑ

Αγαπητός συνάδελφος έθιγε χαριτολογώντας την περασμένη εβδομάδα από την στήλη του ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα: μίλησε για τα ονόματα που τόσο... ελαφρά τη καρδιά δίνουν μερικοί νουνοί στα παιδιά που βαφτίζουν. Κι' έχουμε έτσι κάτι άτυχες εμπνεύσεις όπως οι Φανούριοι και οι Ναπολέοντες και οι Ιορδάνηδες που άνεφεραν ο συνάδελφος στο άρθρο του, αλλά που δεν είναι πλέον και τόσο τραγικές, όσο εκείνες που είχαν κάποτε άλλοι να βαφτίζουν τα παιδιά που τους εμπιστευθήκαν... Έπιστήμες, Γεθσημανές, Ιστορίες — μάλιστα, εδόθηκε κι' αυτό το όνομα — Αρμονίες, Μυραδίες, Φαντασθήκατε τώρα τη θέση της μικρής Έπιστήμης, σαν μεγαλώσει χωρίς να έχει μάθη να βάζει την υπογραφή της, ή της τρισυδυσχισμένης εκείνης που θα την λένε Αρμονία και θάνα — ίσως — τέρας δυσαρμονίας και σωματικής κακομοιρίας!

Όλα αυτά, όμως, δεν είναι τίποτα μπρος στα τερατουργήματα που διέπραξε ένας Αμερικανός και που έγιναν αίτια να δημιουργηθεί στην Ευρώπη ολόκληρο ζήτημα με το υπερπαραμυθικό έρωτήμα: μπορεί κανείς, κι' όταν ακόμη είναι ο ίδιος ο πατέρας να δώσει όποιο όνομα είναι στο παιδί που βαφτίζει; Ίδου η ιστορία:

Ένας καλλιερητής της Όκλαχόμας στην Αμερική, είχε δυο κορίτσια στα οποία είχε δώσει μόνος του τα ονόματά των. Και ξέρετε πώς τα είχε ονομάσει τα δυστυχισμένα του κορίτσια; Τό ένα... Στηθάγχη και τάλλο... Δυσπεψία! Δεν είναι διόλου άστοιχότητες. Το γεγονός άναγράφεται σοβαρώτατα από τον άμερικανικό Τύπον και σχολιάζεται στον ευρωπαϊκό. Τελευταίως, ο καταπιηκτικός αυτός άνθρωπος άπέκτησε και τρίτο κοριτσάκι για το οποίο δεν εύρισκε κατάλληλο όνομα. Στο τέλος τον έβγαλε από την άμνηχανία ο γιατρός που ζεγέννησε την γυναίκα του. «Αφού του είπα έχεις βγάλει τα δυο άλλα κορίτσια με ονόματα άσθενειών, γιατί να μη συνεχίσω και με το τρίτο;».

Ο γιατρός μπορούσε να άστειευότανε, πάντως ο πελάτης του πήρε την υπόδειξη στα σοβαρά, την βρήκε πολύ λογική και προχώρησε στην συμπλήρωση του ονοματολογικού του τριπτύχου. Έβγαλε την τρίτη κόρη του... Άπαντισίτιδα. Άπίστευτο και όμως αληθινό! Η γυναίκα του διαμαρτυρήθηκε, φώναξε, λιποθύμησε, αλλά κι' ο άντρας της ήταν κεφάλι άγύριστο. «Άπαντισίτις!» είπε και Άπαντισίτις έμεινε το άτυχο πλάσμα!

Βέβαια, τώρα, όταν θα μεγαλώσουν, θα βρεθώ τρόπος να μη μείνουν με τα φρικτά αυτά ονόματα. Θά μπορούσαν, π.χ. όπως συνηθίζεται τώρα με τα χείρδευτικά ονόματα που πέρνουν τα κορίτσια, να ονομασθούν και οι κόρες του Αμερικανού καλλιερητού: Ντάιζι ή Δυσπεψία, Αϊνυ, ή Στηθάγχη (Ανζίν) και Αϊπυ ή Άπαντισίτις.

Φαντασθήκατε όμως ποτέ ποιά θα ήταν ή θέση των κοριτσιών αυτών, αν καμιά φορά ρωτούσαν την Δυσπεψία π.χ. από τι παράγεται το υποκοριστικό που φέρει; Ντάιζι:

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Η ώραία, ή ευωδιαστή, ή έρωτευμένη Ίσπανία, όπως ήταν προτού την ματοκυλίση ο έμφύλιος σπαραγμός.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Με το φλογερό έρωτικό πάθος τις θαθείες και γεμάτες αίσθημα γυναίκες της, τους άσυγκράτητους και γεμάτους έρωτική άνησυχία άνδρες της.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Του θρύλου και του τραγουδιού

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Της Άνδalousίας και της Σεβίλλας.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Του ρουμπινένιου κρασιού και των μεθυστικών άρωμάτων, θρίσκεται ολάκερη κλεισμένη, άτόφια και άνόθευτη στις σελίδες του άριστουργήματος του Ρεβάλ που άρχίζουμε από σήμερα

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Δέν σας λέμε τίποτε παραπάνω σήμερα. Διαβάστε το και πήτε μας

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Β. Σ.

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ Ο ΜΑΡΙΟΣ

Κάποτε ο Μάριος έκαμε και τον γιατρό. Μιά μέρα ο φίλος του Όλιβ με τον φίλο του Καίσαρα, άπεφάσισαν να του παίξουν μια μικρή φάρσα. Πιάνουν και του γράφουν ένα γράμμα που έλεγε:

«Κύριε γιατρέ, Πάσχω φοβερά από το στομάχι και δεν ξέρω τί να κάνω. Κάποιος φίλος μου με συνεβούλευσε να κάνω άκτινες. Θα σας ήμουν ευγνώμων αν μου στέλνατε μια ντουζίνα άκτινες Χ. για να εξετάσω το στομάχι μου, εγώ δε με το άλλο ταχυδρομείο θα σας στείλω τα λεπτά.

Ο βαρναλγών πελάτης σας
Π. Π.»

Την άλλη μέρα ο Όλιβ έπαιρνε την εξέησ άπάντησης από τον δόκτορα Μάριο:

Κύριε πελάτη μου, Έπειδή οι άκτινες που χρησιμοποιώ εγώ είναι εξαιρετικά ευαίσθητες και δεν άντέχουν στις μετακινήσεις, σας παρακαλώ να βγάλετε σεις το στομάχι σας και να μου το στείλετε ταχυδρομικώς. Έγώ δε αφού το εξετάσω, θα σας το στείλω πίσω με τις αγετικές οδηγίες για την θεραπεία του.

Υμέτερος
Δωρ ΜΑΡΙΟΣ»

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΑΝΤΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙ

Ο Μάριος είχε κατορθώσει με τις οικονομίες που έκαμε κρυφά από την Κα Μάριου ν' άποκτήσει ένα ποσό. Φουσκωμένος για το κατόρθωμά του, κατέθεσε το ποσό σε μια τράπεζα, πήρε έναντι ένα καρνέ έπιταγών και άρχισε άρράδα να υπογράφει τσέκ. Ότιδήποτε και αν άγόραζε ή αν έπαιρνε, ακόμη και μια μύρα, με τσέκ το πλήρωνε. Έπλ τέλους κάποτε, έξηγνήθη το κεφάλαιο και μια μέρα ή τράπεζα του στέλνει το εξέης γράμμα:

Κύριε Μάριε, Έχομεν την τιμήν να σας πληροφορήσωμεν ότι το ανά χείρας μας άποθεματικόν σας έχει τελείως εξαντληθώ και ότι το τελευταίο τσέκ που μας έστείλατε, είναι χωρίς αντίρροπο. Ούχ ήττον όμως, έφ' όσον είσθε έμ των καλλιτέρων πελατών μας, έξηργώσαμε και το τελευταίο αυτό τσέκ, χρεώνοντάς σας με φράγκα 370.50.

Σας παρακαλούμε λοιπόν να μας άνακοινώσετε κατά ποίον τρόπον θα πληρώθώ το ποσόν αυτό...

Υμέτεροι...

ΤΡΑΠΕΖΑ ΦΙΑΣΚΟ & Σια

Ο Μάριος άπήντησε σ' αυτό το γράμμα: Τράπεζαν Φιάσκο και Σία. Μην στενοχωρησθε, θα σας υπογράψω ένα τσέκ.

ΜΑΡΙΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ένας ένορκος πολύ φλύαρος

ΠΡΩΤΟ ΤΑΜΠΛΑ

Στο σπίτι του ζεύγους Μπρόκ, δυο ήσυχων γέρον. Ο κύριος έτοιμάζεται να βγί.

Κα Μπρόκ.— Δεν είναι δυνατόν ν' άντικατασταθώ μ' αυτόν τον παληό-καιρο;

Μπρόκ.— Φαντάζεσαι πώς είναι εύκολο να άντικαταστήσουν έναν ένορκο στα καλά καθούμενα; Άλλως τε, σήμερα, δεν άνταλλάσσω μ' ένα εκατομμύριο την θέση μου. Το κακουγιοδικείο δικάζει τον Σαπυσάρ....

Κα Μπρόκ.— Αυτόν τον κακούργο, που έβαλε φωτιά στην Τράπεζά του για να εξαφανίση τις άποδείξεις της άτιμίας του; Ένα έλεεινό υποκείμενο!

Μπρόκ.— Άγάπη μου, σου άπαγορεύω να κακολογής τον Σαπυσάρ. Παίζαμε μαζί μιλλιάρδο δέκα δολάρια κρόνια και θα τον υπερασπίσω μέχρι θανάτου!

Κα Μπρόκ.— Πρόσεξε, με την μανία σου να σπέρνεις όπου δεν σε φυτρώνουν, να μην βρής το μπελά σου! Μην ξεχνάς πώς είσαι ένορκος και δεν έχεις το δικαίωμα να μεροληπτής! Τις προάλλες, ένας ένορκος είπε μισή λέξη παραπάνω στο κακουγιοδικείο της Ντιζόν και τον στείλανε περίπατο! Κύτταξε καλλίτερα την δουλειά σου....

Μπρόκ.— Παιδί δεν είμαι για να την πάθω. Ο Σαπυσάρ, όμως, είναι φίλος και θα τον υποστηρίξω όπωσδήποτε! Γεια σου, γυναίκα!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΑΜΠΛΑ

Στην αίθουσα του κακουγιοδικείου. Ο κατηγορούμενος Σαπυσάρ, στο έδωλό του, συζητεί με την συνήγορό του. Σημεία έννευρισμού στις τάξεις των δικαστών. Κι' οι άκροαται έπηρεάζονται... άπ' την άτμόσφαιρα.

Πρόεδρος (χτυπά το κουδούνι).— Σιωπή! Να πάψουν οι ψιθυροί! Κύριε πρόεδρε των ένόρκων, τι έγινε ο τρίτος ένορκος;

Πρόεδρος ένόρκων.— Άργησε, κ. πρόεδρε... Είναι κάποιος κ. Μπρόκ, εισοδηματίας... Ά! νάτος!

Μπρόκ.— Με συγχωρείτε, κ. πρόεδρε... δεν μπορώ να περπατήσω γρήγορα... πάσχω από ρευματισμούς... (Στόν κατηγορούμενο) Καλώς τον Σαπυσάρ! Είμαι εγώ έδω... και μη σε νοιάζει!

Άλαρότης στο άκροατήριον.

Πρόεδρος.— Σιωπή! Σας άπαγορεύω αυστηρώς να άποτεινεσθε στόν κατηγορούμενο...

Σαπυσάρ (στην δικηγόρο του).— Είναι παληός φίλος... Νόμισε πώς θα προένουσε ευχαρίστηση...

Συνήγορος.— Σύμφωνοι, είναι όμως μεγάλη άδεισιότητα έκ μέρους του. Τώρα, ότι δήποτε κι' αν πη, θα τον κατηγορήσουν ότι μεροληπτεί.

Μπρόκ (στόν πρόεδρο των ένόρκων).— Κατάλαβα, κ. πρόεδρε! Δεν θα ξαναμιλήσω στόν Σαπυσάρ, έχετε τον λόγο της τιμής μου.

Πρόεδρος.— Σιωπή!... Κατηγορούμενε, άγέρηθι! Είσαι ο Έμιλ Σαπυσάρ, έτών 52, τραπέζιτης;

Μπρόκ.— Αύτος είναι! Ο πιο τίμιος άνθρωπος που γνώρισα στην ζωή μου!

Γέλια στο άκροατήριον. Πρόεδρος.— Σιωπή! Πάλι αυτός ο τρίτος ένορκος! Είπα ότι άπαγορεύω....

Μπρόκ.— Με συγχωρείτε, κ. πρόεδρε. Είπατε να μην ξαναμιλήσω πιά στόν Σαπυσάρ. Έγώ δεν του μίλησα, άποτάθηκα σε σας!

Πρόεδρος.— Άλλη μια διακοπή και θα σας βγάλω έξω! Λοιπόν, κατηγορούμενε, άναγνωρίζετε την κατηγορία; Άπάτη, κατάχρηση, δολία χρεωκοπία, πλαστογραφία και έμψησμός.

Σαπυσάρ.— Όχι, κ. πρόεδρε: τα άρνούμαι όλα!

Μπρόκ.— Τά άρνεύται!

Πρόεδρος.— Ποιός μίλησε; Κα- νείς; Μου φάνηκε.... Άλλά δεν έπιμένω!

—Διαμαρτύρομαι είμαι καλής πίσ- τως κ. Πρόεδρε!

Μπρόκ.— Διαμαρτύρομαι! Δεν μπο- παν πώς δεν έχω δικαίωμα να μιλήσω για τον κατηγορούμενο! Είμαι καλής πίστωσης!

Πρόεδρος.— Θα με κάνη να σκάσω αυτός ο ένορκος! Λέξη πιά, όπ' άριθμόν 3! Κλητήρ, να έλθη ο πρώτος μάρτυς. Το όνομά σας, την ηλικία, το έπάγγελμα.

Μάρτυς.— Άλσιντ Κοτονέ, 48 χρό- νων, νυκτοφύλαξ της Τραπέζης Σαπυσάρ.

Πρόεδρος.— Τι γνωρίζετε;

Μάρτυς.— Είδα με τα μάτια μου τον κ. Σαπυσάρ να βάζη φωτιά στο γραφείο του. Πότιζε μια πολυθρόνα με μπενζίνη. «Τι κάνετε; του λέω. Βάζετε μπενζίνη στην πολυθρόνα;» — Για να... σκοτώσω τους κερηούς! μου είπε. Πή- γαινε να δής αν συμβαίνει τίποτε στα ύ- πόγεια!

Πρόεδρος.— Καί τι είδατε;

Μάρτυς.— Λίγο έλειψε να γίνει φρυγανιά! Όταν ανέβηκα άπάνω, ή Τράπεζα είχε πιάσει φωτιά σαν βεγγα- λικό! Πώς την γλύτωσα!

Μπρόκ.— Κύριε πρόεδρε, μπορώ να θέσω μια έρώτηση στόν μάρτυρα;

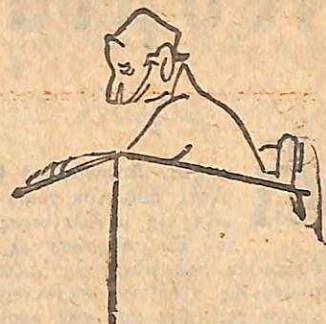
Πρόεδρος.— Άσφαλώς. Σκεφθήτε, όμως, πριν.

Μπρόκ.— Παιδιά είμαστε; Ήθελα να ρωτήσω τον ψευδομάρτυρα αυτόν...

Πρόεδρος.— Τι έκανε, λέει;

Μπρόκ.— ...πόσα πληρώθηκε για να διηγηθώ στο δικαστήριο αυτές τις άσχη- ρικτες σαχλαμάρες;

Φωνές στο άκροατήριον: Έξω ο ένορκος!

37» «Μπράβο του ένόρκου 3!» Πανδαυμό- νιον.

Πρόεδρος.— Σιωπή! Άλλως θα διατάξω την έκκένωσιν της αίθουσής! Κύριε ένορκε, θέξατε έναν μάρτυρα και δώσατε την γνώμη σας επί μιας καταθέ- σεις κατά τον πλέον άναντίρρητον τρό- πον!... Υποστηρίζετε ότι είπατε;

Μπρόκ.— Απολύτως! Είναι ο έ- παγγελματίας ψευδομάρτυς που δεν λεί- πει από καμιά δίκη! Το ψέμμα είναι ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του! Φυλά- κη γρήγορα! Να συλληφθή άμέσως!

Πρόεδρος.— Ύπ' αυτές τās συν- θήκας, δεν είναι δυνατόν να συνεχισθί ή δίκη! Το δικαστήριον την άναβάλλει επ' άόριστον!

Μπρόκ.— Μπράβο! Κέρδος κι' αύ- τό! Σαπυσάρ, χάρις σε μένα την γλύτω- σες κι' αυτή την φορά! Είμαι ένθουσια- σμένος!

Στο έδωλό του, ο Σαπυσάρ είναι έξω φρενών.

Σαπυσάρ. Τόν γέρο ραμολλί! Άν- μου πέση στα χέρια!

Συνήγορος.— Σας τώχα πη... Τώ- ρα, χάρις στόν παληό σας φίλο θα ξα- ναγυρίσετε στην φυλακή για έξη μήνες τουλάχιστον!

Σαπυσάρ.— Τόν παληάνθρωπο! Όταν βγώ, να κοπιήσω να μου ξαναπήν να παίξουμε μιλλιάρδο! Θα του σπάσω την στέκα στο κεφάλι! Το κτήνος!

Χωροφύλαξ.— Πάμε μέσα! Χω- ρις πολλά λόγια!

Σαπυσάρ.— Χαίρετε, αγαπητή μου συνήγορε.

Συνήγορος.— Καλή άντάμωση!

Σαπυσάρ (που τον σέρνουν οι χω- ροφύλακες).— Γέρο-παλαβέ! Υδροκέ- φαλε! Σαράβαλο!

Πρόεδρος.— Φύλακες βγάλτε έξω τον τρίτο ένορκο κι' άς προχωρήσουμε στην έπομένη υπόθεση.

Μπρόκ.—Με διαχύνουν! Τόσο το κα- λύτερο! Δεν δίνω δεκάρα! Τώρα που έξυπνήθηκα τον Σαπυσάρ, δεν με νοιά- ζει καθόλου!

Πρόεδρος.— Σιωπή! Να μην δια- τάξω την σύλληψή σας! Φύλακες, διώστε γρήγορα τον ένορκο! Να μη χάσομε- ράμε!

Φύλακες.— Έξω! Έξω! Φύγε από δώ! Τι κοντροστέκεσαι; Αρόμο!

Μπρόκ.— Μη μ' άγγίζει κανένας! Φεύγω... άξιοπρεπώς! Ζήτω ο Σαπυ- σάρ!

Στην έξοδο, συναντά τον Σαπυσάρ, ά- νάμεσα σε δυο χωροφύλακες.

Μπρόκ (ένθουσιασμένος).— Καλέ μου φίλε Σαπυσάρ! Είδες τι έκανα για σενα; Σ' έσωσα!

Σαπυσάρ (άγρια).— Παληάνθρω- πε! Έχεις χάρη που είσαι δεμένος τά χέρια μου... και δεν μπορώ να σε γδά- ρω! Που θα μου πάς, όμως; Όταν έ- χης τέτοιους φίλους, τί τους θέλεις τους έχθρούς;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Κυρία Χρυσάνθεμον 1937

Από την Μπάτερφλαου στην σύγχρονη Ιαπωνίδα

Δεν ήταν δυνατόν να εδύνανε ο Πιέρ Λοτί από τον τάφο του, θα δοί-
μαζε τις μεγαλύτερες απογοητεύσεις
που θα μπορούσε να φαντασθῇ. Δεν
θα βόρσκιε πιά ούτε τις Άζιαντέ του
σημερινές τελειώς εκμοντερνισμένες Τουρ-
κοπούλες, ούτε και την περιφημή του Κυρί-
αν Χρυσάνθεμον, την θελκτική εκείνη και
όνειρώδη ύπαρξη που έχει περιγράψει στο
όμώνυμο διβλίο του. Ούτε τα χανουμάκια
υπάρχουν πιά, όπως ξέρομε, ούτε και οι
Μπάτερφλαου. Για τις πρώτες ξέρομε καλά τι
έχει γίνει. Για τις δεύτερες μάς μιλά ο Ένα
αόθρο της ή διακεκριμένη συνάδελφος Κα
Έλσα Άμπαμ, που μόλις έχει επιστρέψει
από ένα ταξίδι της στην χώρα του ανιέρ-
λοντος ήλιου.

Η Ιαπωνία, γράφει, είναι η χώρα των
ζωηρότερων αντιθέσεων. Το Τόκιο, η πρω-
τεύουσά της, η παλιά Ύεδω, είναι ότι
μοντέρνο έχει να επιδείξη ή πολεοδομική.
Αλλά, όπως άλλωστε συμβαίνει κάτω ανά-
λογο και στην Ν. Υόρκη, δίπλα στο έπι-
θλητικό μέγαρο από μετόν, βλέπει ακόμη
κινείες το παλιό ξύλινο ή και το χάρτινο ά-
κόμη, ιαπωνικό σπιτάκι.

Και δίπλα στην πολυτελέστατη λιμουζίνα
που την διευθύνει με αληθινή δεξιότητα
μια τρισαχαιτωμένη τώος «μουσμέ» τρέχει ο
ξυπόλυτος γιαπωνέζος με το ρικσάο
του, το δίτροχο έπιβατικό καροτσάκι
που το σέρνει ο ίδιος.

Ακόμη, βλέπει κανείς δίπλα στις γυναί-
κες του λαού που κυκλοφορούν στους δρό-
μους με το πολύχρωμο θαμβιασμένο κιμονό
τους και το μωρό κρεμασμένο πίσω τους,
στη γάχη, την μοντέρνα Ιαπωνίδα στο δο-
κάν του αυτοκινήτου της ή πάνω στο ποδή-
λατό της.

Η τελευταία αυτή αντίθεση είναι πιο
χτυπητή στις πλάξ όπου οι κομψές γιαπωνι-
δούλες κυκλοφορούν ελεύθερα και άνετα, τό-
σο άνετα, σαν να ήταν σπίτι τους, με το πιο
υποτυπώδες συχνά μαγιό του μπάνιου, ενώ,
ανάμεσά τους κυκλοφορεί και η πιο, ίσως
για ποικιλία, και καμιά Κυρία «βιέ-στέλ»
με το μεταξωτό της κιμονό και την πλατύ-
τατη όμπι της, την γνωστή μας ζώνη που
δένεται πίσω σ' ένα τεράστιο φίδιο.

□ □

Είναι καταπληκτική ή εξέλιξη της Ια-
πωνίδος αυτά τα τελευταία χρόνια. Μπορεί
να πη κανείς ότι μόνον η Τουρκοπούλα την
έχει φθάσει στη γοργότητα της χειραφετή-
σεως.

Σήμερα ή Ιαπωνία ντύνεται σύμφωνα με
την τελευταία αμερικανική μόδα και βγαί-
νει παρούσα σ' όλες τις εκδηλώσεις της Ια-
πωνικής ζωής: δημόσιος υπάλληλος, τραπ-
ζίτης, έμπορος, επιστήμων, δικηγόρος,
ακόμη και σωφρεσίνα. Σωφρεσίνα όμως
μόνα για την εύχαριστήσή της, αλλά
για διαπορισμό.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Είπε εύκολοτερό να κρίνεις έναν άνθρα
πο από τις ερωτήσεις του παρά από τις
παντήσεις του.

(Πώλ Λεβύ)

—Πρέπει κανείς να δυσπιστή περισσότερο
στον έαυτό του παρά στους άλλους
(Φενελόν)

Στο Τόκιο, θγαίνει σήμερα ανάμεσα στα
τόσα άλλα φύλλα, και μια γυναίκα έφημε-
ρίδα ή «Ο—Χάρο—Σάνα». Λοιπόν ή
έφημερίς αυτή διαίρεται σε δυο μέρη:
της σημερινής Ιαπωνίδας: της «Ο—Χάρο—
Σάνα» και της «Μόγκ—Ο—Χάρο—Σάνα»
.... σημαίνει: «ή γυναίκα του πίσω
δοματίου» και «Μόγκ—Ο—Χάρο—Σάνα»
«μοντέρνο κορί-
τσι». Η «Ο—Χάρο—Σάνα» είναι σήμερα το
ολιγώτερο σαράντα πέντε έτών, ενώ ή «Μόγ-
κα» είναι μόνον είκοσι. Η «Ο—Χάρο—Σάνα»
είναι ότι υπολείπεται από την παλιά Ια-
πωνία. Ξέρει καλά την γλώσσα της και λί-
γο τα αγγλικά. Όχι πάντα κι αυτό. Ζησπί-
τι της, και τ' όνομά της δεν φηγοράει
στις κομικές στήλες της «Ο—Χάρο—
Σάνα». Οι «Μόγκ» θα βρεθῇ παντού. Όλες
οι «Μόγκ» έχουν πρώτα-πρώτα το δίλω-
μά τους—ένα τουλάχιστον—του πανπιστη-

Το πιο μοντέρνο μαγιό ανακατεύε-
ται με το πατροπαράδοτο κιμονό
στις πλάξ της σημερινής Ιαπωνίας.

Είναι σήμερα ως τεσσαράμισι εκατομ-
μύρια σ' όλη την Ιαπωνία. Από τον άρι-
στο των τοις εκατόν τοις εκατό διευθύνουν
τους δυο τοις εκατόν τους αυτοκίνητο, δέ-
κα τοις εκατόν είναι γλωσσολογιστές, δηλα-
δή μιλούν εκτός από τα ιαπωνικά και αγγ-
λικά και μια τουλάχιστον ακόμη ξένη γλώσ-
σα. Πενήντα τοις εκατόν εργαζόμαστε
διάφορες επιχειρήσεις και πάνω στην
αυτή αυτή αναλογία, είκοσι εκατό τοις
τόν είναι δημόσιοι υπάλληλοι. Τέλος,
το σύνολο των 4 1/2 εκατομμυρίων
δύο τρίτα φορούν γυμνάσια. Οι περισσό-
τερες τους ντύνονται σύμφωνα με τα τελευ-
ταία μοντέλλα του Άγίου Θεοφάνους της
Αμερικής, που είναι για τις Άπο—Άνα-
—τίσες, ότι το Παρίσι για τις Εύρω-
—πείες κομψοδέμενες.

□ □

Αν όμως ή Ιαπωνίδα έχει λύσει όλα τα

Η νέα μέ την όμπρέλλα

Ένα αληθινό άριστούργημα του Ζώρζ Ρεγιέ

Η μουν δεκατριών χρονών όταν
πρωτόειδα την Ρενέ. Περνούσα
τότε τις διακοπές σε μια θεία
μου που είχε στο Σανλίζ, στην
κοιλιά της Σεβρόξ, ένα σπίτι πελώ-
ριο σαν πύργο.

Η συντήρηση του κήπου και του
πύργου στοίχισαν στο θείο μου το με-
γαλειότερο μέρος της περιουσίας του.
Όταν πέθανε, ή θεία μου, από σεβα-
σμό προς την μνήμη του μακαρίτη ή
ίσως για να παραστήση την πυργοδέ-
σποινα, έκανε την τρέλλα να κρατήσει
τόν πύργο μολονότι τα εισοδήματά
της ήταν πολύ περιορισμένα. Το άπο-
τέλεσμα ήταν, μέσα σε λίγα χρόνια
να καταστραφή πληρώνοντας φόρους
και μεροκάματα κηπουρών...

Την εποχή που έφθασε ή Ρενέ στο
Σανλίζ, λίγα χρόνια πριν απ' τον Με-
γάλο Πόλεμο, ή θεία μου είχε αρχί-
σει κιόλας να υποθηκεύη τον πύργο,
για να μπορή να τον διατηρή αξιοπρε-
πώς.

Κάθε Σάββατο, ένας κηπουρός μαζί
με δυο βοηθούς έκανε «την μεγάλη
τουαλέττα του κήπου». Αυτή ή... έρο-
τελεστία μ' ένθουσιζε και δεν έκανα
ρουτί απ' το πλευρό των κηπουρών.
Κυλιόμουν μέσα στο χορτάρι που εί-
χαν κουρέψει και καμιά φορά ριχνό-
μουν μπρούμυτα και βύθιζα τα γυμνά
μπράτσα μου μέσα στο ύγρο και μα-
λακό χώμα.

Περισσότερο μου άρεσαν τα ποτί-
σματα. Έσεονε τους λαστιγένιους σω-
λήνες, σημάδευα με την μάνικα τα
λουλούδια και τα πότιζα, έτρεχα ξυ-
πόλυτος στο βρεγμένο χώμα.

Το Σάββατο, είχα την άδεια να βου-
τηθώ στα χώματα όσο ήθελα—δηλα-
δή, να βυθιστώ σ' έναν άκεανό ευτυ-
χίας—γιατί το βράδυ μ' έλουζαν.

□ □

Ένα Σαββατόβραδο, εκεί που τέ-
λειωνε ή «μεγάλη τουαλέττα του κή-
που», ήρθε ή Ρενέ στο σπίτι μας.

Ο πατέρας της ήταν παλιός φίλος
του θείου μου. Σκηνοθέτης ενός θεά-
τρου των βουλευμάτων είχε πάρει την
σύνταξη του κι ήρθε να ξεκουραστή
στην έξοχή.

Η Ρενέ ήταν κατά ένα χρόνο μεγα-
λύτερή του, φάνταζε όμως σαν δε-
σποινίδα σε μένα, το χαμίνι. Ψηλή, λε-
πτή, βαθεία μελαχροινή, ήταν ντυμέ-
νη κατάλευκα. Η σταρένια έπιδερμί-
δα της και τα μάτια της που γυάλιζαν
είχαν μια σπανιόλικη θερμή. Κρατού-
σε μια όμπρέλλα και προχωρούσε με
προσοχή, για να μη τσαλαβουτήσει μέ-
σα στα νερά.

Όταν με είδε, χωμένο μέσα στο
χορτάρι, με άνακατα μαλλιά και πρό-
σωπο γεμάτο χώματα, τα μάτια της
έλαμψαν από πονηρία. Στην στιγμή,
ντραπήκα για την βρωμιά και την ά-
σκήμια μου. Την κύτταξα, γοητευμέ-
νος, και σκέφθηκα πως θα ήταν τόσο
δωροφό σ' έναν βρωμιάρη σαν κι ε-
μένα να ύπνρετώ μια τόσο όμορφη

νέα Είχα διαβάσει την «Παναγία των
Παρισίων» και ξετρελλαμένος από ρω-

μαντισμό, όνειρευόμουν να γίνω ο
Κουασιμόδος αυτής της Έσμεράλδας.
Έσμεράλδας! Το όνομα μουκανε έν-
τύπως. Είχα ακούσει την θεία μου,
να λέη μια μέρα σε μια φίλη της:
—Παλητοσίγγανοι, αυτοί οι Λαμού!

Κι ή Ρενέ, με τη μελαφή της έπι-
δερμίδα, τα σγουρά μαλλιά της και
τά άστραφτερά μάτια της, μου φαινό-
ταν σ' αλήθεια τσιγγάνα, σαν την
Έσμεράλδα που γόρευε στην «Πανα-
γία των Παρισίων».

Με πλησίασε και με ρώτησε με κά-
ποια καταδεκτικότητα αν ή θεία μου
ήταν στο σπίτι. Της αποκρίθηκα πως
βρισκόταν στο βάθος του κήπου.

Είδα την Ρενέ ν' απομακρύνεται.
Αφού χάθηκε στην καμπή της δενδρο-
στοιχίας, σηκώθηκα μ' ένα πήδημα,
ώρμησα στο δωμάτιό μου και καθαρί-
στηκα στα γρήγορα. Ένώ φαινόμουν,
κύτταξα απ' το παράθυρο στον κήπο.
Σε λίγο, είδα την θεία μου και την
νέα να έπιστρέφουν προς το σπίτι.
Από το φόβο μου μην φύγη ή Ρενέ
προτού έτοιμαστώ, φόρεσα το πρώτο

κοστούμι που έπεσε στα χέρια μου, έ-
να άσπρο που φορούσα μόνο την Κυ-
ριακή.

Όταν φάνηκα στον κήπο ντυμένος
έτσι, ή θεία μου με κύτταξε κατάπλη-
κτη.

—Άλμπερ! Τι είναι αυτά; Ποι πάς;
Τρελλάθηκες.

Η Ρενέ διασκέδαζε υπερβολικά.

—Πώς; Φόρεσες τα κυριακάτικα σου
και δεν πήρες ούτε καν ένα ντουέ !
συνέχισε ή άμελικτη θεία μου.

Η Ρενέ ήταν έτοιμη να σκάση στα
γέλεια. Δάγκωσε όμως τα χείλη της
κι είπε σοβαρά—σοβαρά:

—Με κολακεύει πολύ ο άνεπιός σας
μπήκε σε τόσες φασαρίες για να με
υποδεχθῇ!

Ο άνεπιός της θα προτιμούσε εκεί-
νη την στιγμή να τον κατάπινε ή γη!
Και μολονότι αντίπαθησα όταν άκου-
σα όλα αυτά τα λόγια, την Ρενέ, ήλ-
πιζα συγχρόνως πως ή θεία μου θα
την καλούσε να παίξουμε μαζί στον
κήπο. Η νέα όμως δεν άργησε να φύ-
γη κι ή άκαρδη συγγενής μου δεν
την κράτησε.

Όταν έφυγε, έ-
νοιώσα απότομα την
πιό φριχτή μοναξιά.
Η μέρα, που μου
φαινόταν τόσο φω-
τεινή πριν από λίγο,
απότομα είχε γίνει
κατασκότεινη. Η «με-
γάλη τουαλέττα του
κήπου» δεν μουκανε
πιά την παραμικρή
έντύπωση. Και στε-
νωχωρημένος, όπως
ήμουν με τα κυρια-
κάτικα μου, πήγα σ'
ένα μέρος του κήπου
όπου ήταν οι μηλιές
—το «μικρό δασάκι»
όπως το λέγαμε—και
εξαπλώθηκα στο χώ-
μα, άμυλητος. Στην
καμπάνισα του δεί-
πνου, δεν κουνήθηκα
απ' την θέση μου. Η
θεία μου με την κα-
μαριέρα, αφού έψα-
ξαν πολλή ώρα, με
ανακάλυψαν τέλος στο καταφύγιο
μου. Η θεία μου είδε συγχρόνως και
το κλαμμένο πρόσωπό μου και το πρα-
σινωμένο παντελόνι μου, και μ' έστει-
λε να κοιμηθώ νηστικός, για τιμωρία.

Αυτή υπήρξε ή πρώτη μου συνάντη-
ση με την Ρενέ.

□ □

Το επόμενο Σάββατο, ή Ρενέ ξανάρ-
θε σπίτι. Μόλις φάνηκε, ο κήπος φω-
τίστηκε και πάλι κι ή «μεγάλη τουα-
λέττα του κήπου» φάνταζε ξανά στα
μάτια μου.

Αυτή την φορά, ή θεία μου μάς έ-
δωκε γλυκίσματα κι ύστερα έφυγε,
σπίνοντάς μας υπό την έπιβλεψη της
καμαριέρας. Κάθε άλλο παρά ένος
Κέρβερος ήταν ή καλή αυτή γυναίκα.
Κύτταξε τις δουλειές της και μάς ά-

Δεν αναγνώρισα σ' αυτή την σοβαρή δε-
σποινίδα την παλιά συντρόφισσα των
παιχνιδιών μου.

φηση να παίζουμε μόνους στον κήπο. Μόλις έφυγε, άκουσα με εκπλήξη την Ρενέ να μου λέει:

—Πώς σου κατέβηκε, τις προάλλες, να ντυθείς του κουτιού; Ένω είναι τόσο όμορφο να τρέχεις ξυπόλυτος άπάνω στο βρεμμένο χορτάρι!

—Μά... άπαγορεύεται!

—Γι' αυτό άκριβώς έχει και το γούστο του! Έμένα μ' άρέσει να κάνω μόνο ό,τι είναι άπαγορευμένο!

Μονομιάς ξυπολυθήκαμε κι' οι δυο κι' άρχισαμε να τρέχουμε άπάνω στο δροσερό χορτάρι. Δυσκολευόμουν ν' άναγνωρίσω την φρόνιμη δεσποινίδα με την όμπρέλλα σ' αυτή την νέα που έτρεχε σαν τρελλή, γελούσε, μ' έριχνε κάτω και παλαίβοντας μαζί μου, μούχωνε την μύτη μέσα στο χορτάρι.

—Μήπως με πήρες για κανένα κουτορνίθι, κύρ' Άλμπερ; με ρώτησε όταν της φανέρωσα την χαρά μου και την έκπληξή μου που την άνακάλυπτα τόσο διαφορετική άπ' ό,τι την είχα φαντασθή στην άρχή—μα και τσου σύμφωνη με τ' ά γούστα μου.

Όταν επέστρεψε η θεία μου, μάς βρήκε να τσαλαβουτάμε μέσα στις λάσπες και να πετάμε χώματα ό ένας στον άλλο. Τό φόρεμα της Ρενέ είχε χάσει κάθε ίχνος λευκότητος. Έγω πάλι ήμουν γεμάτος λάσπες. Η θεία μου έβαλε τις φωνές, είπε ότι θα με κλείσει σε κανένα σωφρονιστήριο κι' έστειλε την Ρενέ στο σπίτι της, άφου την μάλωσε άυστηρά.

Πάντως, αυτό δεν έμπόδισε την Ρενέ να ξανάρθω τό άλλο Σάββατο για να παίξουμε πάλι. Άπό τότε, βλέπομασταν πολλές μέρες τη βδομάδα. Πότε έρχόταν εκείνη στο Σανλίσ, πότε πήγαινα εγώ σπίτι της. Οι γονείς της είχαν αγοράσει ένα παληό κυνηγετικό περίπτερο που ό Λαυύ τό μετέτρεψε σε πύργο όπερέτας. Η Ρενέ είχε κληρονομήσει άπ' τόν πατέρα της την μανιέρα πρός τις μεταμφιέσεις. Μ' έπαιρνε συχνά στην σοφίτα όπου μασκαρευόμασταν. Τά ξεστά άπογεύματα του 'Ιουλίου, λυώναμε άπ' την κάψα. Άνακαλύπταμε κάτι πράγματα του παληού καιρού, κάτι βενετσιάνικα φανάρια που χραισμούσαν για στόλισμα του σπιτιού την 14 'Ιουλίου. Μ' αϊτά, στολίζαμε την σοφίτα. Ύστερα, άνοίγαμε τά μεγάλα σκονισμένα μπαούλα και παίρναμε θεατρικά κοστούμια. Ντυνόμασταν μ' αϊτά και παίζαμε, γι' άτομική μας ευχαρίστηση μονάχα, κωμωδίες που έπινοούσαμε έμεις. Μιά μέρα που είχε δεξίωση ή κ. Λαυύ, μπήκαμε στο σαλόνι ντυμένοι βοςκός και βοσκοπούλα. Είχαμε μεγάλη έπιτυχία, γιατί οι γονείς της Ρενέ δεν ήσαν άνθρωποι με σκουριασμένες ιδέες.

Η μεγαλύτερη ευχαρίστησις της Ρενέ ήσαν να τρέχη στην στέγη ξυπόλυτη, χωρίς να λογαριάζη ότι καίγονταν τά πόδια της άπ' τό λιπούρι. Την θαύμαζα γι' αϊτό.

—Τι τρεμούλης που είσαι, κύρ' Άλμπερ! μούλεγε. Όλο, ό,τι σου λέει: «Ναί, θεία!», «Όχι, θεία!» άπαντάς.

Γιατί δεν της μιλάς λιγο... άντρίκεια; Πές της «καλέ άντες!»... να δούμε!

Μιά τέτοια πρόταση δεν μ' ένθουσίαζε κι' άνησυχούσα μόνο με τόν άτίθασο και τσαχνίτικο χαρακτήρα της Ρενέ.

—Εκείνο που δεν θα σου συγχωρήσω ποτέ, κύρ' Άλμπερ, μούλεγε συχνά, είναι ότι άγάπησες σε μένα την «νέα με την όμπρέλλα» κι' όχι εκείνην που θυσίασε τό λευκό της φόρεμα για να κυλιστή μαζί σου μέσα στο χορτάρι!

—Μά, δεν έχεις δίκη, Ρενέ! διαμαρτυρόμουν.

—Μη λές ψέματα. Άγάπησες τό ύποκριτικό κουτορνίθι. Η άλλη δεν σου άρεσε. Ό πατέρας έχει δίκη που λέει πως υπάρχουν δυο λογίων άνθρωποι στον κόσμο: οι υπάλληλοι κι' όλοι οι άλλοι. Έσύ, κύρ' Άλμπερ, φοβόμουν ότι θα γίνης έπιθεωρητής του τελωνείου ή φύλαξ του νεκροταφείου.

—Κι' έσύ, Ρενέ, τι θα γίνης;

—Έγώ... Ίσως μεγάλη καλλιτέχνης! Ίσως να δουλεύω και με τό μεροκάματο.

Και σκάνοντας στα γέλοια:

—Σίγουρα όμως, όχι ή γυναίκα ενός φύλακος του νεκροταφείου, κύρ' Άλμπερ!

Και σκαρφάλασε σαν άγρίμι σ' ένα δέντρο—πρός μένα σκάνδαλο της Μαριέττας!

Τά παιδιάστικα παιχνίδια μας κάπου-κάπου έπαιρναν μιάν έκβαση πιο τρυφερή. Όταν παίζαμε μαζί με τ' άλλα παιδιά, σαν τυχάα, βρισκόμασταν πάντα στην ίδια κρυψώνα. Μ' άρεσε να σφίγγεται ή Ρενέ άπάνω μου, ν' άναμνέω την μυρωδιά των μαλλιών της. Ένω έψαχναν να μάς βρούν, καταφεύγαμε στο «μικρό δασάκι».

—Εκείνη μου φίλη; Την Ρενέ; Την Ρενέ Λαυύ, την παιδική σας φίλη στο Σανλίσ;

Κατάπληκτος, ρώτησα:

—Και πως έξερετε ότι ή Ρενέ ήσαν παιδική μου φίλη;

—Εκείνη μου τ' ά διηγήθηκε όλα. Την «μεγάλη τουαλέττα του κήπου»! Τά λαμπρόνια μέσα στην σοφίτα! Τό φλερτάκι μέσα στο δασάκι! Όλα φίλτατά μου! Σας άγαπούσε τρελλά ή μικρούλα! Τι κουτός που ήπρήξατε! Είναι άξιολάτρευτη! Νάτην: άπάνω στην ώρα!

—Άραγε θα άνα...ώριζε την Ρενέ αν δεν με προειδοποιούσαν; Άσφαλώς ναί, άπ' την τρυφερότητα που έδειχναν τά μάτια της κι' άπ' τό τσαχνίτικο χαμόγελό της. Η λεπτούλα ξηβος είχε γίνει μιá γυναίκα τριάντα χρονών, μεστωμένη πιά.

—Κύρ' Άλμπερ! Τι όμορφος, τι διάσημος που είσαι!

—Ενας ψηλός, ξανθός νέος την συνώδεε.

—Νά σου συστήσω τόν σύζυγό μου: Ζάν Μπλόμμερ.

—Τής 'Εταιρίας Μπλόμμερ. Βάρφιλντς και Σία! πόσθεσε εκείνος σφίγγοντας μου δυνατά τό χέρι. Η Ρενέ μου μίλησε πολλές φορές για σ'α. Για τό Σανλίσ, για τό δασάκι. Σας άφήνω να τό πείτε...

Μόλις άπομακρύνθηκε, ή Ρενέ μου είπε:

—Χαριτωμένος, τι λές κι' έσύ;

νίδα που άκούγε χωρίς την παραμικρή... πλήξη της άνούσιες φλυαρίες της έσέκα μου.

Ήταν δεκαοχτώ χρονών. Ήμουν δεκαεφτά. Δεν χώριζε όμως ένας χρόνος μονάχα εκείνην που είχε γίνει πιά δεσποινίδα άπ' τό χαμίνι που είχα μείνει έχω. Την εύρισκα πολύ κουτή κι' εκεί που είχα άπελπισθή όλως διόλου, μου είπε σε μιá στιγμή που βρεθήκαμε μόνοι:

—Δεν μου λές, κύρ' Άλμπερ, σ' άρέσει πάντα να τρέχης ξυπόλυτος στο χορτάρι;

Κατάπληκτος, της άπάντησα:

—Δεν έρω, Ρενέ. Κι' έσύ;

—Γιά μένα, τέλειωσε πιά! Θα γίνω μιá ήλιθια μικροαστή!

Ύστερα άπό έναμυση χρόνο, έμαθα πως παντρεύτηκε. Όυτε μ' εξέπληξε, ούτε με συνεκίνησε αϊτή ή είδηση. Δεν θυμόμουν πιά την «νέα με την όμπρέλλα».

Ό πύργος μας βγήκε στον πλειστηριασμό για να καλυφθούν οι ύποθηκες. Άπ' τό μαράζι της, ή θεία μου δεν έπέζησε. Δέκα όλόκληρα χρόνια, δεν ξανάειδα την Ρενέ.

□ □

Μόνο έδω και λίγα χρόνια, ένα βράδυ που γευμάτιζα σε φίλους μου, ή οικοδόσποινα μούπε με πονηρό χαμόγελο:

—Έξερετε ποιάν θαχτετε στα δεξιά σας; Την κ. Μπλόμμερ.

—Δεν την γνωρίζω!

—Δεν γνωρίζετε την Ρενέ; Την Ρενέ Λαυύ, την παιδική σας φίλη στο Σανλίσ;

Κατάπληκτος, ρώτησα:

—Και πως έξερετε ότι ή Ρενέ ήσαν παιδική μου φίλη;

—Εκείνη μου τ' ά διηγήθηκε όλα. Την «μεγάλη τουαλέττα του κήπου»! Τά λαμπρόνια μέσα στην σοφίτα! Τό φλερτάκι μέσα στο δασάκι! Όλα φίλτατά μου! Σας άγαπούσε τρελλά ή μικρούλα! Τι κουτός που ήπρήξατε! Είναι άξιολάτρευτη! Νάτην: άπάνω στην ώρα!

—Άραγε θα άνα...ώριζε την Ρενέ αν δεν με προειδοποιούσαν; Άσφαλώς ναί, άπ' την τρυφερότητα που έδειχναν τά μάτια της κι' άπ' τό τσαχνίτικο χαμόγελό της. Η λεπτούλα ξηβος είχε γίνει μιá γυναίκα τριάντα χρονών, μεστωμένη πιά.

—Κύρ' Άλμπερ! Τι όμορφος, τι διάσημος που είσαι!

—Ενας ψηλός, ξανθός νέος την συνώδεε.

—Νά σου συστήσω τόν σύζυγό μου: Ζάν Μπλόμμερ.

—Τής 'Εταιρίας Μπλόμμερ. Βάρφιλντς και Σία! πόσθεσε εκείνος σφίγγοντας μου δυνατά τό χέρι. Η Ρενέ μου μίλησε πολλές φορές για σ'α. Για τό Σανλίσ, για τό δασάκι. Σας άφήνω να τό πείτε...

Μόλις άπομακρύνθηκε, ή Ρενέ μου είπε:

—Χαριτωμένος, τι λές κι' έσύ;

Έμένα δεν μου είχε άρέσει καθόλου. Κατά την διάρκεια του γεύματος, μιλήσαμε για τό Σανλίσ, άναπολήσαμε τά παλιά μας. Η Ρενέ φλυαρούσε εύθυμα.

—Λοιπόν, Ρενέ; την ρώτησα. Η μανία της περιπετειάς που σε κατείχε άλλοτε τι έγινε; Δεν έχεις πιά διάθεση να φανής άνυπάκοη;

—Κύρ' Άλμπερ, ξεχνάς πως μιλάς πιά σε μιá μητέρα.

—Έχεις παιδιά;

—Δυό κόρες που μεγαλώνουν στην Τουραίν. Σοβάρεψα βλέπεις. Η ζωή, κύρ' Άλμπερ, μ' έκανε μεγαλύτερη άδελφή της «νέας με την όμπρέλλα» που σου άρεσε τόσο πολύ!

—Θά προτιμούσα την άλλη, την τρελλή Ρενέ, την άτίθαση!

Χαμογέλασε με πικρία.

—Εκείνην, κύρ' Άλμπερ, την σκότωσες έσύ! Και δεν υπάρχει καμμιá έλπίδα ν' άναστηθή!

—Ύστερα άπ' τό γεύμα, ό σύζυγός της μάς άντάμωσε στο σαλόνι. Μούπλεξε τά εγκώμια ενός πολιτικάντη που είχε γλυτώσει άπ' τό φρέσκο ποίος έξέρι με τί καταχθόνια μέσα.

—Θάθελα ν' άκολουθίσω τό πολιτικό στάδιο! μούπε ό Μπλόμμερ.

Μου φάνηκε κυνικός και παραξενεύτηκε που ή Ρενέ είχε συνδέσει την τύχη της μ' αϊτόν τόν άνθρωπο: «Θά κερδίξη πολλά» σκέφθηκα.

□ □

Όλη νύχτα, με βασάνιζε αϊτή ή παράξενη συνάντηση. Τι είχε άπογίνει ή άτρόμητη νέα που έτρεχε ξυπόλυτη μέσα στις λάσπες και στην πυρωμένη στέγη;

Φεύγοντας, ή Ρενέ μούχε πη:

—Μόλις έπιστρέψουμε άπ' την 'Αγγλία, κύρ' Άλμπερ, θάρθης σπίτι. Σύμφωνοι;

Έξη μήνες περίμενα την πρόσκλησή της.

Τέλος, μου τηλεφώνησε μιá μέρα.

—Πολύν καιρό μένετε έδω; ρώτησα την Ρενέ όταν άνταμώσαμε.

—Μερικούς μήνες. Γιατί ρωτάς, κύρ' Άλμπερ;

Έτοιμαζόμουν να άπαντήσω, όταν μπήκε ό σύζυγος. Καθήσαμε στο τραπέζι. Η συνομιλία με τόν Μπλόμμερ

δεν είχε κανένα θέλητρο, γιατί προσπαθούσε να κάνει πνεύμα... μολονότι δεν είχε τά προσόντα!

Στό τέλος του γεύματος χτύπησε τό τηλέφωνο. Ό Μπλόμμερ πέρασε στο γειτονικό δωμάτιο και σε λίγο ξανάγύρισε:

—Με συγχωρείτε, παιδιά μου, είπα. Είμαι ύποχρεωμένος να σας άφήσω στις άναμνήσεις σας. Με καλούν έπειγούσες ύποθέσεις...

Μετά άπ' την άναχώρησή του, ή Ρενέ μου φάνηκε κάπως άήσυχη.

—Τι παράξενο, της είπα, τό σπιτικό σου δεν είναι της «νέας κυρίας με την όμπρέλλα», αλλά της άλλης...

—Όχι-δά! Γιατί;

—Έχω την έντύπωση πως δεν βρίσκεσαι στο σπίτι σου, αλλά ήρθες έδω για έπίσκεψη...

□ □

Βλεπόμασταν συχνά και σχεδόν πάντα τέτ-ά-τέτ. Σπάνια περνούσαμε την βραδυά με τόν σύζυγό της που κάθε τόσο και μιá έπείγουσα ύπόθεση τόν άπομακρυνε άπό μας.

—Παιδικό φίλο του Σανλίσ, έλεγε, σας άφήνω στις άναμνήσεις σας. Κι' έφευγε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Δεν μου ήταν καθόλου συμπαθής και τό είπα στην Ρενέ.

—Είμαι βέβαιη πως τόν κρίνεις πολύ άδικα; μου είπα μία μέρα. Συχνά, είναι λίγο βαρύς, συμφωνώ. Είναι όμως τόσο καλός...

Είχα έρωτευθή την Ρενέ και δεν μ' ένθουσίαζαν τά κομπλιμέντα για τόν σύζυγό της.

Τής έλεγα, όπως μούλεγε άλλοτε εκείνη:

—Είμαι ποτέ δυνατόν να είσαι ευχαριστημένη άπ' την ταπεινή αϊτή ζωή; Δεν νοιώθεις την έπιθυμία να ζήσης τρελλά, έπικίνδυνα;

Με ένα χαμόγελο πικρίας, μου άπαντούσε:

—Τι όμορφο ντουέττο θα μπορούσαμε να κάνουμε κύρ' Άλμπερ! Δυστυχώς όμως τραγουδήσα εγώ, πριν άπό δεκαπέντε χρόνια, τό μέρος που τώρα μόλις τραγουδάς έσύ!

Ό έρωτάς σου όμως είχε άρχισι να με βασανίζει τρυφερά.

Δεν διάσασα να της τό πώ. Της μί-

λησα για την άνέφελη και γεμάτη άπολαύσεις ζωή που θα μπορούσαμε να ζήσουμε μαζί! Τά χείλη της έσφίγγονταν σαν νάθελε να πη κάτι.

—Ρενέ! της έλεγα. Νάχης τό θάρρος να ξαναγίνης ό,τι ήσουν άλλοτε! Μου άπαντούσε μ' ένα μελοδραματικό ύφος που προσπαθούσε να κρύψη την συγκίνησή της:

—Είμαι άναδρία, κύριε γόη, να βάζεις σε πειρασμούς μιá ρωμαντική γυναικούλα!

Μήνες όλόκληρους φλερτάραμε έτσι, χωρίς να την πείσω.

—Ενα πρωί, έλαβα ένα σημειωμά της:

«Έλα γρήγορα, κύρ' Άλμπερ! Θέλω να σε δω. Φεύγω άπ' ό ψε».

Ήρθε να μου άνοίξη ή ίδια. Τό σαλόνι ήταν γεμάτο βαλίτσες κι' όλα τά έπιπλα είχαν εξαφανισθή.

—Πού πάς; την ρώτησα.

—Σύντομα θα τό μάθης. Τι όμορφος που είσαι σήμερα! Τι κομψό κοστούμι! Και τι ύπέροχη γραβάτα!

Η έπίπλωση εύθυμια της δεν με ξεγελούσε. Τά μάτια της ήσαν πριμένα άπ' τά ξενύχτια και τις έγνοιες. Προαισθανόμουν πως θα την έπληττε κάποια συφορά.

—Με συγχωρείς που σε δέχομαι στην κρεβατοκάμαρά μου, κύρ' Άλμπερ! Μόνο έδω μένει μιá πολυθρόνα!

Κάθησε στο κρεβάτι δείχνοντάς μου την μοναδική πολυθρόνα.

—Μά... τι τρέχει;

—Τι εύτυχής που είμαι που ήρθες, κύρ' Άλμπερ! Θα λυτόμουν τόσο αν έφευγα χωρίς να σε ξαναϊδω!

—Φεύγεις για πολύν καιρό;

—Ίσως... Νά είσαι καλός όμως. Μίλα μου για τό Σανλίσ, για σένα, για μά; Πές μου πως δεν άγαπούσες την «νέα με την όμπρέλλα» αλλά την άλλη, την παλαβή, που όνειρευόταν να τό σκάσει με τούτε τσιγγάνους!

Τό νευρικό της γέλιο έγινε λυγμός.

—Ρενέ! Τι σου συμβαίνει; Πές μου το! Ένω την έντύπωση πως δεν θα σε ξαναϊδω!

Για πρώτη φορά, άφότου την είχα ξαναδθ, την άνακάλυπτα τέλος όπως

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Θά χάση μιá σπανία άπόλαυση όποιος δεν παρακολουθήση άπό σήμερα στην 18ην σελίδα μας τό νέο μυθιστόρημα

της «Εβδομάδος»

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Οι φίλοι μας Μπίλ και Μπούλ ήσαν κάποτε φυλακισμένοι για χρέη. Άσυνήθιστοι όμως, καθώς ήσαν σ' αϊτό τό πράγμα, άποφασίζουν να άποδράσουν, και τό κατορθώνουν. Σ' αϊτό τούδε διευκόλυναν πολύ και κάτι ποδηλατιστικοί άνδρες που γινάτανε εκεί κοντά. Και όχι μονάχα τούδε διευκόλυναν αλλά και τούδε δόξασαν...

Νίνα Παβλόσκα

Ένα λεπτό θρόισμα φύλλου... Ένα άπαλό χάδι πνοής ζεφύρου... Ένα μεθυσμένο φτερούγισμα πεταλούδας...

Αυτός είναι ο χορός της Νίνας Παβλόσκα, μαθητριάς του Αγγέλου Γριμάνη, πρώτης χορευτριάς του Βασιλικού Θεάτρου, που την χειροκρότησαν οι μουσικοτραφεύς συμπολίται στις τελευταίες της δημιουργίες, στο θέατρο «Πάρκ», όπου κάνει την καλλιτεχνική της εξόρμηση ή «Καινούργια Όπερέτα».

Η χορευτική αυτή ύπαρξη με τα θαυκάστανα όνειροπόλα μάτια, που το άραχνένιο πέραςμά της απάνω στην σκηνή, έξω από ένα μετρίνο φρού-φρού, σου αφήνει μιάν εικόνα αΐλου κι' ασύλληπτου ονείρου, μ' ένα άπαλό κυμάτισμα στις κινήσεις—δ-λα αυτά ένωμένα δίνουν την πιο υπέροχη έννοια στην λέξη ΡΥΘΜΟΣ.

Η Νίνα Παβλόσκα...

Και τί δεν φέρνει στην σκέψη το πεταλούδιμά της απάνω στην σκηνή; Μιλά σ' όλες τις αισθήσεις. Μπροστά στα έκστατικά μάτια του θεατού, περνούν χίλιες ανοιξιάτικες όμορφιες, καίδευτικοί χρωματισμοί φωτός που γεμίζουν την ατμόσφαιρα. Χίλιες ανοιξιάτικες φωνές αντηχούν σ' αυτιά του, ή μιά πιδ μελωδική απ' την άλλη. Τα ρουθούνια του εισπνέουν με ήδονη τις πιο μεθυστικές ανοιξιάτικες ερωδίες...

Η Νίνα Παβλόσκα...

Το πλν στον κόσμο—και πέραν του κόσμου ακόμα—για την Νίνα Παβλόσκα είναι κίνηση, χορός... δηλαδή ρυθμός. Κάθε ύπαρξη σ' αυτόν τον κόσμο οι άνθρωποι, τα ζώα, τα φυτά, για να ζήσουν έχουν ανάγκη οξυγόνου. Η βάση της ζωής το «όξυγόνο», για την Νίνα Παβλόσκα είναι κίνηση, χορός... δηλαδή, ρυθμός. Το «dum spiro spero» —έφ' όσον άναπνέω, ελπίζω—είναι γι' αυτήν «έφ' όσον χορεύω, ζώ»... χορεύει, άρα ζει...

Πρωτογνωρίστηκα με την νεαρά χορεύτρια σ' ένα διάλειμμα της «Σπασιόλικης άγάπης». Κι' αν έπεθύμησα να γνωρίσω αυτή την ύπαρξη, ήταν πρώτα απ' όλα για να βεβαιωθώ πως δεν ήταν κάτι το αΐλο—όπως την έβλεπα στην σκηνή. Η θερμή της χειραψία μου διέλυσε αυτή την άμφισβόλια.

—Ό,τι κι' αν νοιώθω μέσα μου—άρχισε η Νίνα Παβλόσκα—στενοχώρια, λύπη, νοσταλγία... όλα με κάνουν να τα ξεχνάω ο χορός. Είναι κάτι που μιλά πιο βαθιά στην ψυχή και στις αισθήσεις μου. Ξεχνά κάθε σκοπό της ανθρώπινης ζωής και δεν ψάχνω να μάθω για τον προορισμό μας, όταν χορεύω μ' ένα άραχνένιο πέπλο κάτω απ' το σεληνώφως και μ' άγκαλιάζει το άσπρημ το φεγγαριό... όταν σ' άκρο-γιάλι, μπροστά στη μανιασμένη θάλασσα, με κυκλώνει μιά καταγίδα και νοιώθω την ζεστή ανάσα της μαζί με το ήδονικό φιλή της βροχής... Κι' αν νοιώθω ένα κενό, μέσα μου, ή έπαφή με την φύση και τις εκδηλώσεις

της, μου το συμπληρώνει...

□ □

Μεγάλη επίδραση στην καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία της Νίνας Παβλόσκα έχει ή μουσική. Όταν ή νεαρά χορεύτρια άκούση κάτι το μελωδικό, τις περισσότερες φορές, δημιουργεί ύποσυνείδητα έναν χορό ή το άποδίδει σε έκφραστικές κινήσεις...

Όταν χόρεψε, στα «Όλύμπια», τον «Θάνατο του Κύκνου» του Σαίη-Σάνς, τόσο βαθιά ένοιωσε την υποβλητική μουσική του μεγάλου Γάλλου συνθέτου, ώστε για μερικές στιγμές έζησε

Νίνα Παβλόσκα.

την άγωνία του ωραίου πουλιού και, στο πέσιμο του κύκνου, σωριάστηκε λιπόθυμη...

Ήταν μεγάλη άπογοήτευση όμως για την Νίνα όταν, την επομένη, οι φίλες και συνάδελφοί της που την έπισκέφθηκαν για να την συγχαρούν και για να πάρουν νέα της, είπαν:

—Πάτησες στα λουλούδια και γλύστηρες... Δεν πρέπει να αφήνουν έτσι τα μπουκέτα απάνω στην σκηνή... Πάλι καλά που δεν χτύπησες παραπάνω...

Δεν βρέθηκε μιά που να νοιώση σαν κι' αυτήν, που να μοιρασθί τα συναισθήματά της...

Και σκέφθηκε με μελαγχολία πως ήταν ολομόναχη στον κόσμο...

□ □

Κάνομε συχνά παρέα με την Νίνα Παβλόσκα. Μ' άρέσει το φωτεινό χαμόγελο με το οποίο υποδέχεται τους φίλους της. Κι' εκείνη, είναι πρόθυμη στις έκμυστρες της:

—Συμπαθώ πολύ, ότι γράφατε για την Μέλπω Φαφαλιού, μου λέει. Όχι μόνο γιατί άγαπώ και θαυμάζω την έκλεκτή συνάδελφό μου που σπουδάζει τώρα στην Γερμανία—άλλα και γιατί σ' κέπτομαι και νοιώθω όπως εκείνη. Μιά εποχή, ήμασταν μαζί, στο

μαλλέτο. Εκείνη πρώτη, έγώ, τελευταία. Ποτέ μου δεν την φθόνησα, ούτε την ζήλεψα καν. Ένοιωθα μόνο μιά φλογερή, άκατανίκητη έπιθυμία να κάνω κι' έγώ σαν αυτή. Ξυπνούσα την νύχτα, προσπαθούσα να θυμηθώ μιά μουσική μαλλέττου που είχα άκούσει... και χόρευα ολομόναχη. Απάνω στους όχτω μήνες, ήμουν μαζί της, στο πλευρό της... κι' άς ήσαν τα μάτια μου κατακόκκινα, τα βλέφαρά μου ποτισμένα απ' τα ξενύχτια...

□ □

—Όχι μόνο την Μέλπω που είναι άνωτερη ψυχή από εκείνες που κατά λάθος συναντά κανείς στον κόσμο—άλλα ποτέ δεν φθόνησα και δεν ζήλεψα συνάδελφό μου. Φρονώ ότι όλοι οι χορευταί, όλες οι χορεύτριες είναι στοιχεία που προσπαθούν να επιβάλουν την Τέχνη της Τερψιχόρης. Άν, λοιπόν, αυτά τα στοιχεία δεν θρίσκονται έν άρμονία, μεταξύ τους... πως είναι ποτέ δυνατόν να επιζητούν να επιβάλουν την άρμονία;

□ □

Έδω, μιά σκιά μελαγχολίας σκοτεινιάζει για μιά στιγμή το πρόσωπό της:

—Δυστυχώς, υπάρχουν άνθρωποι που μολονότι έχουν καλλιτεχνική άποστολή, δεν σκέπτονται σαν κι' έμένα... Ό καλλιτέχνης πρέπει να στέκεται πιο ψηλά από τα ποταπά ένστικτα και τις εύτελεις μικροφιλοδοξίες—άλλοιώς παύει να είναι καλλιτέχνης κι' αντί να έξυμπετή την Τέχνη... είναι καταστροφεύς της. Κάθε έπιτυχία συναδέλφου μου είναι χαρά και για μένα—γιατί έξυμπετεί την Τέχνη. Ό! να σέπτονταν όλοι έτσι, πόσο θά ήμασταν καλλίτερα! Για να μη σάς πω περισσότερα, θά σάς άναφέρω μόνο ένα περιστατικό: μιά μέρα, την στιγμή που έπρόκειτο να χορέψω στο «Βασιλικό Θέατρο» με πλησιάζει λαχανιασμένη μιά συνάδελφός μου:

»Για τ' όνομα του Θεού! Νίνα, μη χορέψης! μου λέει.

Σου άλειψαν σαπούνι κάτω απ' τα παπούτσια...

»Σημειώστε πως είναι το χειρότερο που μπορεί να κάνη κανείς σε μιά χορεύτρια. Άν έξωγαινα μ' αυτά τα παπούτσια στην σκηνή, μπορούσα να σπάσω κανένα πόδι μου, να πάθω καμμία συμφορά που δεν άποκλείοταν προσωρινά ή παντοτεινά να με κάνη να χάσω την μεγάλη φίλη μου: την σκηνή...

□ □

Μη σάς φαίνεται παράξενο, άγαπητοί μου άναγνώσταί, που μιλά έτσι ή Νίνα Παβλόσκα. Άν την γνωρίσετε, θά βρήτε πως τα λόγια αυτά βγαίνουν πολύ φυσικά απ' τα χείλη της... Γιατί θ' άντιληφθήτε πως έχετε να κάνετε με μιά καλλιτέχνιδα που είναι μονάχα καλλιτέχνις και που μπροστά στην θεία πνοή της ΤΕΧΝΗΣ παύει να ζή και να ύφίσταται ως άνθρωπος, ως κοινός θνητός...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

(Η συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κατά την διάρκεια μιάς παραστάσεως, σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, ή Καρλόττα Άνταμς κάνει «άπομυμνήσεις» κι' έπιτυγχάνει ιδιαιτέρως τον τύπο της Τζέην Γουίλκινσον, ήθοποιού της Νέας-Υόρκης που παντρεύτηκε τον λόρδο Έντγκαρ έναν παράξενο εκατομμυριούχο. Η Τζέην, που παρίσταται στις άπομυμνήσεις, συνοδευόμενη απ' τον σιάρ Μπράϊαν Μάρτιν, καταχειροκροτεί την Καρλόττα. Στην πλατεία, ο γράφων μαζί με τον νιέτεντιβ Πουαρώ, παρίστανται στην σκηνή και στα σφάλια της Τζέην.

«Υστερα απ' το θέατρο άφηγείται, πηγαίνουμε μαζί με τον Πουαρώ να συνάψουμε στο «Σαβό Ότέλ». Εκεί βρίσκονται σ' χωριστά τραπέζια, ή Καρλόττα Άνταμς μ' έναν συνοδό κι' ή Τζέην Γουίλκινσον με τον Μπράϊαν Μάρτιν. Η Τζέην προχωρεί και εύθειαν πρὸς το τραπέζι μας και ζητά απ' τον Πουαρώ αν ή απάλλαξη απ' τον σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ. Και συγκεκριμένως, του ζητά να μεσολαβήσει στον σύζυγό της για να της δώσει το διαζύγιο. Υστερ' από πολλή συζήτηση ο Πουαρώ δέχεται και ζητά συνέντευξη από τον λόρδο Έντγκαρ. Υστερ' από λίγες μέρες, έρχεται ή άπάντησις του λόρδου. Δίνει το ζητούμενο ραντεβού. Πηγαίνουμε την άλλη μέρα και τον βρίσκουμε. Πρὸς μεγάλη μας έκπληξη, δεν μās άρνείται τίποτε, άπεναντίας δηλώνει ότι και αυτός έπιθυμεί πολύ το διαζύγιο αυτό και ότι μάλιστα τον περασμένο Σεπτέμβριο είχε γράψει σχετικῶς της γυναίκας του. Φεύγουμε κατάλληλοι. Την άλλη μέρα παρουσιάζεται στον Πουαρώ, ο άστυνομικός Ζάπ και του άναγγέλλει ότι ο λόρδος Έντγκαρ βρέθηκε σκοτωμένος μ' ένα στυλέτο στο λαιμό και ότι ο δράστης του φόνου είναι ή γυναίκα του! Ο Πουαρώ άποκρούει την κατηγορία αυτή και επικαλείται την μαρτυρία του κινηματογραφικού άστέρους Μπράϊαν Μάρτιν, που είναι παρτεναίρ της Τζέην σε πλείστα φιλμ. Άλλα και αυτός, είναι της γνώμης ότι ή Τζέην έχει σκοτώσει τον άντρα της. Έπακολούθει άνάκριση της Τζέην, κατά την οποία αυτή άποκαθιστά τελείως το άλλοθι της: Την βραδυά και την ώρα του φόνου του συζύγου της λόρδου Έντγκαρ, ήταν στο δεικνο του λόρδου Μονταγκιου. Αυτό άλλωστε άποδεικνύεται και από τις καταθέσεις όλων όσων παρέστησαν στο ίδιο δεικνο. Τέλος έξετάζεται και ή γραμματεὺς του δολοφονημένου, μίς Κάρολλ ή οποία όμως, θεωρεί ένοχο του φόνου την Τζέην. Ένω όμως φεύγαμε, άφηγείται πάντα ο γράφων—ο Πουαρώ με άφήνει για λίγο περίμενα ένα-δυό λεπτά, κι' ύστερα πήγα στο νοσηείο.

Είχαν σηκώσει το πτώμα. Τα παραπετάσματα είχαν άνοιχτή και το φῶς ήταν άναμμένο. Ο Πουαρώ με τον Ζάπ, σταματημένοι στο μέσο του γραφείου, κύτταζαν ολόγυρά τους.

—Άλλοίμονο! Ούτε στάχτη τσιγάρου... ούτε ίχνη στο πάτωμα... στέναξε ο Πουαρώ. Ούτε ένα γυναικείο γάντι... ούτε ίχνος άρώματος!...

—Πουαρώ, είπα, όλα έν τάξει. Πρόσεξα από πάνω, κανείς όμως δεν σάς έπιτηρούσε.

—Τό άγρυπνο μάτι του φίλου μου Χάστινξ! είπε ο Πουαρώ άστεειούμενος. Πρόσεξες το τριαντάφυλλο που είχα στο στόμα μου;

—Ποιό τριαντάφυλλο; ρώτησα έκπληκτος.

—Ο Ζάπ έσκανε στα γέλια.

Άναρρωτιόμουν αν δεν είχαν τρελαθί κι' οι δυό τους.

—Ωστε δεν το πρόσεξες, Χάστινξ;

—Όχι, γιατί δεν έβλεπα το πρόσωπό της.

—Δεν έχει σημασία, είπε άτάραχος ο Πουαρώ.

—Ήμουν σαστισμένος.

—Δεν έγομε άλλη δουλειά έδω-μέσα, είπε ο Ζάπ. Θά ήθελα να ξαναδώ την κόρη του λόρδου Έντγκαρ. Ήταν κατασυγχυσμένη το πρωί και δεν μπόρεσα να της άποσπάσω ούτε λέξη. Χτύπησε το κουδούνι κι' είπε στον μάιτρο ντ' ότέλ:

—Ρωτήστε την μίς Γεραλδίνα αν μπορεί να με δεχθί.

Σε λίγο, ο ύπνρτης έπέστρεψε. —Ή Γεραλδίνα κοιμάται, είπε. Ή καυμένη ή μικρή ταραχτηκε τόσο πολύ απ' τον θάνατο του πατέρα της! Άφου φύγατε, της έδωκα ένα καταπραυντικό και τώρα είνε βυθισμένη στον ύπνο. Σε μιά-δυό ώρες, ίσως...

Ο Ζάπ συγκατένευσε.

—Πάντως, πρόσθεσε ή μίς Κάρολλ, ότι έξρει να σάς πη, μπορώ να σάς το πῶ κι' έγώ.

—Πως σάς φαίνεται ο μάιτρο ντ' ότέλ; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Ομοιωλῶ πως δεν τον συμπαθώ καθόλου, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω τον λόγο.

Είχαμε φθάσει κοντά στην έξοδο.

—Δεσποινίς εκεί-πάνω βρισκόσταν χθές βράδυ; ρώτησε ο Πουαρώ δειχνοντας την σκάλα.

—Μάλιστα. Γιατί ρωτάτε;

—Από εκεί, είδατε την λαίδη Έντγκαρ να πηγαίνει στο γραφείο;

—Μάλιστα.

—Είδατε καθαρά τα χαρακτηριστικά της;

—Χωρίς καμμιάν άμφισβόλια.

—Μά από κεί δεν μπορούσατε να δείτε το πρόσωπό της αλλά μόνο την ελάτη της.

Ή μίς Κάρολλ έγινε κατακόκκινη. —Κι' όμως την είδα! Άκούσα την φωνή της. Δεν μπορούσα να γελαστώ. Ήταν εκείνη... ή Τζέην Γουίλκινσον... ή πιο έλεεινή γυναίκα! Κι' όρμησε στην σκάλα.

ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ

Όταν έφυγε ο Ζάπ, ο Πουαρώ κι' έγώ πήγαμε να καθήσουμε σε μιάν ήσυχη γωνιά του Ρήτζεντ'ς Πάρκ.

—Τώρα, είπα γελώντας, καταλαβαίνω τι σήμαινε το τριαντάφυλλο στο στόμα. Για μιά στιγμή, είπα μήπως τρελλάθηκες.

—Άγαπητέ μου Χάστινξ, σε συγγνώμη για την παρατηρητικότητα σου. Ο όμορφος μάιτρο ντ' ότέλ κινεί την ύποψία σου γιατί δεν φαίνεται να νάναι θέση του έδω μέσα στην άρχαϊκή κοιτοκία. Έξ άλλου, ή μίς Κάρολλ βεβαίως πως είχε δη το πρόσωπο της έπιστάτιδος. Το πράγμα μου φάνηκε άδύνατο. Μόνο την πλάτη εκείνης που δευθυνόταν πρὸς το γραφείο μπορούσε να δῇ. Το πείραμά μας είχε το ποθούμενο αποτέλεσμα κι' έστησα παγίδα στην γραμματέα... που άμέσως άλλαξε τακτική.

—Ομολόγησε όμως ότι ή κατάθεσή της δεν μένει άσπρήκτη. Ή φωνή και το περπάτημα ενός άτόμου είνε άρκετά για να κάνουν ένα γνωστό του να το άναγνωρίση.

—Είναι όμως εύκολο να μιμηθί κανείς και την φωνή και το περπάτημα; Ξαναγύρνα πίσω μερικές μέρες. Θυμήσου εκείνη την βραδυά, στο θέατρο...

—Την Καρλόττα Άνταμς; Αυτή έχει έντελώς έξαιρετικό ταλέντο.

—Σύμφωνοι. Και θά μπορούσε αξιόλογα να περάσει για Τζέην Γουίλκινσον και έξω απ' την σκηνή του θεάτρου.

Μιά σκέψη πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό μου.

—Πουαρώ, λές αυτό να είναι δυνατόν;

—Έξαρτάται, Χάστινξ.

—Για ποιο λόγο ή Καρλόττα Άνταμς θά σκότωνε τον λόρδο Έντγκαρ; Ούτε καν τον γνώριζε.

—Πως ξέρεις αν τον γνώριζε ή όχι; Ίσως να είχαν μεταξύ τους δεσμούς που άγνοούμε. Πάντως, απ' την άρχη, σκέφθηκα την πιθανότητα της έπεμβασεως της Καρλόττας Άνταμς. Μην διαμαρτύρεσαι, Χάστινξ, γιατί θά σου ύπενθυμίσω μερικά γεγονότα που θά σε διαφωτίσουν. Ή λαίδη Έντγκαρ λείπει μπροστά σε πολλούς πως δεν βρίσκεται σε καθόλου άγαθάς σχέσεις με τον σύζυγό της και πως μπορεί να φθάση μέχρι σημείου να τον σκοτώση. Δεν είμαστε οι μόνοι μάρτυρες ή κομαίρια της κι' ο Μπράϊαν Μάρτιν

άκοιψε τα λόγια της, ίσως κι' η Καρλόττα "Ανταμς. "Άλλοι μπορεί να τα επανέλαβαν κι' άλλες. Και το ίδιο βράδυ συγκαίρουν την Καρλόττα "Ανταμς για την καταπληκτική απόμιση της της Τζέην Γουίλκινσον. Ποιος έχει λόγους να σκοτώσει τον λόρδο "Εντγκαρ; Η γυναίκα του.

»Ας υποθέσουμε τώρα πώς κι' ένα άλλο άτομο θέλει να σκοτώσει τον λόρδο "Εντγκαρ. Κρατά στο χέρι μία πλαστική βελόνα. Και την μέρα που η Τζέην Γουίλκινσον λείπει πώς απ' τον κεφαλόπονο της θα μείνει το βραδυνο στο σπίτι της, το σχέδιο τίθεται εις εκτέλεσιν.

»Είναι απαραίτητο να δουν την Τζέην να μπαίνει στο μέγαρο του συζύγου της. "Ε λοιπόν, την βλέπουν και δεν διατάζει να "διαλαλήσει" την ταυτότητά της. Αυτό πια παραείναι!

»Κι' άλλη λεπτομέρεια. Η γυναίκα πού μπήκε στο μέγαρο του Ρήτζεντ Γκίεττ χθες βράδυ ήταν ντυμένη μαύρα. Κι' όμως, η Τζέην Γουίλκινσον δεν φορά ποτέ μαύρα. Συχαίνεται αυτό το χρώμα, ίδια μας το είπε. "Ας υποθέσουμε τώρα πώς η επισκέπτης δεν ήταν η Τζέην Γουίλκινσον, αλλά μία άλλη που ήθελε να περάσει γι' αυτήν. Η γυναίκα αυτή είναι άραγε η ένοχος;

»Η μήπως ένα τρίτο πρόσωπο μπήκε μέσα στο μέγαρο με σκοπό να σκοτώσει τον λόρδο "Εντγκαρ; Στην τελευταία περίπτωση, το τρίτο πρόσωπο έφθασε πριν ή μετά την επίσκεψη της ψευτο-λαίδης "Εντγκαρ; "Αν ήρθε μετά, πώς θα δικαιολογούσε την παρουσία της; Μπορεί να ξεγέλασε τον μαίτρ ντ' ότέλ που δεν την γνώριζε, την γραμματέα που δεν την είδε από κοντά, δεν μπορούσε όμως να ξεγέλασει τον σύζυγό της. "Εκτός αν βοισκόταν ήδη το πτώμα μέσα στο δωμάτιο: αν είχαν σκοτώσει τον λόρδο "Εντγκαρ προτού μπει η γυναίκα αυτή στο μέγαρο;...

—Αυτήσου με, Πουαρώ, το κεφάλι μου κινδυνεύει να σπάσει!

—Φίλε μου, όλα αυτά είναι πιθανότητες. "Όπως σ' ένα κατάστημα, προσβάσεις κοστούμια. Αυτό σου κάνει; "Όχι. Αυτό; "Όχι. Και ούτω καθεξής, ώπου να βρούμε το τέλειο... δηλαδή την αλήθεια.

—Ποιος διέπραξε το έγκλημα;

—Είναι χωρίς για να βγάλει κανείς συμπεράσματα. "Ας δούμε πρώτα-πρώτα ποιός είχε συμφέρον να σκοτώσει τον λόρδο "Εντγκαρ. "Ο άνεμος που κληρονομεί; Τόσο εύκολο... που δεν πρέπει να στηριζόμαστε σ' αυτό. Χωρίς να προσέξουμε στα λόγια της μίς Κάρρολ, ως υποθέσουμε πώς είναι κι' οι έχθροι. Πάντως, εκείνος ή εκείνη που διέπραξε το έγκλημα ήταν βέβαιος πώς δεν θα ένοχοποιούνταν. Σκέψου, Χάστινξ; αν η Τζέην Γουίλκινσον δεν άλλαζε σκέψη την τελευταία στιγμή, δεν θα είχε κανένα άλλο λόγο. Θάμνε στο δωμάτιό της το "Σαβόι "Οτέλ" και δεν θα μπορούσε να το αποδείξει. Θα την συνελάμβαναν, θα την δικάζαν και πιθανότατα θα την καταδίκαιαν. "Ενα πράγμα με εκπλήσσει. Είναι φανερό πώς θέλουν να την ένοχοποιήσουν στον φόνο του συζύγου της. Πώς εξηγείται όμως το τηλεφώνημα; Γιατί ένα άγνωστο πρόσωπο να της τηλεφωνήσει στο Τσί-σγουηκ κι' αφού βεβαιωθεί πώς παρευρισκόταν στο γεύμα του σέρ Μόν;

Ένα στιλέτο στο λαιμό

ταγκίου, να κλείσει το άκουστικό; Αυτό συνέβη στις 9½, ασφαλώς πριν απ' την δολοφονία... "Όλα αποδεικνύουν πώς δεν τηλεφώνησε ο δολοφόνος... Γιατί αυτός τα είχε κανονίσει όλα ούτως ώστε να κατηγορηθεί η Τζέην. Κατά την γνώμη μου, έχουμε δυο ξεχωριστές σειρές περιστατικών.

—"Ισως να πρόκειται περί συμπτώσεως;

—"Όχι, όλα δεν μπορούν να είναι συμπτώσεις στην ζωή. Πρό ξη μηνών, εξαφανίστηκε κάποιο γράμμα. Γιατί; "Ενα σωρό γεγονότα έχουν ανεξήγητα. Θα έχουν όμως ένα δεσμό μεταξύ τους. Είναι κι' αυτή η ιστορία που ήρθε να μας διηγηθεί ο Μπράιαν Μάρτιν...

—Μά, Πουαρώ, δεν έχει καμιά σχέση με τον φόνο του λόρδου "Εντγκαρ! —Χάστινξ, είσαι στραβός! "Αρνείσαι να καταλάβεις ότι όλα αυτά τα γεγονότα ενωμένα παρουσιάζουν κάτι που τώρα φαίνεται συγκεχυμένο, που δεν θ' άργήσει όμως να ξεκαθαριστεί. "Εσφιγγα το κεφάλι μου για να σκεφτώ.

—"Αδύνατον! φώναξε ξαφνικά. "Η Καρλόττα "Ανταμς είναι μία τόσο συμπληρωτική γυναίκα. —Δεν φαντάζομαι να είναι ένοχος, Χάστινξ. Παραείναι έξυπνη, για να κάνει τέτοιο πράγμα. "Ασφαλώς, άγνωστος πώς σχεδιάζονταν έγκλημα με την συνενοχή της. Βοήθησε... χωρίς να το φαντάζεται! "Αλλά τότε...

Διεκόπη συνφρονωμένος: —"Ωστε θα μάθω την είδηση σήμερα απ' τις εφημερίδες. Θα καταλάβω...

Ξαφνικά, ο Πουαρώ έμπηξε μια κραυγή.

—Γρήγορα, Χάστινξ! Γρήγορα! Είναι ένας ήλιος! "Ενα ταξί! Γρήγορα!

"Ημουν κατάπληκτος. Σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε και μπήκαμε μέσα.

—Γνωρίζεις την διεύθυνσή της; —Τι διεύθυνση της Καρλόττας; —"Εννοείται! "Απάντησε! Την διεύθυνσή της, Χάστινξ!

—Δεν την ξέρω! —Τόν οδηγό του τηλεφώνου! Δεν θάχ η όμως ασφαλώς τηλεφώνω! "Ας πάρουμε το θέατρο!

Στο θέατρο, μολονότι δεν προθυμοποιούνταν να μας δώσουν την διεύθυνσή της, ο Πουαρώ με τα πολλά τούς έπεισε και την πήρε. "Η νεαρά καλλιτέχνις έμεινε σ' ένα διαμέρισμα κοντά στο Σλόουν Σκουαίρ. Φθάσαμε εκεί. "Ο Πουαρώ έβραζε απ' την ανυπομονησία.

—"Αρκεί να μην φθάσουμε πολύ αργά, Χάστινξ! "Αρκεί να μην φθάσουμε πολύ αργά!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΟΝΟΣ

Δεν μάντευα την αίτια της ταραχής του Πουαρώ, ήξερα όμως πώς δεν ή-

ταν άνθρωπος να άνησυχή με το τίποτα.

"Ο Πουαρώ πήδηξε απ' το ταξί, πλήρωσε τον σωφέρ κι' ώρμησε μέσα στο σπίτι. Το διαμέρισμα της μίς "Ανταμς βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα, όπως μας πληροφορήσε ένα επισκεπτήριο κολλημένο στον πίνακα των ενοικιαστών.

"Ο Πουαρώ ανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, χωρίς να περιμένη να κατεβή το ασανσέρ. Χτύπησε το κουδούνι Σέ λίγο, άνοιξε ή πόρτα κι' είδαμε μία μεσόκοπη με τσιταμένα μαλλιά, που τα κατακόκκινα βλέφαρά της έδειχναν πώς είχε κλάψει.

—"Η μίς "Ανταμς; ρώτησε ζωηρά ο Πουαρώ.

—Πώς; Δεν μάθατε;

—Τι τρέχει;

"Ο Πουαρώ είχε γίνει κατάγλωμος. —Πέθανε, είπε η γυναίκα. Πέθανε άπνω στον ύπνο της!

"Ο Πουαρώ στηρίχτηκε στην πόρτα. —Πολύ άργά! ψιθύρισε.

"Η συγκίνησή του ήταν τόσο καταφανής που η γυναίκα τον κύτταξε με περισσότερη προσοχή. —Με συγχωρείτε, κύριε, μήπως είσθε γνωστός της; Δεν θυιάμαι να σας έχω δει ως τώρα.

—Φωνάξατε το γιατρό; Τι σας είπε; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Πήρε δυνατή δόση ναρκωτικού. Είναι φρικτό! Είναι τόσο επικίνδυνα αυτά τα φάρμακα! "Ο γιατρός λέει πως είναι βερονά!

"Ο Πουαρώ ώρθώθηκε ξαφνικά: —Πρέπει να μω, είπε.

"Η γυναίκα τον κύτταξε με υποψία. —Δεν πιστεύω να...

"Ο Πουαρώ δεν βρήκε άλλο τρόπο: —Είναι απαραίτητο να επισκεφθώ το διαμέρισμα. Είμαι ντέτεκτιβ έπιφορτισμένος να διεξάγω έρευνες για τον θάνατο της κυρίας σας.

"Εκπληκτη, η γυναίκα μας άφησε να περάσουμε.

—"Ο,τι σας είπα, έξηγησε ο Πουαρώ, είναι άπολύτως έμπιστευτικό. Μην το επαναλάβετε σε κανέναν. Πρέπει να εξακολουθούν να πιστεύουν πώς ή μίς "Ανταμς πέθανε από ατύχημα. Δώστε μου το όνομα και την διεύθυνση του γιατρού της.

—Δόκτωρ Χήθ, 17, Κάρλιστλ στρήτ.

—Το όνομά σας;

—"Αλάντ Μπέννερ.

—Καθώς βλέπω, ήσαστε πολύ άφω-σώμενη στην μίς "Ανταμς.

—"Ω, ναι, κύριε. "Ηταν τόσο καλή και τόσο ευγενικά! "Ημουν στην ύπνρεσία της πέρυσι, όταν ήρθε στο Λονδίνο. Δεν έμιαζε καθόλου με άλλες θεατρίνες. "Ηταν πολύ καθώς πρέπει.

—Συνγιστούσατε πολύ όταν μάθατε τον θάνατό της, είπα με συμπάθεια.

—"Ω, ναι, κύριε. Στις έννημιση το πρωί, της έφερα τσάι, όπως συνήθως, Φαινόταν κοιμισμένη. "Αφησα τον δίσκο άπάνω στο τραπέζι για να άνοιξω τις κουρτίνες. Καθώς είχε πιασθή ένας ναλκίς, τραβήξα δυνατά κι' έκανα θόρυβο. Γύρισε να δει μην είχα έυπνήσει την κυρία μου. Ξαφνικά, μόθκανε έντύπωση μία λεπτομέρεια. "Ηταν ξαπλωμένη πολύ...άφύσικα. Την πλησίασα κι' έπιασα το χέρι της: ήταν παγωμένο, κύριε, κι' έβαλα τις φωνές.

Διεκόπη με κλάμματα.

—Δικαιολογώ τον φόβο σας, είπε ο Πουαρώ με σλυκαία φωνή. "Η μίς "Ανταμς έπαιρνε συχνά φάρμακα για να

κοιμηθί;

—Κάπου-κάπου, όταν της πονούσε το κεφάλι, έπαιρνε ένα κομπριμέ από το μπουκαλάκι της. "Ο γιατρός όμως λέει πως πήρε κάτι άλλο άπόψε.

—Καμιά έπίσκεψη οέν δέχτηκε το βράδυ;

—"Όχι, κύριε. Είχε βγί στις έφτά.

—Τι φορούσε;

—Μαύρα, κύριε. Φόρεμα και καπέλο μαύρο.

—Φορούσε κοσμήματα;

—"Ενα μαργαριταρένιο κολλιέ.

—Και γάντια... γκρι;

—Μάλιστα, κύριε.

—Πώς ήταν ή ψυχική της διάθεση;

"Ηταν χαρούμενη ή λυπημένη;

—Κάτι θα την διασκέδαζε γιατί γελούσε μόνη της.

—Τι ώρα γύρισε;

—Λίγο ύστερα απ' τα μεσάνυχτα.

—Και τότε; Πώς την είδατε;

—Πολύ κουρασμένη, κύριε.

—Ταραγμένη δεν ήταν;

—"Ω, όχι, κύριε. Φαινόταν μάλλον εύθυμη, έλεγε όμως πως ήταν κουρασμένη. Προσπάθησε να τηλεφωνήσει, καθώς δεν το κατώρθωσε όμως, είπε πως θα ζήτηση γραμμή το πρωί.

—"Α!

Τα μάτια του Πουαρώ έλαμπαν! Συνέχισε:

—"Ακούσατε το όνομα του προσώπου που κάλεσε;

—"Όχι, κύριε. Ζήτησε μόνο τον αριθμό και περίμενε μία στιγμή. "Η τηλεφωνήτρια θά της είπε: "Προσπαθώ να το πάρω". "Η κυρία όμως χαμοουρήθηκε κι' είπε: "Βαρέθηκα να περιμένω. Νυστάζω φοβερά". Κρέμασε το ακουστικό και γδύθηκε.

—Τι αριθμό ζήτησε; Θυμάστε;

—Δεν θυμώμαι. Μόνο ζήτησε το κεντρικό γραφείο: "Βικτώρια".

—"Εφαγε ή ήπιε κάτι προτού να κοιμηθί;

—"Ενα φλυτζάνι, ζεστό γάλα όπως συνήθως.

—Ποιος το έτοιμάσε;

—Εγώ, κύριε.

—Το άπόγευμα;

—Δεν θυμώμαι να είδα κανέναν. "Η μίς "Ανταμς έφαγε έξω το μεσημέρι και πήρε έξω το τσάι. Γύρισε στις έξη.

—Πότε έφεραν το γάλα... το γάλα που ήπιε την στιγμή που κοιμήθηκε;

—Το άπόγευμα, κύριε. "Ο μικρός του γαλατά το φέρνει στις 4. Το γάλα δεν είχε τίποτα, γιατί σήμερα το πρωί έβαλα λίγο στο τσάι μου. "Ο γιατρός είπε πως είχε πάρει κάποιο φάρμακο για να κοιμηθί.

—Μπορεί να κάνω λάθος, είπε ο Πουαρώ. Δεν άποκλείεται να κάνω λάθος. "Όπωςδήποτε θα ρωτήσω τον γιατρό. "Η μίς "Ανταμς είχε έχθρους. Στην "Αμερική, δεν είναι ή ζωή όπως έδω.

—Το ξέρω. Διάβασα τα κακουρήματα των γκάγκστερς του Σικάγου. "Ο τόπος τους είναι πλημμυρισμένος ληστες κι' οί πόλισμαν δεν είναι καλότεροι απ' αυτούς. Δεν είναι σαν κι' έμας.

Το βλέμμα του Πουαρώ έπεσε επάνω σε μία βαλιτσούλα άφισμένη άπάνω σε μία καρέκλα.

—"Η μίς "Ανταμς πήρε την βαλιτσούλα την στιγμή που θάβγαине χθες βράδυ; ρώτησε.

—Την πήρε το πρωί, κύριε. Δεν την είχε όταν γύρισε την ώρα του τσαγιού. Την έφερε όμως το βράδυ.

—"Επιτρέπετε να την άνοιξω;

"Η "Αλάντ Μπέννερ, άφου δεν μας άποπτευόταν πιά, έπέτρεπε τα πάντα. Καθώς το βαλιτσάκι δεν ήταν κλειδωμένο, ο Πουαρώ το άνοιξε.

—Βλέπεις, Χάστινξ, βλέπεις; ψιθύρισε "Εμάτος συγκίνηση ο Πουαρώ.

Το περιεχόμενο της βαλιτσας ήταν ένα κουτί μακιγιαρίσματος μέσα στο όποιο βρίσκονταν δυο μηχανήματα που τοποθετούμενα μέσα στα παπούτσια ψηλώνουν ένα άτομο κατά μερικά έκατοστόμετρα. Είδα επίσης ένα ζευγάρι γκρι γάντια και τυλιγμένη μέσα σε μεταξωτό χαρτί, μία κομψή περρούκα χρυσοξανθων μαλλιών, του ίδιου χρώματος με της Τζέην Γουίλκινσον.

—"Εξακολουθείς ν' άμφιβάλλεις; με ρώτησε ο Πουαρώ.

Ξανάκλεισε το βαλιτσάκι και στράφηκε προς την ύπνρετρια:

—Ξέρετε με ποιόν δείπνησε χθες βράδυ ή μίς "Ανταμς;

—"Όχι, κύριε.

—Με ποιόν γευμάτισε το μεσημέρι ή

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

15

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

"Υστερα από χρόνια..."

Αισθηματικό διήγημα της Ντίβα

Χτύπησε το κουδούνι με ταραχή και στην γρήγη υπηρέτρια που άνοιξε, ρώτησε αν ήταν στο σπίτι ο βαρδώνος Ρουσκόλι ή η δεσποινίς.

— Δεν θ' άργήσουνε, καθήστε, παρακαλώ.

Μπήκε στο χώλλ, που τὰ έπιπλά του ήσαν ξεθωριασμένα κι' οί τοίχοι του γυμνοί. "Ωστε αυτό ήταν τό σπίτι των βαρώνων Ρουσκόλι όπου ο 'Ανάκλητος δέν είχε δεχθί νά την οδηγήσει πρίν από είκοσιόχτώ χρόνια.

«Δέν γνωρίζεις την βαρώνη μητέρα μου, τής είχε πη. Καταλαβαίνεις, όμως, τί θέλεις νά κάνης; 'Εσύ, μιά μικρούλα κορίτσα, νά πᾶς στην μητέρα μου γιά νά υποστηρίξεις τὰ δίκαια του παιδιού μας; 'Οχι, γιατί θά σέ δεχόταν άσκημα, θάβαζε τούς υπηρέτες νά σέ διώδουν. Θά φροντίσω έγώ γιά τό παιδί κι' έγνοια σου. Πήγαινε στην έξοχή, στους θείους σου, ώπου νά γεννηθί τό μικρό και γράψε μου στην Λέσχη των 'Αριστοκρατών νάρθω νά σοι φέρω και χρήματα. Στο άναμεταξύ, πάρε...»

Θυμόταν άκόμα μέ τί άγανάκτηση είχε άποποιηθί τὰ λεφτά: «Οί θείοί μου δέν είναι άριστοκράτες, ή καρδιά τους, όμως, είναι εύγενική και δέν θά μου ζητήσουν άσφαλώς λεφτά. Θά σοι γράψω μόλις γεννηθί τό παιδί μας. Μόνο γιά εκείνο, κύτταξε κάτι νά κάνης».

Είχανε χωρισθί έτσι, γιά νά μὴ ξαναϊδωθούν. Είχε γεννηθί ή Θέκλα, μιά ώραία ζωντανή κουκλίτσα. 'Η 'Εμμα τόγραψε στον πατέρα, στην Λέσχη των 'Αριστοκρατών κι' εκείνος ούτε καν τής άποκρίθηκε. Τότε, είχε γράψει στην βαρώνεσσα μέ άγωνία, ίκετεύοντάς την νά φροντίσει γιά την έγγονούλα της. Είς άπάντησιν, την έπεσκέφθηκε ένας κύριος, πού έξ δυνάματος τής βαρώνης, ήθελε νά πάρη την μικρή γιά νά την παραδώσει στο βρεφοκομείο. Μέ τί ίκανοποίησι ή 'Εμμα τον είχε διώξει! 'Υστερα, ξανάκανε την κορίτσα. 'Η κορούλα της, στο καμαρίνι κατά την διάρκεια τής παραστάσεως, καθόταν πάντα ήσυχη και περίμενε την μαμά της. Την έλεγαν Πριγκιπέσσα γιά την σοβαρότητα και την άκαταδεξία της. 'Η μητέρα της την μεγάλωσε μέ στοργή κι' ένα σωρό στερήσεις πού επέβαλε στον έαυτό της γιά νά μὴ λείψη τίποτα τής κόρης της!

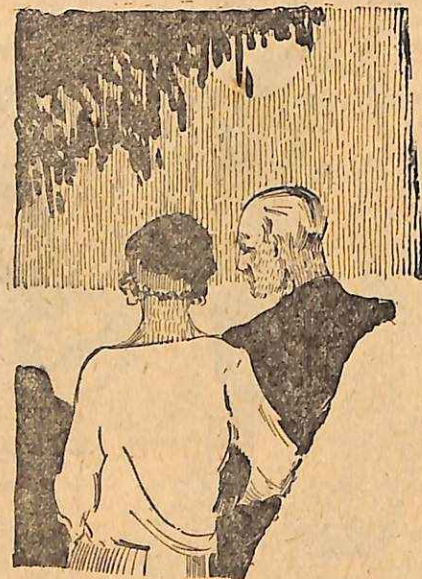
Όταν ο γέρος μαέστρος του θιάσου, πού είχε άγαπήσει όχι μονάχα αυτήν αλλά και την μικρούλα Θέκλα, πρότεινε στην 'Εμμα νά γίνη γυναίκα του και νά δώση τό δνομά του στο παιδί της, αυτή δέχτηκε.

Ό μαέστρος δίδασκε μουσική στη μικρούλα, όταν αυτή ήταν μόλις έξη χρονών. Κι' είπε πώς ή φωνή της ήταν άπ' τις όμορφότερες πού είχε άκούσει τόσο στην 'Ιταλία, όσο και στο έξωτερικό. Δεκάξη χρονών, ή Θέκλα έβγαине σοπράνο σέ μιά πρώτης τάξεως όπερέττα. Τής Θέκλας, όμως, δέν τής άρεσε νά τραγουδά. Είχε μελετήσει μέ τον μπαμπά και την μαμά της κι' έξακολουθούσε νά τραγουδά σαν υπάκουο κορίτσι. Κι' ύστερα, μιά μέρα, ή Πριγκιπέσσα είχε γίνει άφαντη, μόλις έκλεισε τον 21 χρό-

νο της ηλικίας της, άφίνοντας αυτό τό γράμμα: «Μαμά, ήξερα από πολόν καιρό ποιός ήταν πατέρας μου. Δέν μ' άρέσει ή άλητική ζωή μας. Πάω νά ζήσω μαζί του. Θά σοι γράφω κάθε μήνα. Συχώρεσέ με».

'Η 'Εμμα πήγε νά πεθάνη άπ' τον καύμό της. Σκέφτηκε γιά μιά στιγμή νά τρέξη σ' αυτόν, νά τον προσβάλη και νά ξαναπάρη την Θέκλα της. Καθώς, όμως, δέν θά μπορούσε νά τής έξασφαλίση την πολυτέλεια πού άσφαλώς θά τής έξασφάλιζε ο πατέρας της, έσφιξε την καρδιά της κι' έγγραψε στην κόρη της πώς ήταν έλεύθερη νά κάνει ό,τι ήθελε.

Τά μαλλιά της άσπρισαν, τό χαμόγελο έσβυσε άπ' τὰ χείλη της και μόνα τὰ μάτια της έλαμπαν ζωηρά—σαν νά συν-

Είκοσι όχτώ χρόνια είχαν περάσει από τότε...

τηρούσε την φλόγα τους ή άγάπη και τό μίσος. Ναι, τό μίσος έναντιόν εκείνου πού την είχε ξελογιάσει στα νειάτα της κι' ύστερα την άφισε ολόμοναχη νά άγωνισθί νά μεγαλώση την κόρη της. 'Η Θέκλα, ή καυμένη ή Πριγκιπέσσα, τί έφταιγε σέ όλα αυτά; 'Ηταν φυσικό νά την τραβήξη μιά ήσυχη ζωή, άρχοντική... και καλλίτερα πού την βρήκε κοντά στον πατέρα της παρά σέ κανέναν άλλο. 'Εκείνος όμως, εκείνος; Ό έχθρός, ο μεγάλος έχθρός τής ζωής της, ήταν άξιος του μίσους της και τώρα ή 'Εμμα είχε πάει στο σπίτι του μόνο και μόνο γιά νά έκδικηθί.

Ό σύζυγός της είχε πεθάνει και τής άφισε — εκεί πού δέν τό περίμενε!—μεγάλη περιουσία. Και νά γιατί τώρα είχε πάει: γιά νά πη στην Θέκλα: «Είμαι πλούσια σαν κι' αυτόν, ίσως παραπάνω άπ' αυτόν. Μπορώ νά σοι έξασφαλίσω κι' έγώ μιά ζωή πολυτελείας. 'Ελα!». Και θάπαιρνε μαζί της την κόρη της, χωρίς νά του ζητήση την άδεια. Τί την έγνοιαζε αν αυτό θά τον πλήγωνε; Λίγο είχε υποφέρει εκείνη;

'Ενθ ή 'Εμμα περίμενε ή γρήγη υπηρέτρια κύτταζε τό όμορφο πρόσωπό της πού δέν είχαν άκόμα αλλοκώσει ρυτίδες στα σφραγισμένα της χρόνια.

— Οί δοκιμές θάχουν τελειώσει αυτή την ώρα, είπε. Σέ λίγο, θά είναι έδώ.

— Ποιές δοκιμές; ψιθύρισε έκπληκτη ή 'Εμμα.

— Οί δοκιμές τής «Γκέϊσας», κυρία. Νά δούμε, όμως, αν θά μωρέσει νά επιτύχη κανένα άλλο συμβόλαιο ή δεσποινίς, γιατί είναι ή τελευταία βραδυά πού εργάζεται στο σινεμά κι' ή δεσποινίς είναι άπελπισμένη. Σκεφθήτε πώς έχομε νά πληρώσουμε τό νοίκι, τούς φόρους, τον φούρνο και μέ τις έκατό λιρέττες πού έχει νά πάρη υπόλοιπο δέν ξέρουμε τί νά πρωτοκάνουμε.

Τής φαινόταν σαν όνειρο. "Ωστε ή κόρη της εργαζόταν; 'Εκείνος όμως, εκείνος; Πώς τής τό έπέτρεπε; 'Ισως νά μὴν τόξερε. 'Ισως ύστερα άπ' την πρώτη στιγμή του ένθουσιασμού νά είχε πάψει νά ενδιαφέρεται γιά την κόρη του, όπως είχε κάνει γιά εκείνην.....

Χτύπησε τό κουδούνι. 'Η καμαριέρα άνοιξε. Μπήκε ένας ηλικιωμένος κύριος πού κρατούσε στο χέρι μιά πελώρια βαλίτσα. 'Ηταν εκείνος, ο έχθρός της, σέ ποιά κατάσταση όμως! Νά καταντήρη έτσι ο 'Ανέκλητος;

— 'Εμμα!....

— Μαμά!....

Μονομιάς ή μαμά μέ την κόρη βρέθηκαν άγκαλιασμένες. Ό βαρδώνος δέν κιούνηταν άπ' την θέση του:

— Βλέπεις, 'Εμμα; τής είπε. 'Ηρθε ή μωριά. Είμαι φτωχός, κατεστραμμένος. Ίδω στην ράχη τής κόρης μου πού θυσιάζεται γιά έναν πατέρα σαν κι' έμένα. 'Εμαθα άπ' τις έφημερίδες πώς ο σύζυγός σου, πεθαίνοντας, σοι άφησε μεγάλη περιουσία. 'Ηρθες νά πάρης την Θέκλα, ψέμματα; Είναι δικαιούνη..

'Η 'Εμμα πού δέν περίμενε νά τον διή τόσο ταπεινωμένο, στενοχωρήθηκε. Κύτταζε την κόρη της, σαν νά τής ζητούσε συμβουλή.

'Η Θέκλα χωρίς νά διστάση άφου έριξε μιά ματιά στην μητέρα της, πλησίασε τον μπαμπά της, τουσφίξε τό χέρι και τόδε με μεγάλη τρυφερότητα: «'Οχι, μπαμπά, δέν θά σ' έγκαταλείψω. Προτιμώ την φτώχεια, παρά νά σ' έγκαταλείψω μόνο. Κι' ή μαμά δέν ήρθε γιά νά μέ πάρη. Ψέμματα, μαμά!»

Στεκόταν άνάμεσα στους γονείς της μέ τόσο χαρά, πού ή μητέρα δέν δίστασε ούτε στιγμή:

— Βέβαια, Θέκλα, είπε. Εύτυχός πού όλα είναι τόσο άπλά. 'Ό μαέστρος μου άφησε την περιουσία του υπό τον όρο νά την μεταβιβάσω σέ σένα. Σ' ένα μήνα θά είσαι πλούσια. Αυτό ήρθα νά σοι πω. Τώρα, φεύγω....

Ό βαρδώνος γονάτισε μπροστά στην τέως κορίτσα, ψιθυρίζοντας:

— Συχώρεσέ με, 'Εμμα....

'Εκείνη έσκυψε και φίλησε τό βασανισμένο πρόσωπό του.

— Μπαμπά, μαμά, από δω και πέρα θά ήμαστε πάντα μαζί, ψέμματα;

NTIBA

Τὰ γενέθλια τής 'Αδελαιίδας

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

Τις προάλλες, ή Βαρβάρα μωδε — μού διηγείται ο φίλος μου Κολιμπάρ:

«Ζούλ, άντρούλη μου, νά μὴν ξεχάσουμε πώς αύριο είναι τὰ γενέθλια τής 'Αδελαιίδας...»

«...Ποιάς 'Αδελαιίδας;

«—'Ελα, μὴν κάνης τόν κουτό! Τής 'Αδελαιίδας Κρεσονβέρ, τής βαφτισμιάς μας! Αύριο κλείνει τὰ έφτά κι' ως τώρα πάντα τής έκανα ένα δώρο στα γενέθλιά της, τής μικρούλας. Δέν είναι πολύς καιρός πού άντάμωσα την κ. Κρεσονβέρ και την ρώτησα τί θά εύχαριστούσε την μικρή. Φάνηκε κάπως στενοχωρημένη.

«Χωρίς νά στενοχωρηθήτε, πητε μου τί θά την εύχαριστούσε, είπα.

«—'Οχι... Δέν έννοώ... 'Ό,τι της προσφέρτε, καλώς δεχούμενο... Τά ξέρετε-δὰ τὰ παιδιά. Ζητάνε τόν ούρανό μέ τὰστρα!

»Επέμενα, όμως, και κατάρθωσα νά μάθω την προτίμηση τής μικρής την ώρα πού καθήσαμε στο τραπέζι.

«— Δέν βαρύνεστε! Ούτε καν νά δώσετε προσοχή... Θά σάς τό πω γιά νά γελάσετε μονάχα. Φαντασθήτε ότι από τότε πού ή κ. Κασαλό, ή γειτόνισά μας, απέκτησε μωρό, ή 'Αδελαιίς μας ζητάει νά-πῃ... Ένα μωρό! 'Ω! Όχι από κρέας, μάς λέει, αλλά φτάνει νά λήη μπαμπά και μαμά!

»Τής είπα τής κόρης μου πώς κοστίζει πολύ ακριβά και μού άπάντησε πώς θά ζητήσει άπ' την νονά της.

»Τής τό άπηγόρευσα τής αδιάντροπης, έννοείται!

»Κι' ή Βαρβάρα συμπέρανε: «—Αυτή ή καλή κ. Κρεσονβέρ μέ κατάρφερε... μέ την άκαταδεξία της.

«—'Αγαπητή μου, τής είπα, θέλω νά εύχαριστή ή μικρούλα. Θά τής χαρίσω τόν κουκλό της πού θά μιλά!

«—Είσθε πολύ καλή! μού άπάντησε. 'Αν τόξερα, δέν θά σάς τόλεγα ποτέ. Δέν ξέρετε πόσο ντρέπομαι! Θά μέ μάλωσ ή άντρας μου!

«—Μὴν τοῦ πητε τίποτα. Θά ήταν σαν ή Βαρβάρα στην πωλήτρια δείχνοντας έναν μπέμπε σε φυσικό μέγεθος, κουκουλωμένο, μέ την σκούφια του πού όταν τού πατούσε την κοιλιά έφώναζε: Μπαμπά! Μαμά!

«—Θά σάς κοστίση μόνο 52 φράγκα 95.

«— Νά πάρη ή όργη! σκέφτηκα. Μ' αυτό τό ποσόν μπορείς νά κάνης τρικού-βερτο γεύμα μέ πλήρη κρασοκατα-νυξη.

»Μούβαλαν τόν κουκλό μέσα σ' ένα κουτί, πλήρως και βγήκαμε άπ' τό μαγαζί.

»Νά πάρη ή όργη! 'Επιασε βροχή. Σπεύσαμε στην στάση τοῦ λεωφορείου.

»'Ηταν κόσμος και κοσμάκης πού έκανε οδρά γιά νά σκαρφαλώση στο λεωφορείο.

«—'Εχω μιά ιδέα, μού λέει ή Βαρβάρα, έλα!

»Πήγε κάτω από μιά τέντα, έλυσε τόν σπάγγο τοῦ δέματος, έβγαλε τόν κουκλό άπ' τό κουτί....

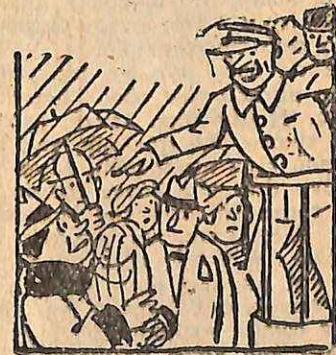
«—Τί σοῦ κατέβηκε; Την ρώτησα κάπως άνήσυχος.

»Δέν μού άπάντησε άμέσως. Ξανάκανε δέμα τό κουτί κι' ύστερα μούδωσε στην άγκαλιά τό ψεύτικο μωρό:

«—Τί; Δέν κατάλαβες; Μὲ τό βέλο πού είναι σκεπασμένος ο κουκλος, πού μπορεί νά καταλάβη κανείς αν είναι άληθινός ή ψεύτικος; Κι' όταν έχης ένα παιδί στην άγκαλιά σου, τσακίζεται ο κόσμος νά σοῦ κάνει τόπο νά σκαρφαλώσης στο λεωφορείο!

»Αναθεματισμένη Βαρβάρα! Γιατί νά παίξεις την φάρσα;

»Στην άρχή, όλα έγιναν όπως τὰ πρό-

'Ηταν κόσμος και κοσμάκης.

χνίδι αυτό...

«—Τόσο τό χειρότερο, τής είπα — συνέχισε ο Κολιμπάρ. 'Αφού τής τόταξες, πρέπει νά τό πάρης. 'Η 'Αδελαιίδα θά πάρη την κουκλα της, όπωςδῆποτε!

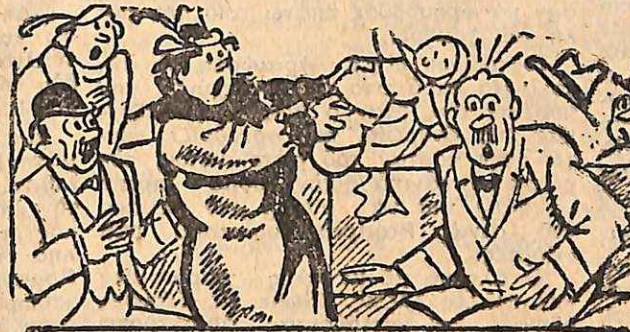
»Την έπομένη, ύστερα άπ' τό γεύμα, είχαμε πάρει τό μετρό ως τή Γκαλερί Λά Φαγιέτ, γιάτί στην συνοικία μας δέν βρίσκεις τίποτα.

«—Είναι πολύ βολικά, μέ βεβαίωσε ή Βαρβάρα, γιάτί κοντά στο κατάστημα είναι ένα λεωφορείο εις την οδό Πουαγιονέ όπου μένουν οί Κρεσονβέρ.

«—Λαμπρά, τότε! είπα.

»Στις Γκαλερί Λά Φαγιέτ ήταν ολόκληρος κόσμος από κουκλες, καραγκιζήδες, από πορσελάνη, από χαρτόνι....

«— Αυτό κάνει την δουλειά μου» είπα

'Αρπαξε τόν κουκλό και άρχισε νά τόν κοπανά.

ή Βαρβάρα στην πωλήτρια δείχνοντας έναν μπέμπε σε φυσικό μέγεθος, κουκουλωμένο, μέ την σκούφια του πού όταν τού πατούσε την κοιλιά έφώναζε: Μπαμπά! Μαμά!

«—Θά σάς κοστίση μόνο 52 φράγκα 95.

«— Νά πάρη ή όργη! σκέφτηκα. Μ' αυτό τό ποσόν μπορείς νά κάνης τρικού-βερτο γεύμα μέ πλήρη κρασοκατα-νυξη.

»Μούβαλαν τόν κουκλό μέσα σ' ένα κουτί, πλήρως και βγήκαμε άπ' τό μαγαζί.

»Νά πάρη ή όργη! 'Επιασε βροχή. Σπεύσαμε στην στάση τοῦ λεωφορείου.

»'Ηταν κόσμος και κοσμάκης πού έκανε οδρά γιά νά σκαρφαλώση στο λεωφορείο.

«—'Εχω μιά ιδέα, μού λέει ή Βαρβάρα, έλα!

»Πήγε κάτω από μιά τέντα, έλυσε τόν σπάγγο τοῦ δέματος, έβγαλε τόν κουκλό άπ' τό κουτί....

«—Τί σοῦ κατέβηκε; Την ρώτησα κάπως άνήσυχος.

»Δέν μού άπάντησε άμέσως. Ξανάκανε δέμα τό κουτί κι' ύστερα μούδωσε στην άγκαλιά τό ψεύτικο μωρό:

«—Τί; Δέν κατάλαβες; Μὲ τό βέλο πού είναι σκεπασμένος ο κουκλος, πού μπορεί νά καταλάβη κανείς αν είναι άληθινός ή ψεύτικος; Κι' όταν έχης ένα παιδί στην άγκαλιά σου, τσακίζεται ο κόσμος νά σοῦ κάνει τόπο νά σκαρφαλώσης στο λεωφορείο!

»Αναθεματισμένη Βαρβάρα! Γιατί νά παίξεις την φάρσα;

»Στην άρχή, όλα έγιναν όπως τὰ πρό-

βλεψε. "Όλοι παραμέρισαν μέ σεβασμό γιά νά περάση ο πατέρας κι' ή μητέρα. »Μέσα στο λεωφορείο ή Βαρβάρα κάθισε κοντά σ' έναν πού έστάζε ή όμπρέλλα του. 'Η Βαρβάρα δέν είπε λέξη, όταν όμως ο καλός σου έβαλε την όμπρέλλα του άνάμεσα σ' αυτόν και την Βαρβάρα, τό ήμισύ μου άρχισε την γκρίνια:

«Τί; Πώς; είπα ο γαίδαρος—γιατί δέν είχε καθόλου άνατροφή. Μπᾶς και τα-ειδέυετε μέ την Ρόλς Ρόυς σας;

«—Νά είσθε πιδ εύγενής! 'Ορίστε μας! 'Ανεβαίνει στο λεωφορείο μέ μιά όμπρέλλα, πού στάζει παντού και δέν ζητά ούτε συγγνώμη!

«—Κυρία βαρώνη, καλά θά κάνατε νά πάρετε τό αυτοκίνητό σας μέ τούς λακέδες σας. Και νά κυττάτε αν δέν στάζει τό μυδιάρικό σας άπάνω σας! Δέν είναι καιρός νά βγάινη κανείς μέ μωρουδέλια!

«—'Αγενέστατε! Κτήνος! φώναξε ή Βαρβάρα.

»Νάτα μας! Είχα μιά προαίσθηση πώς όλα αυτά θά τελειωνά άσκημα! Γιατί τό έβρω καλά τό τρυφερόν μου ήμισυ....

»'Εγινε άνάστα ο Θεός!

»Χλωμή από λύσσα και κατακόκκινη άπ' τόν θυμό της, ή Βαρβάρα σηκώθηκε... Τρέμε γη! 'Αρπαξε τόν κουκλό και κραδαινόντάς τον μέ τό γερό της χέρι άρχισε νά τον κοπανά στο κεφάλι τοῦ κακοαναθρεμμένου!

»Και σέ κάθε χτύπημα, άκουγες τό χρυσό μου νά ξεφωνίζει:

«—Μπαμπά! Μαμά!

»Φωνές φρίκης άκούστηκαν.

»'Εγώ δέν μπορούσα νά κρατηθώ πᾶ και ξεόπασα σ' ένα γέλιο!

«—Τά τέρατα! ξεφώνισε μιά χοντρή κυρία. 'Η μητέρα σκοτώνει τό παιδί της κι' ο πατέρας σκάει στά γέλια!

»Ξαφνικά, τό κεφάλι τοῦ κουκλου ξεκολλά άπ' τόν λαιμό και τινάζεται ψηλά!

»Μιά έπιβάτις λιποθυμεί!

»'Υστερα άπ' τό κεφάλι, ξεκολλά ένα χέρι, ύστερα ένα πόδι και στο τέλος όλοι κατάλαβαν τί είχε συμβῆ.

»Κι' άκουσε ή Βαρβάρα έναν ξεάσφα-μο....

«'Ακούε εκεί θράσος! 'Απατεώνες! Για ν' άνέβουν πρίν από όλους τούς άλλους έκαναν αυτό τό κόλπο!

»Τέλος, φθάσαμε στους Κρεσονβέρ.

»'Η Βαρβάρα διηγήθηκε ολόκληρο παραμύθι τής Χαλμιάς γιά νά έξηγήσι γιατί πήγαμε μέ άδειανό κουτί.

«—Δέν πειράζει, όμως! Μὴ χολοσκᾶς, κουκλίτσα μου, είπε ή Βαρβάρα, και θά σοῦ δώσω όπωςδῆποτε τόν κουκλό σου! Θά δώσω λεφτά τοῦ μπαμπά σου νά σοῦ αγοράση έναν άλλο στη θέση ή-

κείνου πού σοῦφερνα.

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΥΗ

«Σεβίλλη άνοιγμένη
σαν ρόδο μέσα στον
άνθισμένο κάμπο».

Τό θράδυ έπεφτε άπαλά· ένα κο-
πάδι από πελαργούς διέσχισε
τον άνεφelo ούρανό. Από τις
άνθισμένες όχθες του Γκαδάλκι-
βίρ άνεδίδετο ένα θεσπέσιο άρω-
μα από ρόδα και γιασεμιά. Σάν ένας
έρωτικός ψίθυρος προς την «Υπεραγία
Παρθένο», την προστάτιδα της Σεβί-
λλης, ύψωνετο, από κάθε εκκλησία, ό
άγγελικός χαιρετισμός.

Στην άρχή της «κάγιε ντε λός Ρέ-
γες» (της όδοϋ των Βασιλέων), ένα
αυτοκίνητο άσπρο από την σκόνη, στά-
θηκε άπότομα· οι δύο επιβάτιδες του
σήκωσαν τους πυκνούς πέπλους που
σκέπαζαν τα πρόσωπά των, και κύτα-
ξαν, με ζωηρή περιέργεια, τό πλήθος
που έβγαινε θορυβώδες από τό Ταυρο-
μαχικό Στάδιο.

«Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, έσπευ-
δαν προς την πόλη και τα προάστεια
με χαρωπές κινήσεις και φωνές.

Η σκληρή ήδονή της «κορρίντας»
συγκινοϋσε τό νευρικό και αισθησιακό
αυτό πλήθος: «σενιορίτας» με ένα
μπουκετάκι από λουλουδία κάτω από
την «μαντίλια» των, τό σάλι με τα μα-
κρυά κρόσια που σκέπαζε τους λε-
πτούς ώμους των, γέμιζαν τους δαιδα-
λώδεις δρόμους και τις μικρές πλα-
τείες που σκιάζονται από χουρμάδιες
στρατιώτες αδύνατοι, μικροκαμωμένοι
έλαφροί με την χαρκαωμένη στολή
των και τα πόδια των σφιγμένα μέσα
στις γκέτες των· νέοι της Σεβίλλης με
πανταλόνια κολλητά, με κοντό σακκά-
κι που έδειχνε την δυνατό μέση των,
με άσπρο ή γκρι καστρίνο καπέλλο
φορεμένο στραβά επάνω από τό αυτί,
με ένα ποδρό στο στόμα· κληρικοί που
τό μεταξωτό ρόσο των φούσκωνε κα-
θώς περπατούσαν, και γυναίκες του
λαού, όμοιες με άσκία· κοπάδια από
παιδιά του σχολείου που άλληλοεπρώ-
χνοντο, τρώπωναν ανάμεσα στους όμι-
λους, για να φθάσουν ως την μεγαλο-
πρεπή άμαξα που την ακολουθούσαν
οι «σενιορίτες» σείοντες στον άέρα τα
πλατύγυρα καπέλλα των και φωνά-
ζοντες: «Βίβα! Βίβα! Λά Νίνια!». (Ζήτω!
Ζήτω ή Κόρη!).

Σάν μεγαλοπρεπές είδωλο, μιά γυ-
ναίκα ήταν καθισμένη πάνω στα μα-
ξιλάρια του άμαξιού· ή μεγάλη κοκ-
κίνη χτένα της συγκρατούσε ένα
μπουκέτο από κόκκινα τριαντάφυλλα.
Τό αυτοκίνητο μπήκε μέσα στην εδ-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παθητικό και άριστουργηματικό Ισπανικό

γενική όδo των Καθολικών Βασιλέων,
άλλά ό συνωτισμός θράδυε την πο-
ρεία του, ό σωφέρ ύπεκρεώθη να πατή-
ση άκόμη περισσότερο τα φρένα
του.

Παιδάκια θρώμασα σαν τον ζητιάνο
του Μουρίλιο, ή ώραία σαν αυτόν, πε-
τούσαν τους σκούφους των κάτω από
τις ρόδες του αυτοκινήτου ή σχεδιά-
ζαν πάνω στην σκόνη των άποσκευών
διάφορα αίσχρα σχέδια.

Οι ήχοι από τις καμπάνες έσθυναν
στον γαλανό ούρανό· τα ιερά πουλιά
γύριζαν μόνα και κούρνιαζαν πάνω
στούς τρούλους, τους πύργους και τους
παλαιούς μιναρέδες· κάθε πελαργός
από την έναέρια σκοπιά του, φαινόταν
σαν να φρουρούσε επάνω από την πό-
λη του έρωτος.

Τό πλήθος είχε άραιώσει, τό αυ-
τοκίνητο έπρόκειτο να έπιταχύνη την
πορεία του, όταν ό σωφέρ, φωνάζον-
τας ένα άνθρωπο που τριγύριζε κον-
τά στην πόρτα του αυτοκινήτου, τον
ρώτησε Ισπανικά πούνδ δρόμο έπρεπε
να πάρη για να φθάση στο μέγαρο
του σενιόρ Ραμίρεθ, βουλευτού στα
«Κόρτες».

Ό αλήτης με μεγάλες χειρονομίες
και πολλές λέξεις, έδωκε τις δέουσες
όδηγίες, και κυττάζοντας αδιάντροπα
την νεωτέρα από τις δύο ταξιδιώτιδες,
μία όλόξανθη μικρούλα, παιδί σχε-
δόν, είπε:

—Εύλογημένη ή κοιλιά που σε γέν-
νησε κοπέλλα μου.

Τρομαγμένη, ή κυρία ντε Κολόμπο
έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της.

—Τί είπες; Φοδουμά!

«Άπαλά, ή μεγαλειότερη από τις δύο
χαμήλωσε τον πυκνό πέπλο πάνω από
τό ύπεροχο πρόσωπο. Άλλά την ίδια
στιγμή, από την άλλη πόρτα ένας
στρατιώτης, με θρωμερή άναπνοή, έ-
σκυψε, μωμυρίζοντας με ύφος θου-
λιμίας:

—«Ωραία κοπέλλα!

—Όλίβ, τραύλισε ή Φανέτ, κυριευμέ-
νη από ένα νευρικό φόβο, πάμε να φύ-
γωμε άπ' εδώ! Τό πλήθος αυτό με
τρομάζει! Πώς μας κυττάζουν!...
Πώς τολμούν να μας μιλοϋν! Άν με
άνεγνώριζε κανείς... συμπλήρωσε με
σβυσμένη φωνή.

—«Ήσυχασε, κανείς δέν σε γνωρίζει
εδώ! Ποιος θα μπορούσε να ύποπτευ-
θη ότι ή μικρή «μouxέρ», που κρύβε-
ται κάτω από τους πέπλους σου, είναι
ή κυρία ντε Κολόμπο; Δέν έχεις να
φοβηθής τίποτε εδώ. Ό κίνδυνος πέρα-
σε. Η άπαγωγή τελείωσε! Η Σεβίλ-
λη για σένα, είναι ή ασφάλεια, ή έ-
λευθερία! Φθάνεις σε μία μέρα έορτής
και αυτό, άγαπητή μου, είναι ό καλλί-
τερος οίανός.

Μιλούσε με φωνή σοβαρή και συγ-
κρατημένη, κάπου κάπου δέ έρριχνε έ-
να θυμωμένο βλέμμα στους ανθρώπους
που ήγγιζαν την πόρτα του αυτοκινή-
του και έπωφελοϋντο του κάθε στα-
ματήματος για να ξετάσουν αδιάν-
τροπα τις δύο ξένες.

Η Φανέτ σφιγγόταν πάνω στην ά-
δελφή της και ψιθύριζε με φωνή γε-
μάτη άγωνία.

—Πιστεύεις ότι θα μας δεχθϋν κα-
λά;

—Με άνοιχτες άγκάλες.

—Νομίζω, όμως, πως θα ήταν προτι-
μότερο να είδοποιήσωμε τον θείο και
την θεία Ραμίρεθ να τους καταστή-
σωμε ένήμερους.

—Όχι! Μου άρέσουν οι αίφνηδια-
σμοι και θέλω να άπολαύσω την έκ-
πληξή τους όταν θα μάς δϋν έαφνι-
κά μπροστά τους.

—Δέν θα ήσυχάσω, παρά όταν τους
δω και τους δύο, όταν σκέπτωμαι ό-
τι είναι οι μόνοι μας συγγενείς και ότι
δέν τους γνωρίζουμε σχεδόν καθό-
λου!...

Εκείνη την ώρα τό αυτοκίνητο στα-
μάτησε μπροστά σ' ένα παλιό κτίριο
λίθινο. Είχε δλην την άρχοντιά και
την επιβλητικότητα που δίνει ό αρχαι-
κός ρυθμός και ή πολυκαίρια στα πα-
λιά κτίρια. Με ένα πήδημα ή Όλίβ ντε
Ρομανέν θρέθηκε στο πλινθόστρωτο,
χτύπησε τό κουδούνι και άπευθυνομένη
στον θυρωρό 'Ισπανό, όχι χωρίς δυ-
σκολία, ρώτησε αν ό σένιορ και σενιό-
ρα Ραμίρεθ ήσαν σπίτι των.

Όταν ό
θυρωρός την βεβαίωσε γι' αυτό, ή Ό-
λίβ όρήθηκε άμέσως τη μικρότερή
της αδελφή να κατέβη από τό αυτο-
κίνητο και πέρνοντάς την από τό χέρι
έτρεξε φωνάζοντας:

—Θείε Κάρλο! Θεία Μαρία, ήρθαν
οι μικρούλες ντε Φράνσια!

Μακρυά μ' άσπρα μαλλιά, χτενισμέ-
να με τη μόδα της 6' αυτοκρατορίας
φάνηκε σχεδόν άμέσως στον πρώτο έ-
ξώστη του σπιτιού και έπειτα, θγάζον-
τας μία μικρή κραυγή έκπληξεως, έ-
τρεξε κάτω.

Μόλις φάνηκε στο κεφαλόσκαλο ή
Όλίβ έτρεξε κατεπάνω της, την άγκά-
λιασε και άρχισε να την φιλή. Τό ύ-
διο έκαμε και ή θεία Μαρία.

—Εσείς εδώ! Εσείς εδώ! Έκανε ή
άγαθή γυναίκα άνοιγοντας διάπλατα
τά μάτια από την έκπληξη.

Φίλησε τις δύο άνεπιές της και τις
παρέβαλε μεταξύ των πόσο ήσαν δια-
φορετικές. Η μία τόσο λεπτή, ήταν ή
ζωντανή εικόνα της αδελφής της Κλο-
τίλδης, που είχε παντρευθί, λίγα χρό-
νια πριν από την δόνια Μαρία ένα
πλούσιο τραπεζίτη από την Μασσαλία·
ήταν ή ίδια λεπτή και μεγάλη καλ-
λονή, αλλά ή Φανέτ είχε μέσα στα
γαλανά και μεγάλα σαν άνθη μάτια
της, ένα πονεμένο θέλητρο που την έ-
ξευγένιζε άκόμη περισσότερο· χτένιζε
τά μαλλιά της κατά πρωτότυπο έντε-
λως τρόπο και έφερνε προς τα μάγου-
λά της τις σφιχτοδεμένες μπούκλες της
που είχαν τό χρώμα της χρυσής άμ-
μου.

Η μεγαλειότερα αδελφή της, ψηλή,
εϋκίνητη, ζωηρή, έμοιαζε με ένα μα-
χητικό και πνευματώδη έφηβο. Η Ό-

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ

λίβ είχε κομμένα τα καστανόχρυσα
μαλλιά της, που θύμιζαν τα χρυσωμέ-
να φθινοπωρινά φύλλα.

—Λοιπόν, θα μου πής πως έβρισκε-
σθε εδώ, άγάπη μου;

—Θεία μου, άπάντησε ή μεγαλειότερη
αδελφή, ανάθοντας ένα σιγάρο και ά-
κουμβώντας σε μία από τις κολώνες
που ήσαν όλόγυρα, έρχόμαστε από την
Μαδρίτη μέσω Τολέδου και Κάρδοθας,
και μπορώ να σας μεταβιβάσω τις
καλλίτερες ειδήσεις από τον βασιλέα!

—Είδες τον δόν Άλφόνσο;

—Όπως σας βλέπω!

—Και σου μίλησε;

—Όπως σας μιλω έγώ!

Η θεία σήκωσε τα χέρια της στον
ούρανό.

—Και ή Αύτου Μεγαλειότης, μου έ-
δωσε λαμπράς ειδήσεις για τον πόλε-
μο. Τα πράγματα πάνε πολύ καλά για
μάς, θεία μου· τό Βερνταν σώζει την
Γαλλία και ή νίκη δέν θα άργήση να
μάς άπαλλάξη από τον έχθρό.

—Αυτή είναι ή ώραioτέρα μέρα της
ζωής μου. Διηγήσου την Ιστορία, κόρη
μου, διηγήσου μου αυτήν την συνάντη-

ση, ή μάλλον όχι, περίμενε να είναι
παρών και ό θεός σου!

Η σενιόρα Μαρία φώναξε την Κόν-
τα, την καμαριέρα της και την έστει-
λε να είδοποιήση τον «σενιόρ» για
την άφιξη των άνεπιών των. Χωρίς άλ-
λό ό λαμπρός οίκοδεσπότης θα κοιμώ-
τανε, ή θα έτοιμάζε κάποια εισήγησι
για την προσεχή συνεδρίαση των Κόρ-
τες. Τον άπασχολούσε τόσο ή εργασία
και ή πολιτική! Δέν είχε ποτέ του ύ-
πηρεσίες δέν είχε προσφέρει στην άγα-
πητή του πόλη, την Σεβίλλη!

—Φέρτε τα σιρόπια και τα γλυκι-
σματα, έλεπν ή σενιόρα. Βέβαια θα πει-
νάτε και θα διψάτε, παιδιά μου;

Η θεία χάιδεψε τα άπαλά μαλλιά
της Φανέτ, που είχε καθήσει στα πό-
δια της σ' ένα μαξιλάρι.

—Και σύ, μικρούλα μου, είδες και
σύ τον λαμπρό μας βασιλέα;

—Ένα μερίδαμα φώτισε για μία στιγ-
μή τό ειλικρινές πρόσωπο της νέας.

—Όχι, θεία μου, έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο.

—Και ύπάρχει λόγος! συνεπλήρω-

τους στο φίλημα του σενιόρ
Κάρλος, και έπειτα κάθισαν
όλοι γύρω από την πολυθρό-
να της κυρίας. Ό σενιόρ Ρα-
μίρεθ έπιασε τό πανταλόνι
του από τα γόνατα, τό άνε-
σήκωσε όλίγον για να άπο-
φύγη τό τσαλάκωμα, και έ-
πειτα, άφοϋ έταλαντεύθηκε
μερικές φορές έμπρός και
πίσω σταύρωσε τα χέρια του
και περίμενε να του έξηγή-
σουν οι άνεπιές του την ά-
πρόσπη εκείνη άφιξη.

—Θείε μου, είπε ή Όλίβ,σας
εϋχαριστώ για την καλή σας
υπόδοχή. Βρισκόμαστε επί
τέλους στην 'Ισπανία, για
να μείνωμε επ' άόριστον.

—Επ' άόρι-
στον! φώναξε ή
δόνια Μαρία!
Νέιος μίο!

—Όστε φύγατε ό-
ριστικά από την
Γαλλία; Και ή
γιατί;... Και ό
άνδρας σου, θα-

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

ση, ή μάλλον όχι, περίμενε να είναι
παρών και ό θεός σου!

Η σενιόρα Μαρία φώναξε την Κόν-
τα, την καμαριέρα της και την έστει-
λε να είδοποιήση τον «σενιόρ» για
την άφιξη των άνεπιών των. Χωρίς άλ-
λό ό λαμπρός οίκοδεσπότης θα κοιμώ-
τανε, ή θα έτοιμάζε κάποια εισήγησι
για την προσεχή συνεδρίαση των Κόρ-
τες. Τον άπασχολούσε τόσο ή εργασία
και ή πολιτική! Δέν είχε ποτέ του ύ-
πηρεσίες δέν είχε προσφέρει στην άγα-
πητή του πόλη, την Σεβίλλη!

—Φέρτε τα σιρόπια και τα γλυκι-
σματα, έλεπν ή σενιόρα. Βέβαια θα πει-
νάτε και θα διψάτε, παιδιά μου;

Η θεία χάιδεψε τα άπαλά μαλλιά
της Φανέτ, που είχε καθήσει στα πό-
δια της σ' ένα μαξιλάρι.

—Και σύ, μικρούλα μου, είδες και
σύ τον λαμπρό μας βασιλέα;

—Ένα μερίδαμα φώτισε για μία στιγ-
μή τό ειλικρινές πρόσωπο της νέας.

—Όχι, θεία μου, έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο.

—Και ύπάρχει λόγος! συνεπλήρω-

τους στο φίλημα του σενιόρ
Κάρλος, και έπειτα κάθισαν
όλοι γύρω από την πολυθρό-
να της κυρίας. Ό σενιόρ Ρα-
μίρεθ έπιασε τό πανταλόνι
του από τα γόνατα, τό άνε-
σήκωσε όλίγον για να άπο-
φύγη τό τσαλάκωμα, και έ-
πειτα, άφοϋ έταλαντεύθηκε
μερικές φορές έμπρός και
πίσω σταύρωσε τα χέρια του
και περίμενε να του έξηγή-
σουν οι άνεπιές του την ά-
πρόσπη εκείνη άφιξη.

—Θείε μου, είπε ή Όλίβ,σας
εϋχαριστώ για την καλή σας
υπόδοχή. Βρισκόμαστε επί
τέλους στην 'Ισπανία, για
να μείνωμε επ' άόριστον.

—Επ' άόρι-
στον! φώναξε ή
δόνια Μαρία!
Νέιος μίο!

—Όστε φύγατε ό-
ριστικά από την
Γαλλία; Και ή
γιατί;... Και ό
άνδρας σου, θα-

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

—Όχι θεία μου,
έγώ ταξιδεύω Ιν-
κόγνιτο, είπεν ή
Φανέτ.

19
σεν ή Όλίβ, που είχε πάρει στα χέρια
της τον καθρέφτη της κυρίας Ραμί-
ρεθ, και περνούσε τα χείλη της με ζω-
ηρό κόκκινο χρώμα.

Είχεν επιτύχει τον σκοπό της· ή
θεία Μαρία είχε συγκινηθί. Η συνάν-
τηση αυτή με τον βασιλέα—τιμή διδο-
μένη σ' όλη την οικογένεια στο πρόσω-
πο της άνεπιές—την προδιέθετε να ύ-
ποδεχθί καλλίτερα μία φυγάδα.

—Νά τος!

Μία πόρτα άνοιξε στο άλλο άκρο
της στοάς και ό δόν Κάρλος Ραμίρεθ
παρουσιάσθηκε με τό πρόσωπο φωτι-
σμένο από εϋχαρίστηση. Ήταν ένας
κοντόχονδρος άνθρωπάκος, πενήντα πε-
ρίπου έτών. Η πλατειά μορφή του, τό
λευκό δέρμα του, τα γαλανά μάτια
του, τό ψηλό και λείο μέτωπό του, που
τό πλασιώναν τα ψαρά μαλλιά, χτενι-
σμένα προς τα πίσω, δέν θύμιζαν ούτε
τον Άνδολούση, ούτε τον Καστιλλιάνο,
άλλά τον ειρηνικό και σοβαρό γό-
νο της Φλάνδρας.

Ό «σενιόρ» φορούσε ένα κοστοϋμι
του σπιτιού από τυσσόρ. Προ

—Ας πάη στον διάβολο! απάντησε η μεγαλύτερη αδελφή, φουσκώντας προς το ταβάνι τον καπνό του σιγαρέττου της.

Η Ραμίρεθ κύτταζε και τις δύο κατάπληκτη. Η Φανέτ χαμήλωσε το κεφάλι της.

—Τι θέλετε να πητέ; ρώτησε η θεία με αυστηρή φωνή. Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια; Και έν πρώτοις, που εί-νε ο άνδρας σου;

—Είναι στο μέτωπο, δήλωσε η δεσποινίς ντε Ρομανέν, που έπαιζε τον ρόλον συνηγόρου της αδελφής της. Κάνει το καθήκον του ως γιατρός και, μάλιστα, έθελοντής· αυτό είναι το μόνο πράγμα, για το οποίο δεν θα τον κατηγορήσω ποτέ!

—Τότε, λοιπόν;... Τρελλαθήκατε, ή μήπως δεν υπήρχε πιά άρμονία;...

—Δεν υπήρχε ποτέ, θεία μου! Δεν πρόκειται για ιδιοτροπία της στιγμής, αλλά για όριστική απόφαση.

—Αλλοίμονο! ψιθύρισε η καλή κυρία, που το πρόσωπό της εξέφραζε την ζωηρότερη θλίψη. Και όμως ήταν γάμος από έρωτα, ήμουν δεσβαία γι' αυτό! Μόνη σου είχες διαλέξει τον σύζυγό σου, έναν ξένο, αλήθεια, αλλά έ-γώ δεν θα μπορούσα ποτέ να σου φέ-ρω αντίρρησης γι' αυτό. (Η σενιόρα λέγοντας τις λέξεις αυτές, έφριξε ένα τρυφερό βλέμμα προς τον σύζυγό της). Ο Κάρολος και έγώ ζούμε σε πλήρη άρμονία. Τον έγκαταλείψατε στο μέσο του πολέμου! Όταν αυτός περιποιήται τους τραυματίες μας, αντί να μένη στις πόλεις, όπως κάμνουν τό-σοι άλλοι, που δεν έχουν καν την δι-καιολογία, ότι είναι Βραζιλιάνοι, σάν τον Φελίπε. 'Α! 'Όσο άδικο και αν έ-χρη άπέναντί σου δεν μπορώ να έγκρί-νω την διαγωγή σου.

Μιλούσε με θέρμη και ή μορφή της έδειχνε αυστηρότητα. Η Φανέτ, με-τόν τρόπο στην ψυχή της, δεν τολμού-σε να σηκώσει τα μάτια της σ' αυτήν.

—Αν έχη άδικο; Μπορείτε να άμφι-βάλλετε, θεία μου; άποκρίθηκε η δε-σποινίς ντε Ρομανέν. 'Αλλά κυττάζε-τε, λοιπόν, το πρόσωπον της μικρής αυτής, είνε πρόσωπον μιάς εύτυχισμέ-νης γυναικός;

Με άπαλό χέρι ή δόνια Μαρία άνε-σώκωσε το κεφάλι της κυρίας ντε Κο-λόμπο, που αυτή τη κρατούσε έπιμόνως σκυμμένο· είδε τα μάγουλα που ήσαν μαραμμένα από τα δάκρυα, και την ρυτίδα που είχε χαράξει γύρω από το παιδικόν εκείνο στόμα ή κούραση και ο πόνος. Πράγματι, ή Φανέτ δεν ήταν πιά παρά ή σκιά του έαυτού της. Ποίος θα άνεγνώριζε την άκτινοβόλο εκείνη νεόνυμφο όταν έβγαίνει από την εκ-κλησία στο μπράτσο του σιωπηλού συ-ζύγου της! Συγκινημένη από την ά-πόγνωση της νέας, που ξέσπασε ξα-φνικά στα μάτια της, ή θεία Μαρία τράβηξε την μικρή άνειψιά της κοντά στην μητρική άγκαλιά της.

Η 'Ολίβ είχε πετάξει το σιγαρέττο της και όρθια στην στάση ενός νεαρού δικηγόρου έμπρός στους δικαστάς και το θύμα, μίλησε άκατάσχετα:

—Ναί, ή Φανέτ πίστευε, ότι άγαπού-σε τον Φελίπε· όταν τον παντρεύτηκε πρό τριών έτών, αυτή ήτο μόλις δεκα-επτά έτών, αυτή είναι ή δικαιολογία της. Ξέρετε όμως γιατί ή αδελφή μου τον διάλεξε μέσα από όλους τους άλ-λους ύποψηφίους; Γιατί ο Κολόμπο ήτο ο μόνος που δεν της έκανε κόρτε. Αυτό την πείσωσε, την έκαμε να νο-μίση, ότι ο άνθρωπος αυτός την περι-φρονούσε, της γέννησε την έπιθυμία να

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Οι νέοι άναγνώσται της «Εθ-νομιάδος» μπορούν μαζί με το νέο μας άριστουργηματικό μυ-θιστόρημα «Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ», να παρακολουθήσουν και τα άλλα ωραιότατα μυθιστο-ρήματά μας χάρις στάς έκτε-νείς περιλήψεις των προηγούμε-νων, που γι' αυτόν τον σκοπό δη-μοσιεύουμε σήμερα.

άρεση. Και έτσι, άφοδ κατώρθωσε να κινήση τον έρωτά του, έπesc και ή ι-δια στην παγίδα. Η Φανέτ πίστευσε ότι ο μελαγχολικός αυτός ήπνότης, που δεν μιλούσε ποτέ, που έμενε άπομα-κρυσμένος από όλους τους φίλους, που σύχναζαν στο σπίτι μας, θα ήταν άνώ-τερος από όλους. Και με άπλοϊκότητα του απέδωσε προτερήματα, που δεν ύ-πηρχαν παρά μόνον στην φαντασία της. Η μόνη ύπεροχη, που έδειξε έως τώρα ο Φελίπε, είναι ή τέχνη να θα-σανίζη την γυναίκα του!

—Μά τί λέτε αυτό, άνειψιά μου; Είναι δυνατόν γά είναι σκληρός άν-θρωπος ο Κολόμπο; ρώτησε ο θεός, του οποίου ο συγκρατούμενος θυμός έκανε το πρόσωπο κατακόκκινο. Είναι πρωτάκουστο...

—Μίλησε, μίλησε, άγαπημένη μου μι-κρούλα, διηγήσου μας τί σου έκαμε, διέκοψε ή θεία Μαρία, ταραγμένη.

Τα δάκρυα της μιλούν γι' αυτήν και έγώ θα μιλήσω για τον πόνο της, έξη-κολούθησε ή δεσποινίς ντε Ρομανέν. Με ειλικρίνεια και χωρίς μεροληψία, σάς το όρκίζομαι, αν και μισώ τον άν-θρωπο αυτό!

—Ναί, αλλά θέλω γεγονότα, άνε-ψιά μου, γεγονότα, είπε ο θεός, ο ο-ποίος σε κάθε πράγμα ζητούσε άκρι-βή έπιχειρήματα και αίτιολογίες.

—Θά σάς ύπενθυμίσω πρωτίστως, ά-πήντησε ή νέα, έπειτα από τόσον καιρό που έχομεν, ζήσει χωρισμένοι μεταξά μας, τα περιστατικά που έχουν προη-γηθή του γάμου της αδελφής της. Ο Φελίπε ντε Κολόμπο, μόλις είχε πάρει το δίπλωμά του ως γιατρός στην Βρα-ζιλία.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Λυρικά σχέδια

Τάστρα είδα άπόψε μαζεμένα μέσ' στής φυλώρας τα κλαδιά στο νύχτιο αγιάζι να φρικιάζουν—
—Κι' ήσαν θλιμμένα, ίδια με σένα, δειλή κι' άστογάστη καρδιά,
που άμετροι πόνοι σε πληγιάζουν.

Μόνο ένα φλόαρον άηδόνι σ' ένα κλωνάρι είχε σταθεί κι' έχυνε ως άύλη άγνη νύρου σάν από κύπελλο, που οι χρόνοι πλατύ το έσκάφαν και βαθύ, το φώς του μυστικού του όνείρου.

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Ηλθε στο Παρίσι—έξακολουθήσε— για να παρακολουθήση τας εργασίας του 'Ινστιτούτου Παστέρ' ένας παλιός άντιπρόσωπος του πατέρα μου στο Πε-ναμπούκο, που είχε μείνει φίλος της οικογενείας μας, του έδωκε μίαν συ-στατική έπιστολή στην μητέρα μου, ή οποία τον ύποδέχθηκε με μεγάλη προ-θυμία. Ο νεαρός γιατρός ήταν έξυ-πνος, πλούσιος, μορφωμένος και μάς τον παρουσίασαν. Άγνούσαμε όμως τον χαρακτήρα του, την ζωή του, τις συνήθειές του. Είχε στο Παρίσι συμ-πατριώτες, όχι όμως καίφίλους και όταν ή μητέρα μας έδινε καμμία έορτή στο μέγαρό μας της όδου Κωνσταντίν, ο Κολόμπο προσεκαλείτο και δεν παρέ-λειπε να έλθη, αλλά ποτέ μου δεν τον είδα εύχαριστημένο». Ήταν πάντοτε σκυθρωπός και είχε το έχθρικό ύφος ενός ανθρώπου που τον διαταράσσουν τις σκέψεις του. Στο τέλος δεν έδινα πιά προσοχή σ' αυτόν, όταν μία μέρα ή αδελφή μου μου έξωμολογήθη ότι ήταν έρωτευμένη μαζί του και ήθελε να τον παντρευθί. Έγώ άπείχα χιλιάδες λευ-γών από το να φαντασθώ την έκλογή αυτή· νόμιασά ότι ή Φανέτ ήθελε να ά-στευθί. Της έξηγησα, ότι δεν ήταν αυτός ο άνδρας που ταίριαζε σε μία νέα της ηλικίας της και του χαρακτή-ρος της, που είχε μεγαλώσει μέσα στην έλαφρή ζωή. Της τόνισα, ότι ο Φελίπε μισούσε τον κόσμο, ενώ αυτή τρελλανόνταν για τις τέρψεις του· ότι αυτή άγαπούσε την χαρά, το τραγού-δι, την μουσική, το θέατρο, ενώ αυτός φαινόταν μάλλον άσκητής!

«Η αδελφή μου μου άπάντησε ότι για τον λόγο ακριβώς αυτόν ο Φελί-πε της άρεσε τόσο πολύ, γιατί δεν έ-μοιαζε καθόλου με τους άλλους νέ-ους, που τότε ήξευρε πολύ καλά. Μου έκλεισε το στόμα, θεβαιώνοντάς με, ο-τι ο Κολόμπο την λάτρευε, ότι αν δεν γινόταν γυναίκα του θα τον βύθιζε στην άπόγνωση, και ότι όταν θα γίνον-ταν ο γάμος των, δεν θα δυσκολεύον-ταν να τον κάμνι να έλλαξη τις συνή-θειές του. Με παρακαλεί να μη διαθέ-σω την μητέρα μας έναντίον του, θε-βαιώνοντας ότι ή μεταμόρφωση του ά-γαπημένου της, δεν θα άργούσε. Έγώ διαμαρτυρήθηκα άνησυχώντας για την άπερίσκεπη αυτήν έκλογή, και ακόμη περισσότερο για την περίεργο έλεη την οποία άσκούσε επί της αδελφής μου ο Φελίπε. Θεώρησα καθήκον μου να άνακινώσω στην μητέρα μας όλες τις σκέψεις μου, αλλά ή μητέρα μου έκρινε τους ανθρώπους σύμφωνα με την δική της ύπεροχη καρδιά. Της φά-νηκε άδύνατο να είχε άπατηθί ή κό-ρη της, όδηγουμένη από τον έρωτα. Και δεν πρόβαλε καμμία αντίσταση, δεν επέβαλε καμμία άναμονή... Έτσι ή Φανέτ νυμφεύθηκε τον άσκητή της!

—Ω! διαμαρτυρήθηκε ή θεία Μα-ρία, ή οποία έσέβετο όλους τους άν-θρώπους.

—Παρευρεθήκατε και σεις στον γά-μον, που έγινεν ακριβώς ένα χρόνο στο πολέμου. Τους είδατε να φεύ-γουν για την Βραζιλία, αλλά δεν ή-σαστε πιά στο Παρίσι στην έπιστρο-φή των.

«Έγώ έμεινα κατάπληκτη από την άλλαγή που τρεις μόλις μήνες έγγά-μου ζωής είχαν έπιφέρει στον χαρά-κτηρα της αδελφής μου, που ήταν άλλοτε τόσο ζωηρά, τόσο τρελλή. Δεν μιλούσε πιά, δεν τραγουδούσε και ντυ-νόταν σάν γρηά· φορούσε φουστάνια μακριά ως τα νύχια τσίτωνα τα μαλ-λιά της σάν Μετανοούσα Μαγδαλη-νή! Έσπε αυτή ήτο ή μεταμόρφω-

σις, την οποία μου είχε προαναγγεί-λει; «Είσαι εύτυχισμένη;» την ρώτη-σα; «Ναί». «Γιατί, λοιπόν, δεν γε-λάς;». Είδα δάκρυα στα μάτια της. Η μητέρα μας δεν έβριχε καιρό να πα-ρατηρήση την μεταμόρφωση της κό-ρης της. Είχε έγκαταστήσει το νεαρό άνδρόνυνο στο μέγαρόν της συναντώ-μεθα όλοι μόνον κατά τις ώρες του φαγητού. Τις μέρες όμως των δεξιώ-σεων και της μουσικής, ο Φελίπε εύ-ρισκε πάντοτε τρόπο να παραλάβη την γυναίκα του στην έξοχή. Έπειτα ήλθε ή τρομερά δοκιμασία, ο ξαφνικός θά-νατος της μητέρας μας, που μάς ύ-θισε στην θλίψη και τις δύο μας. Η Φανέτ δεν άφησε πιά τον άνδρα της, και έγώ, για να έσχω τον πόνο μου, έπεδόθηκα στην δουλεία.

«Ο Φελίπε ντε Κολόμπο είχε μία με-γάλη περιφρόνηση για το πνεύμα των γυναικών έτσι ή άπόφασή μου δεν του άρεσε καθόλου. Του ήταν δυσάρεστο ένν' αυτός θεωρούσε τον έαυτόν του κύριο, να συναντάται μέσα στο οικο-γενειακό μας σπίτι με καλλιτέχνες και συγγραφείς, τους όποιους συνεκέντρω-να έγώ γύρω μου. Δεν δίστασε να μου το ειπή ο ίδιος μία μέρα και έγώ του άπάντησα, ότι παρ' όλη την θαθεία ά-γάπη μου για την αδελφή μου, δεν θα έλλαζα καθόλου τις παραδόσεις της φιλοξενίας, που συνεδέοντο με το σπι-τί μας, και ότι τιμούσα την μνήμη του πατέρα μου και της μητέρας μου έξακολουθώντας να δέχομαι εκείνους που μάς έδειχναν φιλία.

«Την άλλη μέρα ο Φελίπε έφευγε από την όδο Κωνσταντίν για να έγκατα-σταθί μαζί με την σύζυγό του στο Νε-ιγύ. Φεύγοντας μου άφησε μία έπιστο-λή όπου μου δήλωνε την δυσάρεστιά του, μιλούσε περί άτμοσφαιρας μολυ-σμένης από την καλλιτεχνία και την φι-λολογία, περί της ανάγκης να προπα-ρασκεύαση στην έξοχή μία μητέρα, για τα μέλλοντα παιδιά του, και διάφορα άλλα τέτοια έπιχειρήματα ήθικολογι-κά. Έπρεξα στο Νείγυ, αλλά δεν υπό-ρεσα να φιλήσω την αδελφή μου, για-τί ο γαμέρός μου μου δήλωσεν, ότι στο έξήξ ή Φανέτ θα ζούσεν όπως ζούν οι γυναίκες στην Βραζιλία, δηλαδή, δεν θα ύπήρχε πιά παρά μόνο για τον άνδρα της!

—Όλα αυτά μαρτυρούν ότι πρόκει-ται περί άνοήτου, αλλά όχι και σκλη-ρού ανθρώπου, είπε ή θεία, και στην άπομόνωσή των ή Φανέτ μπορούσε να είνε εύχαριστημένη μαζί του.

—Και τί σοβαρό έγινε έτσι; έρώ-τησε ο δόν Κάρολος, πειραγμένος από τον φιλιπικό εκείνο κατά των ζηλο-τύπων συζύγων.

—Συνέβη ότι ή αδελφή μου, άπομο-νωμένη από την οικογένειά της, από τους φίλους της, έγινε αληθινή σκλα-βά, ύποχρεώθηκε να άπαρηγή κάθε τί που άγαπούσε, το τραγούδι της, την μουσική της, τους περιπάτους της, ζού-σε κλεισμένη σάν σε μοναστήρι, για να μη πώ τίποτε θαρύτερο ή άλληλογρα-φία της άνοίγονταν, ο τρόπος, με τον όποιο θα χρησιμοποιούσε τον καιρό της έπετηρείτο. Η δυστυχισμένη έτρε-με μπρός στον σύζυγό της και δεν τολ-μούσε να παραπονεθί, πολύ λιγώτερο δέ να έξεγερθί... Έξαφνα εσπάει ο πόλεμος, που τους έβριχε όλους άπρο-ετοίμαστους.

«Οι γυναίκες καταλαβαίνουν ότι ένα Ιερό καθήκον έπιβάλλεται σ' αυτές. Και τρέχουν σά νοσοκομεία, σά χει-ρουργεία, σούς στρατώνες. Ιδρύουν βοηθητικούς συλλόγους, μαζεύουν όρ-φανά. Από τις πρώτες έβδομάδες έγώ

άσχολήθηκα με τους πρόσφυγας, που έφθαναν σε άθλια κατάσταση. Γράφω τότε στην Φανέτ: «Έλα να με βοηθή-σης».

«Καμμία άπάντηση. Τρέχω στο Νε-ιγύ. Η κύρια δεν δέχεται κανένα». Παραβιάζω την άπαγόρευση. Η Φανέτ πέφτει στην άγκαλιά μου με λυγ-μούς.

«—Θέλω νάρθω μαζί σου! Ο Φελί-πε μου άπηγόρευσε να άπασχοληθώ με πληγωμένους ή με παιδιά· δεν θέ-λει να έγώ άπ' έδω· πλέκω και έγώ φανέλλες για τους στρατιώτες μας, τα δάχτυλά μου είναι σάν μηχανή, αλλά αυτή δεν είναι ζωή πιά. Με γέ-μιζε φιλία, μου ώρκιζόταν ότι ο χωρι-σμός αυτός την είχαν έκμηδενίσει, και ότι μία δύναμη άνώτερη της θελήσεώς της την καταδικάζει να ύποτάσσεται στις διαταγές του ζυγύγου της!

«Της είπα τότε: «Έπαναστάτη-σε! Έχεις να έκπληρώσης ένα ύπερ-τατο καθήκον. Δεν έχεις παιδιά, έλα μαζί μου!». Αυτή δεν ήλθε. Και ξερέ-τε γιατί; Γιατί την ήμερα που ο Κο-λόμπο πήρε την διαταγή να φύγη για το νοσοκομείον του Καλαί, αντί να μείνη άποσπασμένος στην ύγειονομι-κή ύπηρεσία των Παρισίων όπως ήλπι-ζε, ο άθλιος αυτός—ναί, δεν διστάζω να τον χαρακτηρίσω με την λέξη αυ-τή—πήρε την γυναίκα του στην Βάνθ και την έκλεισε μέσα σε μία ψυχιατρι-κή κλινική με το πρόσχημα ότι έ-πασχε από όξεία νευρασθένεια!».

Έπιφωνήματα καταπλήξεως ύπεδέ-χθηκαν τις τελευταίες αυτές λέξεις. Ο θεός σηκώθηκε και άρχισε να θημα-τίζη άπάνω—κάτω, με έρεθισμένη εκ-φραση. Τα χαρακτηριστικά της κυρίας Ραμίρεθ, εξέφραζαν βαθύ όϊκτο· ή κυ-ρία ντε Κολόμπο πνίγηκε από λυγ-μούς.

—Είχε φυλακισθί! Το κλείσιμό της στην κλινική δεν είχε καμμία διαφορά από φυλάκιση! Θεία μου, μπορείτε να πητέ ότι αυτό είναι έρως; Αν συμ-βαίνει αυτό, θα σάς άπαντήσω ότι ο έρως ταπεινώνει τον άνθρωπο.

—Παιδί μου, ό έρως δεν μπορεί να ταπεινώση κανένα. Τον παρέσυρε ά

πλούστατα, το ένστικτο της φυλής του...

—Έγώ άγνούσα τί συνέβαινε και έ-τοιμαζόμουν, ακριβώς για το ταξίδι μου στην 'Ισπανία. Έπιθυμούσα να γράψω ένα άρθρο για το φιλανθρωπι-κό έργο του βασιλέως Άλφόνσου του 13ου στην «Επιθεώρηση των Δύο Κό-σμων», και έρχόμουν στην Μαδρίτη για να πάρω στοιχεία, όταν ένα έρά-δυ δέχθηκα την έπίσκεψη μιάς νοσο-κόμου από την κλινική της Βάνθ. Αυ-τή με πληροφόρησε με λίγες λέξεις, για την τραγική κατάσταση.

«Η αδελφή μου δεν ήταν ούτε τρελ-λή, ούτε νευρασθενική, ήταν φυλακι-σμένη. Άφηνόμένη όμως μεταξύ των άλλων εκείνων γυναικών, που ήσαν, ως επί το πλείστον, νευροπαθείς και μα-νιακές έγκαταλειπομένη μόνη, μπορού-σε να καταλήξη σε κανένα άπεννο-σμένο διάθημα. Η νοσοκόμος έρχόταν να με είδοποίησι και να μου παρα-δώση κρυφά ένα θιγλίο που της είχε έμπιστευθί ή αδελφή μου.

Κατάλαβα, ότι το θιγλίο θα είχε μέ-σα του κάποια έπιστολή. Την ζήτησα, αλλά του κάκου. Δεν ύπήρχε ούτε μία γραμμή γραμμένη. 'Αλλά καθώς κύ-ταζα τις σελίδες του θιγλίου εκείνου, που της το είχα χαρίσει έγώ πρό και-ρού, παρατήρησα ότι ώρισμένα γράμμα-τα είχαν τρυπηθί με μία καρφίτσα, φαντάζεσθε την συγκίνησή μου. Διάβα-σα έτσι όλόκληρο το νόημα. Η Φανέτ μου έλεγε περίπου τα έξης:

«Η μόνη μου έλπίς είσαι σύ, άγαπη-μένη αδελφούλα, βοηθήσε με, είδεμή θα σκοτωθώ. Δεν θέλω να τον ξανα-δώ πιά. Σώσε με! Σώσε με!». Είχα ακόμη όκτώ μέρες να μείνω στο Παρί-σι. Τί έπρεπε να κάμω; Σκεπτόμουν όλη την νύκτα. Την έπομένη ξαναήλθε ή νοσοκόμος. Της επέστρεψα το θι-γλίο μέσα στο όποιο είχα κενθήσει και έγώ την άπάντησή μου. 'Ορκιζόμουν στην Φανέτ ότι θα την έσωζα. Και κρά-τησα τον λόγο μου.

—Θεέ μου! Θεέ μου! Τί Ιστορία!

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η δυστυχισμένη έτρεμε μπροστά στον σύζυγό της και δεν τολμούσε να παραπονεθί.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΙΣ ΑΚΡΙΔΕΣ

Ένθ στην 'Ισπανία μαίνεται ο εμφύλιος πόλεμος και στην Κίνα οι Κινέζοι, απειλούν ν' αρχίσουν κλεφτοπόλεμο, ένας άλλος πόλεμος αρχίζει τώρα στην 'Αμερική: η εξόντωση της ακρίδας. Οι δυτικές Πολιτείες της 'Αμερικής έχουν γεμίσει από το καταστρεπτικό αυτό έντομο, που δεν αφήνει τίποτε στο πέρασμά του.

Ο πόλεμος διεξάγεται καθ' όλους τους κανόνες της πολεμικής τέχνης και με μοντέρνα εντελώς όπλα, με άκατα δηλ. άρσε- του είδους άνακαταμένα με πελεκοσύδια τα όποια σκορπίζουν πάνω στα χωράφια. Οι ακρίδες μένουν κυριολεκτικώς κεραυνόπληκτες.

□ □

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΕΣ... ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ!

Από τα πιο αξιοπερίεργα εκθέματα της 'Εκθέσεως του Παρισιού είναι και ένα είδος... προϊστορικές σαλαμάνδρες που υπάρχουν στο 'Ιαπωνικό περίπτερο. Προϊστορικές, όμως ως προς την καταγωγή, γιατί οι σαλαμάνδρες αυτές υπάρχουν ακόμη στην 'Ιαπωνία, αλλά εκφυλισμένες. Είναι τεραστίων διαστάσεων, και σπανιότατες σήμε- ρα. Δεν είναι όμως ούτε η καταγωγή τους, ούτε και το μέγεθός τους που κάνουν την αξία τους. Οι σαλαμάνδρες αυτές, είναι θαυμάσιο...στομα- χικό. Οι φαρμακοποιοί της 'Ιαπωνίας, που τις έχουν σε μεγάλη υπόληψη, τις ξηραίνουν τις κοπανίζουν και τις δίνουν υπό μορφήν λεπτοτάτης σκόνης για τις στομαχικές παθήσεις. 'Επίσης χρησιμοποιούν την κοπανιστή αυτή σαλαμάνδρα και για τις ασ- ρόστειες των νεφρών και της χολής. Την δίνουν με μικρές κουταλιές και με λίγο νερό.

Κι' είχε το φάρμακο αυτό αλάνθαστο, λένε οι φίλοι μας Γιαπωνέζοι.

□ □

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

Πρίν λίγο καιρό, εωρτάσθημε στην 'Αμερική η Πεντηκονταετηρίς μιας εφευρέσεως για την οποία, ασφαλώς δεν θα εγνώμωνούν οι άνδρες τον εφευρέτη δηλ. την εφευρέτιδα γιατί γυναίκα εφεύρε και αυτό το βασανιστήριο για τον άνδρα! Πρόκειται για το κολλάρ.

Ήταν μια αγαθή κατά τα άλλα, 'Αμερικανίδα νοικοκυρά, η εφευρέτις του κολλάρου. 'Ετσι την εποχή εκείνη το κολλάρ και το πουκάμισο αποτελούσαν ένα όλο όπως και σήμερα τα πουκάμισα σπόρ. Ή κυρία αυτή, πλένοντας τα πουκάμισα του άνδρός της παρατήρησε ότι ενώ ο γιανός ήταν μέσα στη βρώμα το πουκάμισο ήταν ακόμη καθαρό. Σκέφθηκε λοιπόν ότι θάτανε καίρια να καταστρέφεται ολόκληρο πουκάμισο με τις συχνές μπουναβές χάριν ενός γιανιά και χωρίς να χάσει καιρό παίρνοντας ένα ψαλλίδι και...χρόνι! Αποκατέλει το πουκάμισο. Το κολλάρ είχε εφευρεθεί!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

—'Η συνηθισμένη μοίρα των μεγάλων είναι να αδικούνται από τους συγχρόνους των.

(Περικλίδης)

—'Η εὐτυχία είναι ἐχθρὰ τῆς ἀληθινῆς φιλίας. 'Η δυστυχία περισσότερο ἐχθρὰ.

(Κάμεν Σόλβα)

—Τὸ πρωὶ σκέψου, τὸ μεσημέρι ἐργάσου, τὸ βράδυ φάγε, τὴ νύχτα κοιμήσου.

(Ουίλλιαμ Μπάκ)

—Οἱ ἄνθρωποι περισσότερο θυμῶνουν δὲν αἰσθάνονται παρὰ ὅταν κλέπτονται.

(Θουκυδίδης)

—Στὴν παιδικὴ ηλικία ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει τὰ παραμύθια τῆς ζωῆς, στὴν νεότητά του ζῇ τὸ μυθιστόρημα καὶ στὰ γηρατειά του τὴν ἱστορία τῆς.

(Γίβωνς)

—'Αν πετροβολούσαμε κάθε σκυλί που μας γαυγίζει οι πέτρες θ' ακριβάναν πάρα πολύ.

('Αραβικό)

—'Υπάρχουν τριών ειδών ψέματα: Τὰ κοινὰ ψέματα, οἱ ψευδορκίες καὶ οἱ πολιτικοὶ λόγοι.

(Δισραήλ)

—Δὲν κουράζεται κανεὶς ἀπὸ τὴ ζωῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

(Νέλσον)

Ένα σκυλί «στάρ»

Ο περίφημος και... πολυλάουτος Ρίν-τιν-τίν, εδμηούργησε σχολή. Σας δίνουμε πάνω την εικόνα ενός νέου, διασημού σκυ- λίου, του Πόμπελ που παίζει στα θέατρα του Λονδίνου. Είναι τέλειος ήθοποιος και ντύνεται πάντα με την τελευταία λονδρέζικη μόδα. Ο κύριός του, του κάνει μεγάλες περιποιήσεις, αφού του έχει ακόμη και ιδιαί- τερο διαμέρισμα με ιδιαίτερη υπηρεσία στην διάθεσή του. 'Επίσης τον έχει ασφαλίσει για 5.000 λίρες, έναντιον παντός κινδύνου.

Ίστορίες λίγο έξυπνες και λίγο κουτές

H ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΤΗΣ

Ο Τζάκ δεν τὰ περνά από τινος διόλου καλά με την γυναίκα του Σάρρα. Αυτό έγινε αἰτία νὰ τὸ ρίξει στὸ κάπνισμα: τέσσε- ρα πακέτα δὲν τὸν φτάνουν τὴν ἡμέρα.

Ἀνέσυχη ἡ γυναίκα του τοῦ λέει μιὰ μέρα σὲ μιὰ ἐκρηξὴ φιλοστοργίας:

—Τζάκ, μὴν καπνίζεις τόσο! Ὁ καπνὸς εἶναι δηλητήριο που σκοτώνει ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα!

—Τὸ ξέρω, ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάνω; Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωση νὰ πάρω ἀρ- πενικὸ γιὰ νὰ πεθάνω ἀμέσως!...

□ □

ΗΣΥΧΑΣΕ...

Ένας σοφὸς ἔκαμε διὰλέξη περὶ τέλους τοῦ κόσμου σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη.

—Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, εἶπε, τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ ἔλθῃ σὲ 115 ἑκατομμύ- ρια 652 χιλιάδες 385 χρόνια.

Κάποιος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον σηκώνεται θορυβημένος.

—Συγγνώμην, κύριε, σὲ πόσα χρόνια εἰ- πατε;

—Σὲ 125 ἑκατομμύρια 652 χιλιάδες 385.

—'Α! καλὰ, ἔκανε ὁ ἄγνωστος ξανακαθί- μενος. Κι' ἐγὼ που εἶχα τρομάξει νομίζον- τας πὼς εἶπατε 125 ἑκατομμύρια!...

□ □

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΦΟΒΟΣ

Δυὸ ψαράδες τοὺς πιάνει ξαφνικὰ μέσα στὴν θάλασσα τοὺς ἡ τρικυμία. Κινδυνεύουν νὰ πνιγούν καὶ ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ τάξει στὸν Ἀν Νικόλα μιὰ λαμπάδα σὰν τὸ κατάρτι τῆς θάλασσας τους.

—Μὴν τῆς πράγματα που δὲν θὰ μπο- ρέσης νὰ κάνῃς! τὸν παρατηρεῖ τότε ὁ γε- ροντότερος.

—Μὴ φοβάσαι τοῦ ἀπαντὰ ὁ ἄλλος καὶ δὲν θὰ ξαναβάλω τὸ πόδι μου στὴ θάλασσα. Ἄν γλυτώσωμε, αὐριο θὰ φύγω γιὰ τὸ αὐλο τοῦ θεῖου μου, στὸ βουνό!

□ □

ΕΙΔΙΚΡΙΝΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Στὸ κακουργιοδικεῖο, ὁ συνήγορος ἀγο- ρεύει:

—Ναί, κύριοι ἔνορκοι, κάμνω ὑπερτάτην ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐπιεικειαν σας καὶ τὰ ἄν- θρωπινὰ σας αἰσθήματα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὁμολόγησε ὅτι σκότωσε τὴν μητέρα του, ἀλλὰ μοῦ ἔχει δοκιμασθῇ πὼς μετανόησε πικρὰ καὶ ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ πιά στὴ ζωὴ του νὰ ξανακάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

□ □

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

—Μπαμπά, μπορεί μιὰ καμηλοπάρδαλις νὰ πάθῃ πονόλαιμο, ἅμα δάλλῃ τὰ πόδια της στὸ κρύο τὸ νερό.

—Μπορεῖ παιδί μου.

—Σὰν καὶ μὰς, μπαμπά;

—Ὅχι καὶ τόσο γρήγορα, σὲ καμμιὰ ἐ- δομάδα!...

Μπορεῖ νὰ υπάρξῃ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς-γυναικός;

Μπορεῖ νὰ υπάρξῃ ἀγνή φιλία με- ταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός; Αὐ- τὸ ἦταν τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀπηύ- θυνε μιὰ γαλλικὴ ἑφημερίδα στοὺς πιο διαλεχτοὺς διανοούμενους τῆς Γαλλίας.

Πραγματικά, βλέπομε τώρα τελευ- ταία, με τὸν ραγδαῖο ἐκμοντερνισμό τῶν ἡθῶν, ἕνα ἀληθινὸ ἀνακάτωμα τῶν δύο φύλων, ποὺ, σὲς ὁμαδικὲς τουλάχιστον, ἐκδηλώσεις του, φαίνεται ἀδύο καὶ ἀγνό. Τὸ ἀνακάτωμα αὐτὸ ποὺ ἄρχισε με τὰ μπαλιν- μίτζι, γιὰ νὰ καθιερωθῇ με τὰ κάμπινγκ, τίς θερμὲς κατασκηνώσεις καὶ τίς ἐκδρομὲς κορι- τσιῶν καὶ ἀγοριῶν, ἔχει δημιουργήσει καὶ ἕναν νεολογισμό, στὴν γαλλικὴ γλῶσσα, ποὺ ἂν ἦταν γνωστὸς ὡς λέ- ξη καὶ πρώτα, τώρα, τὰ τελευταία αὐ- τὰ χρόνια ἔχει πάρει τὴν σημασία ποὺ τοῦ δίνουν σήμερα: κα μα ρ α ν τ ε ρ ι. Θὰ μποροῦσε ἡ λέξη αὕτη νὰ σημαίνει καὶ τὴν οἰκειότητα ποὺ γεννᾶται με- ταξὺ δύο ἀνθρώπων ποὺ συναντιοῦν- ται συχνά, ποὺ ζοῦν μέχρις ἑνὸς ση- μείου μαζί, θὰ υποροῦσε νὰ σημαίνει καὶ τὴν συναδελφωσύνῃ, ἄς τὴν ποῦμε, τῆς συντροφιάς, τὴν συντροφικὴ ὁ- τητά, ἂν θέλετε.

Ἡ λέξη φιλία, εἶναι, βλέπετε, λέξη πολὺ παλὰ πιά γιὰ τὰ μοντέρνα νεί- λη: Λοιπὸν μπορεῖ νὰ υπάρξῃ ἀληθι- νὴ κα μα ρ α ν τ ε ρ ι καὶ ἰδὼν κα- μα ρ α ν τ ε ρ ι μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυ- ναικός;

□ □

Πρώτον συναντᾷ με τὸ ἐρώτημα σὲ χεῖλη, ἡ συνεργάτις τῆς Παρισινῆς ἐ- φημερίδος, τὸν διάσημο δραματικο- συγγραφέα καὶ ποιητὴ κ. Πῶλ Ζερλ- ντύ.

—ὦ! ἡ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός! ἀπαντὰ ὁ πνευματώδης συγ- γραφεὺς. Πῶς τὴν εἶπατε; Κα μα ρ α ν τ ε ρ ι; Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ διόλου αὕτη τὴν λέξη: Καὶ ἂν ἦμουν γυναίκα, δὲν θὰ ἐπέτρεπα διόλου νὰ τὴν ἀνα- φέρουν μπροστὰ μου! Γιατί, τὸ νὰ θέ- λῃ κανεὶς νὰ μὴ εἶναι παρὰ μονάχα ὁ σύντροφος μιᾶς γυναικός, ὁ συνωδὸς τῆς στοὺς περιπάτους της, τὸ ἀντιφάρ- μακο τῆς ἀνίας της, δὲν σημαίνει σὰν νὰ τῆς λέγῃ ὅτι δὲν τὸν συγκινεῖ διό- λου; Καὶ ὑπάρχει χειρότερη προσβολὴ γιὰ τὴν γυναίκα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ βρίσκεται ἐν τούτοις, διαρκῶς μαζί της; Εἶσθε γυναίκα καὶ σῆς καὶ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχω ἄδικο. Ἄλλὰ φαντασθήκατε, ἐξ ἄλλου καὶ τὴν θέση μιᾶς γυναικός, στὰ μά- τια ἑνὸς ἀνδρὸς, ὅταν, προκειμένου νὰ κάνῃ μαζί του ἕνα ταξίδι, φιλικόν, ἀ- ναψυχῆς, τὸν προειδοποιεῖ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Καὶ πρὸ παντὸς, ὄχι ἀταξίες. Σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι αἱ;» Μὰ ἐπὶ τέλους τί εἶναι αὕτη, ἡ περίφημη φιλία μετα- ξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός; Τὴν φαντα- σθήκατε ἐσεῖς ποτὲ αὕτην τὴν φιλία;

Φιλία ἀγνή, χωρίς τὸν πόθο μπορεῖ νὰ υπάρξῃ μόνον μεταξὺ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου. Καὶ αὐτὸ, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει στὸ μέσο καμμιὰ ἀπὸ τίς γνωστὲς διαστροφές. Πῶς ὅμως καὶ

γιὰ πόσον καιρὸ θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἕνας ἀν- υρας ἀπὸ τὰ... κατὰ τὸ μάλ- λον ἢ ἦττον μεγάλα θελητήρα μιᾶς κοπέλλας τὴν ὅποια ου- ναναστρέφεται ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, με τὴν ὅποια κο- λυμβᾷ, τρώγει, χορεύει, κάνει κάμπινγκ καὶ πολλὰς φορές... ταξιδεύει καὶ ἀμερικανιστὶ, κοιμώμενος δηλ. μαζί της στὸ ἴδιο δωμάτιο, ὅπου ἕνα ἀπλό παραβάν ἢ καὶ μιὰ κουβέρτα μόνον, χωρίζουν τοὺς δύο ἡμι- γύμνους νέους, ὅπως στὸ πε- ρίφημο ἐκεῖνο φιλμ τοῦ Κλάρικ Γκαίμπελ καὶ τῆς Κλωντὲτ Κολμπερ; Πῶς μπορεῖτε νὰ παραδεχθῆτε καὶ νὰ δνοῦσθε- τε ἐσεῖς μιὰ τέτοια φιλία; Ἐγὼ θὰ τὴν ἔλεγα καθαρὰ ἀνοησία ἂν δὲν ἦταν ἡσυχασμός, ἀκριβὲς πρὸς συ- κάλυ- ψιν ἐνδόχων σχέσεων!

—Μὰ ἂν παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ υπάρξῃ καὶ μιὰ καμαραν-

Ὁ Πῶλ Ζερλντύ.

τερὶ με λίγο ἔρωτα, ποιά, τότε, μπο- ρεῖ νὰ εἶναι τὰ ὅρια αὐτῶν τῶν σχέ- σεων, ὥστε νὰ μὴ γίνουν καμμιὰ μέρα δρᾶμα, με ἐλατήριο τὴν ζήλεια;

—Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὸ φλέρτ, τὸ φλέρτ ὅμως τοῦ καλοκαιριοῦ, τοῦ ὑ- παίθρου; Οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ θεωρῶ εἰ- λικρινὲς καὶ ἱκανὸ νὰ σταθῇ ἐπὶ ἀρ- κητὸ διάστημα... στὸ ὕψος του, ἄς ποῦμε. Καὶ οἱ σχέσεις αὐτὲς εἶναι ἀ- κόμη χειρότερες ἀπὸ τίς πρώτες. Φι- λία χωρίς ἔρωτα, καὶ πᾶσι καὶ ἔρχε- ται, προπάντων ὅταν πρόκειται γιὰ δυὸ νέους ἀγευστοὺς ἀκόμη τῶν ἀγα- θῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Ἄλλὰ φιλία με λίγο ἔρωτα, ἰδὼν ὁ μεγάλος κίνδυ- νος! Σὰν νὰ θῶντε σ' ἕναν πρωτόπει- ρο νὰ δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ τὸ νέκταρ τῶν θεῶν κι' ὕστερα νὰ τοῦ λέτε: «στόπ. Δὲν θὰ ξαναπῆς ἄλλο. Ἡ, γιὰ νάμα- στε... πὶδ ἄνθρωποι: σὰν νὰ βάζατε στὰ φλογισμένα χεῖλη ἑνὸς διψασμέ- νου ἕνα ποτήρι με κρύο νερό καὶ με τὴν πρώτη ρουφηξιὰ νὰ τὸ τραβᾶτε! Τὸ μαρτύριο δηλ τοῦ Ταντάλου! Θάταν ἱκανὸς νὰ σᾶς σκοτώσῃ. Ὅπως θὰ τῶκαμε καὶ ὁ νέος ποὺ θὰ τοῦ

παίρνατε τὴν φίλη ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶ- το φιλί! Ὅχι, ἀγαπητὴ κυρία, εἶναι ἀπείρως προτιμώτερη ἡ «ἀγνή» σὰς φιλία, ἀπὸ τὴν φιλία με λίγο ἔρω- τα... Ἄλλ' ἄς παραδεχθῶμε, ὅτι μπο- ρεῖ νὰ γίνῃ μιὰ φιλία ἀνδρὸς καὶ γυ- ναικός, δηλ. νέου καὶ νέας ποὺ δὲν ξέ- ρουν ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὴν γλύκα τῆς ζωῆς, με λίγη ἀγάπη, ἀγνή κι' αὕτη, χωρίς πάθος καὶ βιαστικότητα, χωρίς συγκλονισμούς. Τὴν ἀξία ὅμως τότε θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ κρᾶμα, αὐτὸ τὸ ἀφέ- ψημα ἀπὸ χαμόγηλο καὶ τίλλιο; Δὲν θάχε καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸν ἀπο- καφεῖνωμένο καφέ καὶ τὸν ἀπονικοτι- νωμένο καπνὸ. Καφὲς χωρίς καφεΐνη, εἶναι μὲν καφὲς... ἀλλὰ δὲν εἶναι. Τὸ ἴδιο καὶ ἀγάπη χωρίς πάθος. Βέβαια, ὁ καπνὸς χωρίς νικοτίνη δὲν δηλητη- ριάζει πιά τὸν ὁργανισμό καὶ ὁ καφὲς χωρίς τὴν καφεΐνη δὲν προκαλεῖ τὴν αὐπνία στοὺς νευρικούς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη χωρίς τὸ πάθος δὲν προκαλεῖ καμμιὰ εὐχαρίστηση. Εἶναι κατὰ τὸ νεκρὸ, καὶ μάλιστα τὸ ἐκφυλισμένο, τὸ ἔξω τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἔρωτος.

—ὦστε, ἐν συμπεράσματι;...

—Ἐν συμπεράσματι, ἀπανταλαμβάνω ὅτι σὰς εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, ὅτι σὰς ἔλεγα καὶ ὡς τώρα: δὲν καταλαβαίνω τὴν φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναι- κός, ἐκτὸς μόνον ὅταν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους ἐξηντάρηδες καὶ πλεόν. Ἡ «καμαραντερὶ» εἶναι λέξη κοινὴ ὅπως τόσες ἄλλες μοντέρνες λέξεις, ποὺ τίς ἐφεύρε ἡ τίς καθιέρωσε με τὴν σημε- ρινὴ τους ἔννοια ὁ σνομπισμός καὶ ἡ ὑποκρισία τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως εἶ- ναι ἀκόμη καὶ τὸ φλέρτ, ἀλλὰ ἀπεί- ρως ἐπικινδυνώδεστερη ἀπ' αὐτὸ, γιὰ- τί ἡ δρᾶσις τῆς ἐννοίας αὐτῆς εἶναι πὶδ ἐκτεταμένη, ἀφοῦ τὴν βρίσκατε στὰ «μπαλιν μίτζι», σὲς ἐκδρομὲς μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ στὰ ξεμο- ναχίσματα τους... Καμαραντερὶ μέσα σ' ἕνα γραφεῖο, μεταξὺ δύο συνεργα- ζομένων, μέσα σ' ἕνα ἐργοστάσιο, μέ- σα σ' ἕνα μικτὸ σχολεῖο, γίνεται, δηλ. μπορεῖ νὰ γίνῃ ἔξω ὅμως ἀπ' αὐτὰ, στὸν ἀνοιγτὸ ἀέρα, καὶ μέσα στὰ ἀρώματα τοῦ θυμαριοῦ καὶ τοῦ κύματος, ὄχι, δὲν μπορεῖ, δὲν ἐπι- τρεπεται νὰ γίνῃ!... Ἐκτὸς ἂν πα- ρακολουθῆται ἀπὸ κοντὰ με τὰ φασα- μὲν τῆς μαμάς...

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν αγαπούν την Σιμόνη Σιμόν. Είναι περίεργο αυτό. Είναι αλήθεια, τώρα, ότι υπάρχουν και άνθρωποι—οι ίδιοι ίσως—που συχαίνονται τις φράουλες, που λένε ανόητα όλα τα μικρο-μάους, και που δεν κάθονται ποτέ πάνω στα χόρτα γιατί—λένε—έχουν... μερμήγκια! Είναι οι άνθρωποι που αντιπαθούν κάθε τι που είναι νόστιμο, δροσερό, ζωντανό. Αυτοί οι άνθρωποι θα ισχυρισθούν ότι η Σιμόνη Σιμόν είναι αυτό, είναι εκείνο, και ότι μόνον «άσπτερ» δεν μπορεί να ονομασθεί. Οι λιγότερο αδιάλλακτοι θα σάς πουν το περίφημο: «ναί, μέν... αλλά δέ...» με άλλους λόγους, ή Σιμόνη μπορεί να ήταν μια πολύ καλή ήθοποιός, αλλά, ότι έκτοτε άλλαξε πολύ. Ότι δεν είναι σήμερα, ή μικρούλα και τρισαχαιτωμένη Πούκ του «Λάκ-Ω-Ντάμ»!

Ντάμ!». Περίεργη αντίληψις μά την αλήθεια για την αξία και την προσωπικότητα ενός καλλιτέχνη. Σαν δηλ. να ήταν υποχρεωμένη η Σιμόνη να παίζει διαρκώς την Πούκ ή κάτι παραπλήσιο, και σαν να της απαγορεύονταν κάθε εξέλιξη!

Και όμως, εγώ που γνώρισα καλά την Σιμόνη μπορώ να σάς πω, χωρίς προκατάληψη, ή συμπάθεια, χωρίς, έπισης, καμιά διαφημιστική διάθεση, πως η αγαπημένη, σήμερα, του παγκοσμίου κοινού καλλιτέχνη, δεν άλλαξε καθόλου, ή μάλλον, αν άλλαξε, ήταν για να γίνει καλλίτερη απ' ό,τι την πρωτογνώρισαμε. Αυτή είναι η καθαρά αλήθεια.

Γνώρισα την Σιμόνη Σιμόν άλλοτε, όταν δεν ήταν ακόμη παρά ένα μικρό άστοχο κοριτσάκι άγνωστο στο πολύ κοινό, που έπαιζε ρολάκια. Έπαιζε δηλ. υπηρετριοϋλες, μικρές κυρίες του ήμικόσμου, μαθητριοϋλες και κάτι τέτοια. Αλλά και την εποχή ακόμη, εκείνη, δεν ήταν όπως την παρουσίασαν μερικοί: καμιά φτωχή κοπέλλα με ξεθωριασμένο τοίτινο φουστάνι, και με κακομοιριασμένο ύφος. Έμενε μαζί με τους γονείς της, σ' ένα ωραίο άπαρτεμάν της οδού Πεντιέβρ, είχε το δωμάτιό της, το πιάνο της, τα βιβλία της, ακόμη... και τις κοούκλες της. Στο διαμέρισμά αυτό δεχότανε τακτικά τις φίλες και τους φίλους της: όλους νέους ασχολουμένους με τα γράμματα, ζυπνούς και καλλιερημένους. Και στις απογευματινές αυτές, ανάμεσα σε δυο φλυτζάνια τσάι, συζητούσαν για τα τελευταία βιβλία, τα τελευταία θεατρικά έργα, τις νέες τάσεις στο θέατρο και τον κινηματογράφο κ.τ.λ.

Η μητέρα της Σιμόνης, γυναίκα μορφωμένη, έβλεπε με το καλλίτερο μάτι τις απογευματινές αυτές, που έλκιναν την κόρη της στο σπίτι, ενώ άλλες συνομήλικες και συνάδελφοι της έτρεχαν στα ντάνσιγκ και τις έκδρομες με υποπτες, μάλλον, παρέες. Και για να τις διευκολύνει δάνειζε στην κόρη της όλο σχεδόν το άπαρτεμάν και κάποτε και την υπηρετριά της. Ανάμεσα στους φιλολογικούς, ως τους ποίμνους, αυτούς φίλους της Σιμόνης ήταν και ο Μάρκ Άλλεγκρέ ο έπειτα σκηνοθέτης του φιλμ «Οι ωραίες μέρες» και του περίφημου «Λάκ-Ω-Ντάμ».

Η Σιμόνη σεβόριζε το τσάι με μια χαριτωμένη αδεξιότητα, που έδειχνε πως δεν θα γινότανε ποτέ καλή νοικοκυρά, και που προκαλούσε τις αύστηρες παρατηρήσεις του Άλλεγκρέ, στις οποίες η Σιμόνη απαντούσε με ένα κρυστάλλινο γέλιο.

Αυτή ήταν... η νηπιακή ηλικία της Σιμόνης — καλλιτέχνης του σινεμά. Ξαναντάμωσα την μέλλουσα γεντίνα στα 1932, πολύ νωρίς ένα πρωί, μέσα στο σοβαρό γραφείο ενός συμβολαιογράφου της οδού Άμστερνταμ. Τι γύρευε εκεί; «Ω! μη βιάστε στο νούσας καμιά υπόθεση κληρονομιάς ή τίποτε άλλο, δυσάρεστο ή ψυχάριστο, του είδους αυτού. Θα φεύγαμε όλοι μαζί με αυτοκίνητο στην Βαλανσιέν, όπου γινότανε μια πολύ περίεργη δίκη. Η έπαρχιακή σεμνοτυφία είχε φέρι

στα δικαστήρια ένα φιλμ του Φερναντέλ. Κατά το μεσημέρι, το αυτοκίνητό μας παθαίνει μια θλάση, στην καρδιά της φλαμανδικής πεδιάδος, πράγμα που μας ανάγκασε να κατεβούμε και να μείνουμε εκεί περί τις δυο ώρες. Η Σιμόνη πήγε και ξάπλωσε στην άκρη του δρόμου, πάνω στο ξερό χορτάρι, με τα ώραια πόδια της κρεμασμένα σ' ένα χαντάκι. Σε λίγο πήγα και εγώ και κάθησα δίπλα της και εκεί, μέσα στο καθαρό και άγνο εκείνο περιβάλλον, τα είπαμε με την Σιμόνη, μασουλώντας τα χλωρά στάχυα που θρισκότανε γύρω μας. Λοιπόν, από όσα μου είπε η Σιμόνη, μπορώ να σάς βεβαιώσω, ότι ως προς τις ιδέες της, τίποτε δεν άλλαξε στη Σιμόνη Σιμόν. Είναι η ίδια όπως τη γνώρισα, όπως την γνώρισαν οι θαυμαστές της, στα πρώτα της φιλμ, και που ήταν σ' αυτό, στο παίξιμό της, δηλ. η καλλιτεχνική της προσωπικότης, ή έκφρασις και χουσνθέσις της. Είχε μείνει η ίδια ή εφαρμογή των ιδεών της και της ψυχοπαιδαστικής και απλής Πούκ.

Στην Βαλανσιέν, οι φίλοι του... υποδίκου φιλμ, παρέθεσαν πλούσιο γεύμα στους καλλιτέχνες και τους άλλους του κινηματογραφικού κόσμου, που είχαν πάγει να παρακολουθήσουν την δίκη. Εμείς, λόγω του άτυχιάτος μας, είχαμε φθάσει καθυστερημένοι στο γεύμα, δηλ. στα επιδόρπια. Έτσι δεν βρήκαμε... παρά τα άποφάγια για να χορτάσουμε την πείνα μας, που ήταν τρομερή. Φάγαμε, λοιπόν, ό,τι βρήκαμε χωρίς δισταγμό και με θουλιμία. Λίγο έπειτα, μάς έπλησίασε μια ωραία κυρία, σύζυγος ενός κινηματογραφικού επιχειρηματίου, ή οποία μάς είπε με μια γριμάτσα δυσανεκτικής: «Είμαι φοβερά αυτά τα έπαρχιακά ξενοδοχεία! Δεν έρσκετε ότι φριχτότερο γεύμα απ' αυτό δεν μπορούσε να γίνει;». Και η Σιμόνη απλούστατα: «Αν ρωτάτε έμένα, δεν είμαι σε θέση να ξέρω. Με την πείνα που είχα, τάφαγα όλα χωρίς να ιδώ τίποτα!...». Η κυρία έφυγε πιδ δυσανεκτική απ' ό,τι μάς πλησίασε.

Μετά το γεύμα, πήγαμε να ξανακάναμε λίγο την τουαλέττα μας. Η Σιμόνη Σιμόν, έβαλε απλώς ένα κουτάκι με πούδρα μ' ένα παλιό πομπόν και ένα μικρό καμινέτο με ένα σίδερο φριζαρίσματος. Λίγη πούδρα και δυο τρία τυλίγματα στα μαλλιά, και η Σιμόνη που βλέπουμε στα φιλμ ήταν μέσα σε πέντε λεπτά έτοιμη.

Την ξανάδα πολλές φορές από τότε και γνώρισα καλλίτερα τα γούστα της, τις φιλοδοξίες της τα προβλήματα που την απασχολούσαν. Ήξερα πολύ καλά τι ήθελε να κάνει. Επίσης ήξερε τι μπορούσε να κάνει. Εκείνο όμως που την ανέδειξε και την έκανε άμεσως αγαπητή ήταν το αὐτό ο ρη τ ο ν, το π η γ α λ ι ο ν της τέχνης της. Έχει κάτι το δικό της η Σιμόνη, το ξεχωριστό της, που δεν μπόρεσε να της το σφετερισθί ως τώρα καμιά απομίμηση. Και εν τούτοις, έλάτε να ευχαριστήσετε την κριτική!

Η Σιμόνη δειλή και άβγαλτη όπως πάντα, είχε θυρωρηθί στην αρχή, με τις πρώτες δυσμενείς κριτικές που έγράφησαν. Κατόπιν όμως, όταν είδε

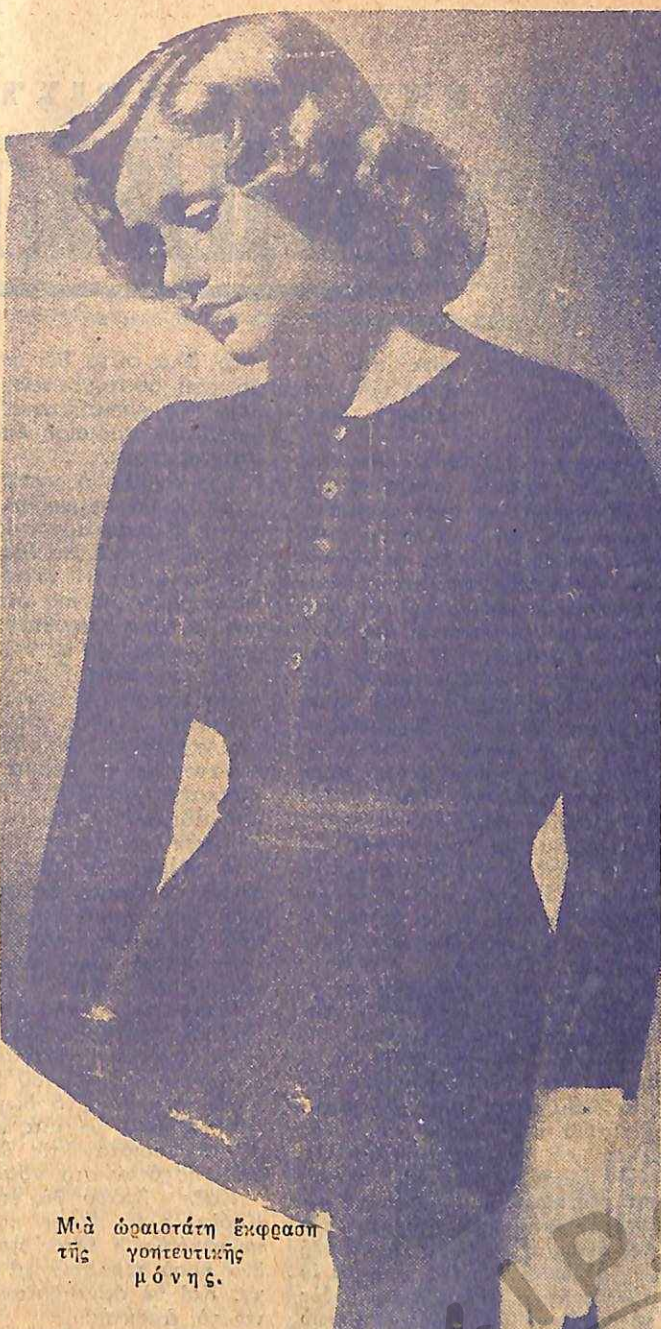
πόσο... πάνω στο γόνατο γράφονταν συνήθως οι κριτικές αυτές, έχασε κάθε ιδέα για τους κριτικούς — και το σπουδαιότερο — έπαυσε να τους δίνει σημασία και να κλαίη όπως πρώτα. Ακούστε τώρα και το σχετικό ανέκδοτο:

Όταν πρωτάρχισε η Σιμόνη, είχε ένα σωμάκι στρουμπουλό και ρωμαλέο, που μπορεί να έδειχνε ένα κορίτσι γερό, υγιές, που καταγίνεται με τα σπόρ, αλλά που δεν ήταν, κατά την γνώμη της κριτικής εκείνο που ήθελε ο κ ι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ο ς. Βάλθηκε, λοιπόν, να αδυνατίσει η Σιμόνη. Και τα κατάφερε, με όλη την λαίμαργία της, τόσο καλά, ώστε έχασε μέσα σε λίγο διάστημα τέσσερα ολόκληρα κιλά. Στην... κατάσταση αυτή, έκανε την εμφάνισή της στο φιλμ «Ένας γυιός από την Αμερική». Αϊ, λοιπόν, ή κριτική της έβρισκε τώρα ότι είχε χάσει πολύ από την πρώτη της γοητεία, ότι δεν έπρεπε να αδυνατίσει... τόσο, και ότι κακώς, με άλλα λόγια, έπραξε, όσα έπραξε!

Από τότε η Σιμόνη Σιμόν ώρκισθηκε να μη διαβάη ποτέ κριτικές. Και κράτησε τον λόγο της!

Αυτή ήταν η Σιμόνη εδώ και τέσσερα ή πέντε χρόνια...

Αλλά κι αυτή την Σιμόνη ξαναβρήκα σήμερα, που επέστρεψε από την Αμερική για να ξαναδεί τους δικούς της και να ξεκουρασθί λιγάκι ύστερα από τους τόσους θριάμβους της. Αϊ, λοιπόν, καμιά νέα Σιμόνη! Η ίδια και απαρράλλαχη του κομπού άπαρτεμάν της οδού Πεντιέβρ. Το ίδιο παιδί. Μονάχα που είναι τώρα κάπως λεπτότερη, και τα μαλλιά της, τα ιδιόρρυθμα εκείνα μαλλιά της, που το χτένισμά τους τόσες και τόσες έχουν από τότε μιμηθί, έγιναν πιο κόκκινα. Έχει όμως, πάντα τους ίδιους άπλους τρόπους, τις ίδιες ιδέες, τον ίδιο τρόπο ντυσίματος. Χαμένη μέσα σε μια βαθεία πολυθρόνα, διηγείται τις έντυψεις της από το Χόλλυγουντ. Στην αρχή, υπήρξε πολύ άτυχη. Δεν καταλάβαινε τί ήθελαν, και δεν μπορούσαν να καταλάβουν κι εκείνοι τί ήθε-

Μια ωραιολάτρη έκφραση της γοητευτικής μόνης.

λε αυτή. Φαντασθήτε, ότι η διαφήμισις του στούντιο είχε αναγγείλει ότι έφθανε από το Παρίσι με... τριάντα μπασούλα γεμάτα τουαλέτες και ή δυστυχισμένη δεν είχε φθάσει παρά με πέντε ολο-όλο βαλιζούλες!... Αυτή υπήρξε ή πρώτη—αλλά και τελευταία—μεγάλη της απογοήτευσις. Πώς νάχη, ή φτωχή, τόσες τουαλέτες και τί να τις κάνει, αφού δεν έπαιξε στη ζωή της, παρά ρόλους μαθητρίων και αγρι-οκόριτων! Ευτυχώς όμως, γρήγορα συνεννοήθηκε ή Σιμόνη με τη Χόλλυγουντ και το Χόλλυγουντ με τη Σιμόνη. Έτσι είχαμε το άριστο έργο εκείνο: «Κοιτώνες Κοριτσιών» που την καθιέρωσε, ως κινηματογραφική αξία, και πέραν των ωκεανών.

Σήμερα οι Αμερικανοί λατρεύουν την Σεεμόαν Σεεμόγκ, όπως προφέρουν το όνομά της, τόσο όσο και την Τζέαν Κράουφορντ ή την Νόρμα Σήρερ. Είναι πια ή μεγάλη βεντέτα.

Και για να τελειώνουμε, σάς δηλώνω, μεταξύ μας κυρίες μου,—μα έντελώς έμπιστευτικά!— ότι ή Σιμόνη δεν είναι διόλου έρωτευμένη. Μοι το έβεβαίωσε ή ίδια. Κάτι είχε διαδοθή

Η Μύριαμ Χόπινς δεν είχε συναντήσει ποτέ την σύζυγο του Φρέντ Άσταιρ, μολονότι εργάζεται στο ίδιο στούντιο με τον διάσημο χορευτή.

Πρίν από λίγες μέρες όμως το αυτοκίνητο της Μύριαμ «τρανάρισε με το αυτοκίνητο της Κυρίας Άσταιρ σε μια διασταύρωση του Μπέβερλυ Χίλλς. Οι δύο νέες γυναίκες παραδέχθηκαν ότι αυτές ήταν ένας άρεκτα άπερόπτος τρόπος να κάνουν γνωριμία, αλλά από τότε έγιναν άχώριστες.

Φαίνεται ότι μετά την «Μαρία Βαλέφσκα» που γύρισε ή Γκερέτα Γκάρμπο με τον Σάρλ Μπουαγιέ ως Ναπολέοντα, θα ύποδυθή προσεχώς και τον ρόλο της Ζάν ντ' Αρκ.

Ο Όσκαρ Στράους, ο βασιλεύς του διενέξικου δάλε, βρίσκεται πάλι στο Χόλλυγουντ με το πελώριο σιγάρο του και τα έξη χρωματιστά μολύβια του. Θα γράψη την μουσική του «Κάνε μια εύχή», προσεχώς φιλμ του νέου μικρού τραγουδιστού θαύματος Μόμπυ Γκρήν.

Ο Τζώρετζ Άρλις αφού ύπεδύθη διαδοχικά τον Βολταίρο, τον Ρότσιλντ, τον Ντιστράλλι, θα ένσαρκώση προσεχώς τον διάσημο τραπεζίτη Χαίμ Σολομόν.

Στην Νόρμα Σήρερ έχουν προτείνει ένα σωρό φιλμ. Πρώτα την «Μαρία Άντουανέτα», ύστερα το «Κέρδη και Ζημιά», και τέλος την «Διασκέδαση ενός ήλιθιου» παρμένη από μιαν κωμωδία του Σέργουντ που είχε θριαμβευτική έπιτυχία στο Μπροντουαίη. Μαζί της θα πρωταγωνιστήση ο Κλάρκ Γκρίνμπλ.

Η Άνναμπέλλα γυρίζει στο Λονδίνο την τρίτη άγγλική της ταινία. Ύστερα από το «Πεπρωμένο» και το «Κόκκινο φόρεμα» άρχισε την κινηματογράφηση του φιλμ «Ακολοθώντας τον ήλιο».

Τελείωσε το γύρισμα του «Άγγελιαφόρου» του Άνρϋ Μπερνστάιν. Σκηνοθέτης είναι ο Ραϋμόν Ρουλό. Παίζουν οι ήθοποιόι: Γκαμπν Μορλαί, Ζάν Γκαμπέν, Ζάν-Πιέρ Όμνν, Άλμοβέρ, Μπέττυ Ρόου (σύζυγος του Άνρϋ Γκαρά) και Άνρϋ Γκαζό.

Μετά το «Κάθισμα 47» ο Άνρϋ Γκαρά γυρίζει την «Κόρη της Μαντελών» με την Ελέν Ρομπέρ.

Ο σκηνοθέτης Ζάν-Μπενοά Λεδύ θα γυρίση τον «Θάνατο του Κύνου», παρμένο από μιαν νουβέλλα του Πόλ Μοράν. Θα έρμηνευθί από την Μία Σαβένσκα και την Υβέτ Σωθρέ, χορευτρίες της Όπερας.

για το Τζίμυ Στιούαρτ, τον παρτεναίρ της της «Υπέρτατης Όρας» που ήταν μιαν νέα έκδοση του «Εβδόμενου Ούρανου», αλλά δεν εναι άληθεια.

—Απλή έπαγγελματική φίλια!.. μοι έλεπε ή Σιμόνη.

Νά την πιστέψουμε; Γιατί όχι. Είναι τόσο ειλικρινής ή Σιμόνη!...

Η Σιμόνη Σιμόν, έτοιμάζεται να πάη το μπάνιο της.

ΔΙΚΗ

τούς έπερίμεναν.

Η Μαργαρίτα, μόλις βλέπει τον νέο, αισθάνεται μια παράξενη ταραχή να την κυριεύει. Η ταραχή της αυτή γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, όταν, μιλώντας μαζί του, ακούει την ιστορία της γεννήσεώς του. Είναι πια βεβαία ότι είναι ο γιός της. Αισθάνεται τα πόδια της να λυγίζουν, φεύγοντας στο δωμάτιό της όπου και πέφτει λιπόθυμη. Η κόρη της Μπερνάρντ, τρέχει σε λίγο κοντά της και την συνεφέρει. Μαντεύει την αιτία της ταραχής της, αλλά δεν καταλαβαίνει τίποτα. Υπόσχεται εντούτοις στην μητέρα της να μη αναφέρει σε κανένα τίποτε για την λιποθυμία της. Όταν ο Ζάν και η Μαργαρίτα επιστρέφουν σπίτι των, βρίσκουν εκεί να τους περιμένει ο θείος της νέας Σεζάρ, που έλειπε χρόνια στην Αμερική. Η χαρά των είναι μεγάλη, μολονότι ο θείος τους δηλώνει για να τους δοκιμάσει, ότι επιστρέφει τόσο πτωχός όσο είχε φύγει. Ο θείος Σεζάρ φεύγει για να τους ξαναδεί την επομένη. Έν τώ μεταξύ ο Έρβέ κυττάζει πώς να εκμεταλλευθεί το μυστικό της Μαργαρίτας ντ' Σεβερνύ. Στην αρχή σκέπτεται να κάνει δολανό του στον εκδιασμό των Ζάν, αλλά γρήγορα εγκαταλείπει το σχέδιο αυτό. Στρέφει τότε την προσοχή του σε έναν νεαρό υπάλληλο που είχε τον Άνδρεά, ο οποίος περνούσε εκείνον τον καιρό πολύ δύσκολες μέρες. Είχε μια μικρή φίλη άρρωστη, φυματική και έννοσους να την περιποιηθεί ο ίδιος. Άλλωστε κανένα νοσοκομείο δεν θα την δεχόταν. Τά νοσοκομεία δεν θέλουν να γεμίζουν με φυματικούς που κρατούν τον τόπο.

21.

(Η συνέχεια)

Η άρρωστη είχε ανάγκη από καλό κρασί, κρέας, μια δυναμωτική τροφή, έναν αέρα πιο υγιεινό, το ζωογόνο αέρα της εξοχής...

Αντί γι' αυτά ανέβαινε το μολυσμένο αέρα του στενοδωμάτιου της, του οποίου το παράθυρο ανοιγόταν στις γειτονικές καπνοδόχους. Αντί μιάς τροφής δυναμωτικής, μόλις κατάρθωνε να προμηθευτεί τα αναγκαία γιατρικά.

Οι μικρές της οικονομίες που είχαν ήδη ελαττωθεί από τα έξοδα της κηδείας του άτυχου Πιέρ, εξαφανίζονταν ολοένα, δεκάρα-δεκάρα σε γιατρικά είδων-είδων. Καί καθώς βρέθηκε αναγκασμένη να διακόψει κάθε εργασία, γρήγορα έμεινε χωρίς χρήματα.

Ο Άνδρεάς τη βοηθούσε. Την είχε αγαπήσει με φλογερό έρωτα. Τώρα, ο σίκοτος πλημμύριζε την καρδιά του για τη δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα.

Στερήθηκε για κείνην, κόβοντας από την τροφή του, κάνοντας χρέη, πουλώντας το απομεινόμενο ρολόι του, ζητώντας προκαταβολές από τον Έρβέ. Και

πάνε στο μέγαρο των ντ' Σεβερνύ, όπου

παρ' όλα αυτά δεν κατάρθωνε να δώσει στη δυστυχισμένη άρρωστη αυτά που της χρειαζότανε. Έπειτα περσσε ο χειμώνας—τρομερή εποχή για τους δυστυχισμένους.

Την άνοιξη ο γιατρός δήλωσε ότι η Αιμὲ δὲ θὰ περνούσε τὸ καλοκαίρι ἂν δὲν εὐρίσκαν τὸν τρόπο νὰ τὴν πᾶνε στὴν ἐξοχή. Στὴν ἐξοχή! Θὰ χρειαζόταν χρήματα γι' αὐτό. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἦταν βουτηγμένος σὲ χρέη. Δὲν εἶχε πιά πίστωση πουθενά. Ζούσε μὲ ψωμί καὶ τυρὶ κι' ἔπινε νερό.

Τι νὰ κάνει; Πῶς νὰ τὴ βοηθήσει; Ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της τώρα, κοιμόταν σχεδὸν ἀδιάκοπα. Εἶχε ἦδη ἕνα πρόσωπο νεκρῆς, τρομακτικὰ ἀδύνατο, μὲ τὸ δέμα κολλημένο στὰ κόκκαλα, τὰ μάτια θολὰ. Ἕνας ρόγχο ἀδιάκοπος ἐξέσχιζε τὸ στήθος της. Ὀλόκληρες μέρες καὶ νύκτες κυλούσαν χωρὶς νὰ μιλήσει. Μόνο καμμιὰ φορὰ, σὲ ἀραιὰ διαστήματα, μουρμούριζε ἕνα γλυκὸ παράπονο γιὰ τὸν νέο πού βρισκόταν πάντα δίπλα της. — Φτωχὲ μου Ἀνδρέα! Σὲ πόσους κόπους σὲ βάζω.

Μπορούσε νὰ τὴν ἀφήσει νὰ πεθάνει ἔτσι; Θὰ τοῦ χρειαζόταν τόσο λίγα!

Πεντακόσια ἢ ἑξακόσια φράγκα προκαταβολὴ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ νοικήσει ἕνα ταπεινὸ δωμάτιο στὴν ἐξοχή. Θάμεινε ἐκεῖ, μὲ μιὰ ὑπηρετρία πού θὰ τὴν περιποιόταν, τίς ὁρες πού ἐκεῖνος θὰ βρισκόταν στὸ γραφεῖο του.

Κάθε βράδυ θὰ ἐπέστρεφε καὶ τίς Κυριακές θὰ ἔμενε κοντὰ της. Ὅμως πεντακόσια ἢ ἑξακόσια φράγκα, ἦσαν ἕνα ποσὸ τεράστιο γι' αὐτόν. Δὲν τὸ εἶχε. Καὶ δὲ φανταζόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἀποκτήσει.

Μονάχα ὁ Έρβέ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσει. Τοῦ ἐξωμολόγησε τὴ θέση του.

Κύριε Μοριάνι, ἀπήντησε ὁ ἐπιχειρηματίας, ἔξω πῶς ζῆτε. Ἐχετε μιὰ ἐρωμένη καὶ συγκατοικεῖτε μαζί της. Δὲν εἶναι πολὺ χαριτωμένο, αὐτό. Ξέρετε πόσο αὐστηρὸς εἶμαι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθική. Ἡ γυναίκα αὐτὴ σὰς ὡδήγησε νὰ κάνετε ἕνα σωρὸ ἀνοησίες. Ἐχετε χρέη. Σὰς ἔδωσα διακόσια πενήντα φράγκα ἀπὸ τὸν μισθὸ προκαταβολικά. Καὶ βρίσκετε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό; Καὶ νὰ πού σήμερα μοῦ ζητᾶτε πεντακόσια φράγκα.... Ἄν δὲν μοῦ χρωστούσατε ἤδη θὰ σὰς ἀπέλυα ἀπὸ σήμερα κιόλας τὴς ὑπηρεσίας. Ἐχετέ το ὅψιν σας καὶ μὴν ξαναμιλήσετε γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὁ Ἀνδρέας ἰκέτευε. Περιέγραψε τὴν φρικτὴ ἀπόγνωση στὴν ὁποία βρισκόταν ἡ Αἰμὲ. Δὲν ζητούσε ἔλεος γιὰ κείνον. Γιὰ κείνην μονάχα:

— Θὰ πεθάνει, κύριε. Αὐτὰ πού σὰς ζητῶ, εἶναι γιὰ νὰ γλυκάνω τίς τελευταίες της στιγμές. Εἶναι τρομερὸ νὰ τὴν βλέπω νὰ τὰ στερηθῇ ὅλα.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς κάνω τίποτα. Βγάλτε τὰ πέρα μόνος σας. — Θὰ σὰς τὰ ἐξοφλήσω μὲ μηνιαῖες δόσεις ἀπὸ τὸν μισθὸ μου.

— Εἰπα: ὄχι. Δὲν θέλω νὰ ἐνισχύσω τὴν ἀνηθικότητα.

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

Ἦταν περιττὸ νὰ ἐπιμείνει περισσότερο. Ὁ Έρβέ θὰ ἔμενε ἄκαμπος. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶχε λάβει χώραν στὸ γραφεῖο τῆς οἰκίας Σαιντ-Ονὼρέ. Ὁ Έρβέ ἔχοντας ὀρισμένους δουλειαὲς ἔξω, βγήκε.

Ὁ Μοριάνι ἔμεινε μόνος. Ὁ νέος ἦταν συντριμμένος. Ἐμεινε ὥρα πολλὴ μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὰ χέρια του, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, κυττάζοντας στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Ἕνα χαμόγελο γεμάτο μίσος κινούσε τὰ χεῖλη του. Οἱ πυγμές του σφίχθηκαν σὲ μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε βγῆ ὁ Έρβέ.

— Εἶναι ἄκαρδος καὶ ἀμελίκτος! μουρμούρισε.

Ἐξάπαν τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ πελῶριο χρηματοκιβώτιό τους πού κρατοῦσε σχεδὸν τὴν μιά πλευρὰ τοῦ τοίχου.

Καὶ τὸ μίσος τοῦ χαμόγελοῦ του μετεβλήθη σὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία. Χωρὶς ἄλλο, ἡ σκέψη αὐτὴ ἦταν ἐνοχλητικὴ, γιὰτὶ προσπαθῶσε νὰ τὴ διώξει, σηκώθηκε, προχώρησε ζωηρὰ στὸ γραφεῖο καὶ ἐπεχείρησε μάλιστα νὰ ἐργασθῇ. Μὰ ἡ σκέψη ἐπέμενε.

Τότε σηκώθηκε καὶ στάθηκε ὄρθιος μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὶς κλειδαριές ἄρχισε νὰ συλλογίζεται βαθειά. Ποτὲ ὁ Έρβέ δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸν ἀριθμὸ, ὅστε καὶ τὸ κλειδί. Τὸ νὰ ἐπιχειρήσει νὰ παραβιάσει τὴν τρομερὴ σιδηρένια πόρτα, ἦταν κατ' ἐντελὴς ἀδύνατο. Οἱ σφιγμένες γροθιὲς του ἔπεσαν ἐπάνω της. Τὸ μόνο ποῦ ἐπέτυχε ἦταν νὰ πληγώσει τὰ χέρια του. Ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ δνειροπολῇ. Σὲ λίγο σηκώθηκε ἀπότομα. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Έρβέ. Τὸν εἶχε δὴ συχνὰ νὰ βάζει χαρτονομίσματα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια του, προτοῦ τὰ κρύψει στὸ χρηματοκιβώτιο. Μπορεῖ νὰ βρῶσκανται ἐκεῖ μερικὰ χρήματα.

Ἐκεῖ πάρε τὴν ἀπόφασή του. Ὁ Έρβέ δὲ θέλησε νὰ τοῦ κάνει τὴ χάρη πού τοῦ ζήτησε. Ἐἰ λοιπὸν θὰ κλέψει τὸν Έρβέ. Προσπαθεῖ μὲ διάφορα κλειδιά νὰ ἀνοίξει τὸ συρτάρι, δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως καὶ τότε μ' ἕνα μεγάλο ψαλίδι προσπαθεῖ μὲ λύσσα νὰ διαρρήξει τὴν κλειδαριὰ. Σὲ λίγο τὸ συρτάρι βρίζεται ἀνοικτὸ μπροστὰ του. Στὸ βάθος βρισκονται πέντε ἢ ἑξ ἡμισὴ νομίσματα καὶ ἕνα πορτοφόλι μ' ἕνα χαρτονομίσμα πεντακοσίων φράγκων. Τὰ παίρνει ὅλα καὶ τὰ κρύβει βιαστικὰ μέσα στὴν τσέπη του.

Εἶναι κατάκοπος. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του κυλοῦν χοντρές σταγόνες ἰδρώτος.

Σπασμωδικὰ ρίγη ταραττίζουν τὰ χέρια του. Τοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀναπνέει πιά καὶ ἡ καρδιά του ἔχει σταματήσει. Τώρα πιά δὲν ἔχει παρὰ μιὰ ἐπιθυμία. Νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ αὐτὸ συρτάρι, πού μοιάζει σὰν νὰ βροντοφωνῇ τὸ ἔγκλημά του. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ καν νὰ τὰ ἐξαγκλίσει, σηκώνεται, κάνει δυὸ βήματα καὶ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ λύσσας.

Ὁ Έρβέ στέκεται στὴν πόρτα καὶ τὸν παρατηρεῖ. Ἄν ὁ Μοριάνι εἶχε ἕνα ὄπλο στὰ χέρια του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Έρβέ δὲ θὰ γλύτωνε εὐκόλα. Θὰ τὸν σκότωνε στὴν τρομερὴ ὑπερδιέγερση πού βρισκόταν.

Κύριε, εἶπε ὁ Έρβέ, αὐτὸ λέγεται κλοπὴ διὰ ρήσεως, μὲ τὸ ἐπιβαρυντικὸν ὅτι εἰσθε υπάλληλός μου καὶ ἔχετε τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Δηλαδή: εἰκοσαετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ξέρω τὸν ποινικὸ κώδικα τόσο καλὰ ὅσο καὶ τὴ δικονομία.

Ἡ λέξις σφηνώθηκε στὸ στήθος τοῦ Μοριάνι σὰν τὴ λάμα ἐνὸς μαχαίριου. — Κύριε Έρβέ, τραύλισε, οἶκτο.... οἶκτο!.... Τράβηξε ἀπὸ τὴ τσέπη του τὰ χρήματα καὶ τάρριξε στὰ πόδια τοῦ ἐπιχειρηματίου.

— Ὅριστε, εἶπε, σὰς διαβεβαιῶνω ὅτι

οἶκτο!....

Χωρὶς νὰ κινηθῇ λέγει τοῦ νέου:

— Καθίστε στὸ γραφεῖο καὶ πάρτε τὴν πένα.

Ὁ νέος ὑπήκουσε.

— Γράψτε....

Καὶ ὁ Έρβέ ὑπαγόρευσε στὸν ἄτυχο νέο λίγες λέξεις, τόσες ὅσες ἔφθαναν γιὰ νὰ τὸν στείλουν γιὰ πάντα στὰ κάτεργα. — Τελειώσατε; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Έρβέ. — Μάλιστα. — Ὑπογράψτε.

Ὁ νέος ὑπέγραψε μὲ χερί πού ἔτρεμε.

Ύστερα ὁ Έρβέ πήρε τὸ χαρτί ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά καὶ μετὰ τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ὁ Έρβέ πήρε τὸ χαρτί κι' ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά...

δὲν πήρα παρὰ αὐτὰ μονάχα. — Εἶναι ἀρκετὰ.

Ὁ Μοριάνι, τώρα πού εἶχε περάσει ἡ κρίσις τῆς τρέλλας του, ἔτρεμε ὀλόκληρος.

— Κύριε Έρβέ, δὲν ἤξερα τί ἔκανα....

Ἡ σκέψη τῆς φτώχεις μου Αἰμὲ πού πεθαίνει.... ἡ ἀρνήσή σας.... ἡ ἀπελπισία μου, ὅλα αὐτὰ μ' ἔκαναν τρελλό. Ἀλλὰ μὴ μὲ καταστρέψετε ὅλως διόλου.... Μὴ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία. Δὲ σὰς ἔκλεψα, ἀφοῦ σὰς δίνω πίσω τὰ χρήματά σας. Ἄν ὅμως μὲ καταγγεῖλετε, τότε προτιμῶ καλύτερα νὰ πεθάνω.... Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν αἶρα.

Ὁ Έρβέ ἔμενε σκεπτικός, ὄχι γιὰτὶ λυπόταν τὸ παιδί αὐτό. Ἡ καρδιά του δὲν ἤξερε τί θὰ τὴν οἶκτος. Ἐμενε σκεπτικός, γιὰτὶ προσπαθοῦσε νὰ κρίνῃ πῶς θὰ ἐκμεταλλευόταν καλύτερα τὸ γεγονός αὐτό.

Ὁ Μοριάνι εἶχε γονατίσει μπροστὰ του καὶ ἔκλαιε.

— Ἄς εἶναι! Δὲ θὰ σὰς καταγγεῖλω, εἶπε ὁ Έρβέ.

Μιὰ ἀστραπή χαρᾶς φώτισε τὸ ἀναστατωμένον πρόσωπο τοῦ Ἀνδρέα.

— Ἀλήθεια;

— Ναι.

— ὦ, κύριε, θὰ μπορούσα νὰ κάνω οτιδήποτε γιὰ σὰς.

— Δὲ σὰς ζητῶ τίποτα. Σὰς δίδω. — Μὲ δίδωτε τὴ στιγμὴ πού κερδίσσατε τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ τὴν ἀφοσίωση ὀλόκληρης τῆς ζωῆς μου;

— Εἶναι πιθανὸν ἀργότερα νὰ χρησιμοποίησά τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Ἐν τῷ μεταξύ μὴν παραξενευθεῖτε ἂν πάρω ἐναντίον σας ὀρισμένες προφυλάξεις.

— Ὅ,τι θέλετε, κύριε. Μήπως δὲ βρισκομαι στὴ διάθεσή σας;

Ὁ Έρβέ χαμογέλασε ἐπιτηρώντας τὸν Μοριάνι γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ δραπετεύσῃ. Μὰ δὲν ὑπῆρχε στὸ γραφεῖο παρὰ μιὰ πόρτα πού ἔβλεπε στὴ σκάλα καὶ ὁ Έρβέ στεκόταν στὴν πόρτα αὐτή.

Χωρὶς νὰ κινηθῇ λέγει τοῦ νέου:

— Καθίστε στὸ γραφεῖο καὶ πάρτε τὴν πένα.

Ὁ νέος ὑπήκουσε.

— Γράψτε....

Καὶ ὁ Έρβέ ὑπαγόρευσε στὸν ἄτυχο νέο λίγες λέξεις, τόσες ὅσες ἔφθαναν γιὰ νὰ τὸν στείλουν γιὰ πάντα στὰ κάτεργα.

— Τελειώσατε; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Έρβέ.

— Μάλιστα.

— Ὑπογράψτε.

Ὁ νέος ὑπέγραψε μὲ χερί πού ἔτρεμε.

Ύστερα ὁ Έρβέ πήρε τὸ χαρτί ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά καὶ μετὰ τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ὁ Έρβέ πήρε τὸ χαρτί κι' ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά...

δὲν πήρα παρὰ αὐτὰ μονάχα. — Εἶναι ἀρκετὰ.

Ὁ Μοριάνι, τώρα πού εἶχε περάσει ἡ κρίσις τῆς τρέλλας του, ἔτρεμε ὀλόκληρος.

— Κύριε Έρβέ, δὲν ἤξερα τί ἔκανα....

Ἡ σκέψη τῆς φτώχεις μου Αἰμὲ πού πεθαίνει.... ἡ ἀρνήσή σας.... ἡ ἀπελπισία μου, ὅλα αὐτὰ μ' ἔκαναν τρελλό. Ἀλλὰ μὴ μὲ καταστρέψετε ὅλως διόλου.... Μὴ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία. Δὲ σὰς ἔκλεψα, ἀφοῦ σὰς δίνω πίσω τὰ χρήματά σας. Ἄν ὅμως μὲ καταγγεῖλετε, τότε προτιμῶ καλύτερα νὰ πεθάνω.... Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν αἶρα.

Ὁ Έρβέ ἔμενε σκεπτικός, ὄχι γιὰτὶ λυπόταν τὸ παιδί αὐτό. Ἡ καρδιά του δὲν ἤξερε τί θὰ τὴν οἶκτος. Ἐμενε σκεπτικός, γιὰτὶ προσπαθοῦσε νὰ κρίνῃ πῶς θὰ ἐκμεταλλευόταν καλύτερα τὸ γεγονός αὐτό.

Ὁ Μοριάνι εἶχε γονατίσει μπροστὰ του καὶ ἔκλαιε.

— Ἄς εἶναι! Δὲ θὰ σὰς καταγγεῖλω, εἶπε ὁ Έρβέ.

Μιὰ ἀστραπή χαρᾶς φώτισε τὸ ἀναστατωμένον πρόσωπο τοῦ Ἀνδρέα.

Ὁ Έρβέ στέκεται στὴν πόρτα καὶ τὸν παρατηρεῖ. Ἄν ὁ Μοριάνι εἶχε ἕνα ὄπλο στὰ χέρια του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Έρβέ δὲ θὰ γλύτωνε εὐκόλα. Θὰ τὸν σκότωνε στὴν τρομερὴ ὑπερδιέγερση πού βρισκόταν.

Κύριε, εἶπε ὁ Έρβέ, αὐτὸ λέγεται κλοπὴ διὰ ρήσεως, μὲ τὸ ἐπιβαρυντικὸν ὅτι εἰσθε υπάλληλός μου καὶ ἔχετε τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Δηλαδή: εἰκοσαετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ξέρω τὸν ποινικὸ κώδικα τόσο καλὰ ὅσο καὶ τὴ δικονομία.

Ἡ λέξις σφηνώθηκε στὸ στήθος τοῦ Μοριάνι σὰν τὴ λάμα ἐνὸς μαχαίριου. — Κύριε Έρβέ, τραύλισε, οἶκτο.... οἶκτο!.... Τράβηξε ἀπὸ τὴ τσέπη του τὰ χρήματα καὶ τάρριξε στὰ πόδια τοῦ ἐπιχειρηματίου.

— Ὅριστε, εἶπε, σὰς διαβεβαιῶνω ὅτι

οἶκτο!....

Χωρὶς νὰ κινηθῇ λέγει τοῦ νέου:

— Καθίστε στὸ γραφεῖο καὶ πάρτε τὴν πένα.

Ὁ νέος ὑπήκουσε.

— Γράψτε....

Καὶ ὁ Έρβέ ὑπαγόρευσε στὸν ἄτυχο νέο λίγες λέξεις, τόσες ὅσες ἔφθαναν γιὰ νὰ τὸν στείλουν γιὰ πάντα στὰ κάτεργα.

— Τελειώσατε; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Έρβέ. — Μάλιστα. — Ὑπογράψτε.

Ὁ νέος ὑπέγραψε μὲ χερί πού ἔτρεμε.

Ύστερα ὁ Έρβέ πήρε τὸ χαρτί ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά καὶ μετὰ τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

—Σταθήτε! Είπε ο Έρβ. Δέ θέλω να τὸν παραδώσω στὴ δικαιοσύνη...θὰ μετανόησα ἴσως, πρόσθεσε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ γενναϊοψυχὴ καὶ ἐμφαντικὴ ἔκφραση στὴ φωνή του.

—Υστερὰ στράφηκε στὸν Μοριάνι ποὺ στεκόταν σὲ μιὰ γωνιά σὰν χαμένος.

—Αναγνωρίζετε ἐνώπιον αὐτῶν τῶν δύο μαρτύρων τὴν ἀλήθειαν τῆς κατηγορίας μου;

—Ναί! εἶπε ὁ δυστυχισμένος.

—Πολὺ καλὰ. Καθίστε λοιπὸν στὸ γραφεῖο μου καὶ γράφετε.

Ὁ Μοριάνι ὑποψιάστηκε κάτι τρο-

παιό.

—Κύριε Έρβ! ἰκέτευσε, οἶκτο!

—Προτιμᾶτε νὰ φωνάξω τὴν ἀστυ-

νομία;

Ὁ Μοριάνι σκούπισε τὸ μέτωπό του κι' ὕστερὰ, τρικλίζοντας, διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο, σωριάστηκε στὸ κάθισμα, πήρε μιὰ πένα καὶ περίμενε.

—Εἰσθε ἔτοιμος;

—Μάλιστα, κύριε, εἶπε.

—Γράφετε!

Ὁ Έρβ ὑπάγρουσε:

«Αναγνωρίζω ὅτι διέρρηξα ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου τοῦ κ. Έρβ, προϋποκαταμένον μου καὶ ὅτι τοῦ ἔκλεψα περίπου ἑξακόσια φράγκα. Συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ τὸν προϊστάμενό μου, τοῦ ἐπέστρεψα τὸ κλαπέν ποσόν. Ὁ κ. Έρβ δὲν με παρέδωσε στὴν Ἀστυνομία διότι με ἐλυπήθη καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀρνηθῶ νὰ ὑπογράψω τὴν κατηγορίαν αὐτὴν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τὴν ὁποίαν θὰ χρησιμοποίησιν ὥπως κρίνῃ σκόπιμον. Οἱ μάρτυρες ποὺ συνοψογράφουν ἠκούσαν τὴν ὁμολογίαν μου καὶ τὴν συγγνώμην μου».

Ὅταν ὁ Μοριάνι ἔγραψε τὴν τελευταία λέξη, ὁ Έρβ πήρε τὸ χαρτί, βεβαιώθηκε ὅτι τίποτε δὲν εἶχε παραληφθῇ καὶ εἶπε:

—Δὲ μένει πιά παρὰ ἡ ὑπογραφή σας....

Ὁ Μοριάνι ὑπέγραψε. Οἱ δύο μάρτυρες ὑπέγραψαν ἐπίσης.

—Τώρα, κ. Μοριάνι εἰσθε ἐλεύθερος. Μπορεῖτε νὰ πάτε νὰ κρεμασθῇτε ἄλλου.

Ὁ νέος ὑπήκουσε. Ἀναγκαζόταν νὰ στηρίξηται στοὺς τοίχους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι μεθυμένος.

—Δὲν κάνατε καλὰ νὰ φερθῇτε τόσο γενναϊοψυχᾷ, κύριε Έρβ, εἶπε ὁ θυρωρὸς. Θὰ μετανοήσετε ἴσως.

Ὁ Έρβ διπλόωσε με προσοχὴ τὸ χαρτί καὶ τὸ ἔκρυψε στὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ Μοριάνι ἐπέστρεψε στὴν ὁδὸ Σαιν-Ρός. Δέκα πέντε μέρες ἀργότερα ἡ Αἰμὲ ἀγωνιοῦσε. Ἡ ἀγωνία τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς εἶναι παρατεταμένη. «Ε-σβυσε σιγά-σιγά στὰ χέρια τοῦ Μοριάνι».

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ
Ὁ Έρβ εἶχε πολὺν καιρὸ ν' ἀκούσῃ τίποτα γιὰ τὸν παλῶ του ὑπάλληλο. «Ὅλες αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, σὲ κεῖνον γύριζε ἡ σκέψη του».

—«Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικία με τὸ Ζάκ, σκεπτόταν, εἶναι χαριτωμένο παιδί, πολὺ ἔξυπνο καὶ συμπαθητικό... Ἀ! πόσο θὰ μοῦ ἦταν χρήσιμος τὴ στιγμή αὐτή. Μὰ ποῦ διάβολο νὰ τὸν βρῶ; Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἐξανάρθηκε στὴν Ἰταλία».

Ὁ Έρβ εἶχε μερικές γνωριμίες στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἀνέθεσε σ' ἓνα γνωστό του ἀστυνομικὸ νὰ καὶν μιὰ μικρὴ ποσότητα. Ἰσως τὸν ἀνακαλύψῃ ποθευτά. Ἀλλὰ ἡ ἔρευνα ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Προφανῶς ὁ Μοριάνι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Μισὸ δισεκατομμύριο σὲ διαμάντια μέσα σὲ βιτρίνες

Τὸ πῶς ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς κυρίες περὶ-
πτερο τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Παρισιῶ, εἶ-
ναι χωρὶς ἀμφιβολία τὸ βελγικό. Κλεί-
νει μέσα του τὰ διαμαντικά τῆς Ἐκθέσεως.
Εἶναι δηλ. ὅλο μαζί ἓνα μεγάλο θησαυρο-
φυλάκιο, στὸ ὁποῖο φυλάσσονται διαμάντια
ἀξίας μισοῦ δισεκατομμυρίου γαλλικῶν
φράγκων, δηλ. κάπου δυόμισι δισεκατομ-
μύρια ἡμετέρων δραχμῶν!

Ὅπως ξέρετε, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλειότερες
βιομηχανίες τοῦ Βελγίου, εἶναι καὶ ἡ βιο-
μηχανία τῶν διαμαντιῶν. Στὴν Ἀμβέρσα,
ἰδίως ἐδρεῖται ἡ βιομηχανία αὐτὴ καὶ οἱ τε-
χνίτες τῆς κατεργασίας τοῦ πολυτίμου αὐ-
τοῦ πετρελαίου εἶναι ἀσύγκριτοι μοναδικοὶ
στὸν κόσμον.

Ἀπὸ τὴν κατεργασία καὶ τὸ ἐμπόριο τῶν

Μονάχα σὲ μιὰ βιτρίνα φυλάγονται 65
ἐκατομμύρια!

διαμαντιῶν, ἡ βελγικὴ οἰκονομία κερδίζει
κολοσσιαία ποσὰ κάθε χρόνο.

Ἐπόμενο, λοιπὸν ἦταν τὸ κυριώτερο προῖ-
δν ποὺ εἶχε νὰ ἐκθῇ τὸ Βέλγιο, νὰ εἶναι
τὸ διαμάντι.

□ □

«Μὴ βάσετε τὰ χέρια πάνω στὶς βιτρί-
νες... Μὴ συνωστίζετε μπροστὰ στὶς βι-
τρίνες... Μὴ... μὴ... μὴ... Μιὰ ἀτελείωτη
σειρὰ ἀπὸ τὸ ἀπαγορευτικὸ αὐτὸ μῦρο,
σὰς ὑποδέχεται μὲ τὸς φθάσετε μπροστὰ
στὶς βιτρίνες με τὸς ἀμυθῆτους θησαυ-
ροὺς. Εἶναι οἱ φύλακες, ἀστυφύλακες κατὰ
τὸ πλεῖστον με στολὴ, ποὺ ἐπιβλέπουν, κερ-
δεροὶ ἀγρυπνοὶ τὸν θησαυρὸ. Δὲν εἶναι ἄ-
στεία, εἶπαμε δυόμισι δισεκατομ-

Ἀπὸ σήμερα

Στὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Μιὰ παθητικώτατη ἱστορία τῆς
πρόεπαναστατικῆς Ἰσπανίας.

μύρια καμαρώνουν, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν
κάτω ἀπὸ τὰ παχύτατα κρυστάλλα τῶν προ-
θηκῶν.

Ἀς δοῦμε κι' ἐμεῖς τί εἶναι τὰ πολύτιμα
αὐτὰ ἐκθέματα:

Οἱ προθήκες διαμαντοβιομηχανῶν τῆς
Ἀμβέρσας εἶναι καμμιὰ δεκαπενταριά. Μέ-
σα σ' αὐτὲς, βλέπει κανεὶς τὸ διαμάντι, ἀ-
πὸ τὴν πρώτη του μορφή, ὅταν εἶναι ἄ-
κόμη μέσα στὸ κυανοπὸ χῶμα, ὡς τὸ περι-
φρῶμο ἐκείνο μπριγιάν τῶν 665 καρατιῶν!

Μονάχα σὲ μιὰ βιτρίνα ἀπὸ τὶς 15 ὑπάρ-
χουν διαμάντια καὶ μπριγιάν ἀξίας 65 ἐκα-
τομμυρίων φράγκων!... Διαμάντι ὅλων τῶν
μεγεθῶν καὶ ὅλων τῶν σχημάτων. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ παριστάνει πληρωμένο αὐτὸ ποὺ ἀργο-
πεθαίνει τὸ βάθος ἐνδὲς δάσους τῶν Ἰν-
διῶν.

Ἐνα ἄλλο — συνδυασμός, σύνθεσις
ὅπως λένε στὴ ζωγραφικὴ, πολλῶν διαμαν-
τιῶν, παριστάνει μιὰ πηγὴ ποὺ τρέχει ἀνά-
μεσα ἀπὸ δοντράκια καὶ θάμνους. Παραπέ-
ρα βλέπομε μιὰ γαλέρα ὁλόκληρη ἀπὸ μπρι-
γιάν καὶ παρακάτω τὸν καθεδρικό ναὸ τῆς
Ἀμβέρσας, τῆς πρωτεύουσας τοῦ διαμαν-
τιοῦ.

Δίπλα, σὲ μιὰ ἄλλη βιτρίνα, βλέπομε ἓνα
ἐλάφι νὰ τρέχῃ κυνηγημένο ἀπὸ ἓνα βοσκό,
ἀνάμεσα στὴν ζούγκλα, μιὰ ζούγκλα ὅμως...
πολιτισμένη ποὺ στραφτοκοπᾷ. Ἡ σύνθεσις
αὐτὴ στοιχίζει τὸ ἀόριστον ποσὸ τῶν δέκα
πέντε ἐκατομμυρίων φράγκων! Δίπλα στὴν
σύνθεσις αὐτὴ, φ'νοῦράει ὑπερήφανο ἓνα
ὑπέροχο μονοκόμμιον διαμάντι σὲ σχῆμα
ἀγλαδιοῦ, βάρους 65 καρατιῶν. Δὲν εἶναι
οὔτε ὁ περιφρῶμος Κιούλλιναν, οὔτε ὁ Κό-
χινορ, οὔτε ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἀλλὰ μιὰ τε-
λευταία «εἰρεσιῶν» τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἀμ-
βέρσας, ποὺ στοιχίζει μονάχα... Τέσσερα ἐ-
κατομμύρια φράγκα. Πόσες καὶ πόσες κυρίες
δὲν θά'ελαν νὰ καταβροχθίσουν— μετα-
φορικῶς βέβαια...—τὸ πολυτίμο αὐτὸ ἀγλά-
δι, νὰ τὸ ἔχον δηλ. στὸ στήθος των σὲ
καμμιὰ δεξίωση ἢ χορευτικὴ θραυρά!

Καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα ἀκόμη. Ζαλίζεται κανεὶς
νὰ τὸ μάτι θαμπώνεται καὶ φεύ-
γει με τὸ μυαλὸ θολωμένο ἀπὸ τὶς πὺλ πα-
λαβὲς σκέψεις!...

□ □

Καὶ ὅμως, πῶς δὲν βρέθηκε—ἀκόμη κα-
νένας ἄλ. Καπὸν ἢ ἄλ.—Ντάιλαμοντο ποὺ
νὰ δάλλῃ χερί σ' ὅλο τὸν συγκερῶμένο θη-
σαυρὸ;...

Πῶς νὰ βρεθῇ ποὺ ἡ ἀστυνομία τοῦ Πα-
ρισιῶ δὲν ἀστείνεται; Οἱ φύλακες καὶ ἄ-
στυνομικοί, ἐν στολῇ καὶ με πολιτικά, εἶναι
περισσότεροι μέσα στὸ περίπτερο ἀπὸ τοὺς
ἐπισκέπτες. Ἀποθαρρύνοντας τὸ «ἀγλάδι»
δὲν ξέρετε ἂν ὁ διαπλάνος σας ἐπισκέπτης
δὲν εἶναι κανένας ἀστυνομικός με πολιτικά.
Τὸ περίπτερο εἶναι ὁλόκληρο ἓνα φρουρὸ
θησαυροφυλάκιο, χωρὶς διόλου νὰ φαίνεται καὶ
τὴν νύχτα ὁλόκληρη φρουρὰ ὀπλισμένη με
μυδραλλιοπερίστροφα, ποὺ ἀγρυπνοῦν ὡς τὸ
πρῶτο.

Φυλάγονται καλὰ τὰ διαμάντια τοῦ μισοῦ
δισεκατομμυρίου στὸ βελγικὸ περίπτερο.

□ □

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μεταφορὰ τοῦ θησαυ-
ροῦ τοῦ μισοῦ δισεκατομμυρίου ἀπὸ τὴν
Ἀμβέρσα ὡς τὸ Παρίσι, αὐτὴ ἔχει γίνῃ μέ-
σα σὲ εἰδικὰ θεωρητικὰ ἀποκρίσματα, καὶ
με κάθε μυστικότητα.

Δὲν ξέρετε οὔτε αὐτοὶ οἱ ἐκθέται τὴν ἡ-
μέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐκκλήσεως τῶν ἄ-
στονικῶν με τὸ πολυτίμο φορτεῖο ἀπὸ τὸ
ἀστυνομικὸ γκαράζ.

Μιὰ μικρὴ πληροφορία

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ Ἀντρέ Μπिरαμπι

Ἡ Τερέζα εἶναι συγκινημένη: παίζει
διαρκῶς μέσα στὰ χέρια τῆς τὸ
μικρὸ της ἄσπρο μαντηλάκι παι-
σιωμένο με μαύρη μπορντούρα,
τὸ μαντηλάκι τῆς χηρείας. Καὶ συνε-
χίζει:

—Ὅλα αὐτά, Μάρκο, τὰ ἔχω μάθει
ἀπὸ τὸν φίλο τοῦ τὸν Νιζέ. Ἀλλὰ γιὰ
ποῖο σκοπὸ μοῦ τὰ εἶπε; αὐτὸ πιά εἶναι
ἄλλη ἱστορία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶ-
ναι ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὁ Ραῦμὸν
ἐδίσταζε νὰρθῇ νὰ σὲ δῇ; ζήτησε ἀπὸ
τὸν Νιζέ μιὰ συμβουλὴ, ἐπὶ τέλους τὸ
ἀπεφάσισε καὶ μιὰ μέρα ἐχτύπησε τὸ
κουδούνι τῆς πόρτας σου....

Πράγματι μιὰ μέρα ἐχτύπησε τὴν
πόρτα τοῦ Μάρκου.... Εἶναι ἀπόγευμα.
Τὸ πρῶγευμα μὲς ἔχει τελειώσει. Ὁ
Μάρκος καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Λουσιὸ ἀπο-
τελείωναν τὸν καφέ τους. Τὸ κουδούνι
χτυπᾷ καὶ ἡ καμαριέρα φέρνει ἓνα ἐπι-
σκεπτήριο.

—Εἶναι ἔξω κάποιος κύριος ποὺ ζη-
τᾷ νὰ δῇ τὸν κύριο.

Ἡ Λουσιὸ παίρνει τὴν κλητὴν τὸ ἐπισκε-
πτήριο καὶ ρίχνει μιὰ ματιά:

«Ραῦμὸν Μωρίλλ».

—Δὲν τὸν γνωρίζω εἶπε ὁ Μάρκος.

Ἀς περάσῃ στὸ γραφεῖο μου.

Ὅταν ἔπληξε καὶ ὁ ἴδιος μέσα στὸ
γραφεῖο εἶδε μπρὸς τοῦ ἓνα ψηλὸ, γερὸ
παλληκάρι με ροδόκοκκινα μάγουλα καὶ
ζωηρὸ βλέμμα.

—Ὁ κύριος;

—Ραῦμὸν Μωρίλλ. Τὸ ὄνομά μου δὲν
σὰς λείπει τίποτα;

—Ὅχι, κύριε.

Εἶμαι ὁ καινούργιος σύζυγος τῆς
πρώην κυρίας σας.

—Ἀ!... χαίρω πολὺ, κύριε.

Γιὰ μένα εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη
ἡ εὐχαρίστησις κύριε. Δὲν τὸ ξέυρατε
πῶς ἡ Τερέζα ξαναπαντρεύτηκε;

—Μὰ τὴν πιστὴν μου, ὄχι κύριε.

—Ἀ! Ὡστε, λοιπὸν, κύριε, ἡ πρώην
γυναῖκα σας δὲν σὰς ἐνδιαφέρει πλέον
διόλου;

—Γιὰ τὸ Θεό, κύριε! Σὰς ἐξομολο-
γοῦμαι ὅτι....

—Λαμπρά. Διόλου λοιπὸν. Εἶναι αὐτὸ
ποὺ φανταζόμουν. Μιὰ συμπαθητικὴ ἀ-
διαφορία. Μὴν τὸ ἀρνήστε, κύριε; αὐτὸ,
ἄλλως τε, εἶναι φυσικώτατο. Ἡ Τερέζα
ὑπῆρξε κατὶ στὴ ζωὴ σας; τώρα δὲν ὑ-
πῆρξε κατὶ στὴ ζωὴ σας; εἶναι ἀκόμη
παρθεὶς πιά γιὰ σὰς; σὲς ξαναπαντρε-
τήκατε; Ἐξαναπαντρεύτηκε κι' αὐτή. Ἡ
ζωὴ συνεχίζεται κατ' ἄλλον τρόπο καὶ
γιὰ τοὺς δύο σας. Δὲν ἐκάνετε — αὐτὸ
τὸ ἔμαθα ἀπὸ ἄλλη πηγὴ — με τὴν Τε-
ρέζα ἓνα γάμο ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἐπῆρατε
ἓνα διαζύγιο ποὺ εἶχε ὡς βάση τὸ συμ-
φῆρον; κατὰ συνήθειαν δὲν ἔχω λόγους
νὰ σὰς ζηλεύω, ὅπως καὶ σὲς ἐμένα.

Μποροῦμε, λοιπὸν, ν' ἀντικρύζωμε ὁ ἑ-
κάς τὸν ἄλλον, δὲν εἶν' ἔτσι κύριε.... ὄχι
μόνον χωρὶς νὰ ἐκνευρίζωμεθα, ἀλλὰ
καὶ χωρὶς νὰ στενοχωροῦμεθα. Καὶ ἂν
συνέπιπε νάχωμε τοὺς αὐτοὺς γνω-
στούς, ἂν βλέπαμε πῶς ἔχομε τὰ αὐτὰ
γούστα, τὰς αὐτὰς σκέψεις, τίποτα δὲν
θὰ μὰς ἐμποδίζε νὰ συμπαθῶμε ὁ ἑ-
κάς τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλι-
κρινής, δὲν ζητῶ τόσο πολλὰ, καὶ μοῦ
ἀρκεῖ ὅτι με βλέπετε με ἀδιαφορία, με

ἀπάθεια, ὅπως οἰονδήποτε ἄλλον, ὅπως
τὸν πρῶτο τυχόντα....

—Μολονότι εἰσθε ὁ δεύτερος!

—Ἀ! κάνετε καὶ ἄστεία, κύριε!

Τώρα βλέπω πῶς ἡ οὐδετερότης σας εἶ-
ναι μάλιστα καὶ καλοπροαίρετη!

Καὶ εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸ παλληκάρι
αὐτὸ με τὶς ἀνετες χειρονομίες, με τὴν
ζωηρὴν κουβέντα, προκαλοῦσε τὴν συμ-
πάθειά. Καὶ συνεχίζει:

—Λοιπὸν, κύριε, νὰ γιατί τὸ ἀποφά-
σις νάρθω νὰ σὰς δῶ. Γνωρίζω τὴν
Τερέζα ἀπὸ δῶ καὶ ἑπτὰ μῆνες ἀκρι-
βῶς. Μοῦ ἄρεσε εὐθὺς ἀμέσως. Ἐχω
ἐνθουσιάζῃ ἰδιοσυγκρασία: καὶ σὲ δύο
μῆνες ἤμασαν κίδλος παντρεμένοι. Λοι-
πὸν, συνοψίζω: — δύο μῆνες ἀρραβωνια-

Εἶδε μπρὸς τοῦ ἓνα γερὸ παλληκάρι, με ρο-
δόκοκκινα μάγουλα.

σμένοι καὶ πέντε μῆνες παντρεμένοι. Εἶ-
ναι πολὺ καὶ δὲν εἶναι τίποτα. Ὅσο
χρειάζεται ἴσα-ἴσα νὰ πάσῃ πιά νὰ μοῦ
προκαλῇ τὴν περιέργειά, χωρὶς ὡς τόσο
καὶ νὰ τὴν ἐξυρᾷ ἀπολύτως. Ἡδὴ κατὰ
τὴν διάρκειά των ἑπτὰ αὐτῶν μηνῶν —
εὐρισκόμην μετὰς σας, θάμαι, λοιπὸν,
εἰλικρινῆς — ἀρχισα νὰ ἀντιλαμβάνωμαι
πῶς ὑπῆρχαν κι' ἄλλες γυναῖκες ἐξ ἴσου
ῥαίτες, ὅπως κι' αὐτή, ὅμως τὸ ἔβλεπα
αὐτὸ ἔτσι περαστικά, μόνον ἀλλὰ στὸ
τέλος τοῦ ἐβδόμου μηνὸς ἐσταμάτησα...
Μιὰ μικρὴ περιπέτεια, κύριε, ποὺ θὰ
μποροῦσε νὰναι ὑπέροχη! ὑπέροχη!...
κι' ἔχω τὴν πεποίθησιν πῶς ἔφθανε νὰ τὸ
θελῶ.... μόνον....

—Μόνον;

—Μόνον, τὴν ἄλλη μέρα, ψάχνοντας
νὰ βρῶ κάτι μέσα στὴν τουαλέτα τῆς
Τερέζας, βρήκα ἐκεῖ μέσα, κύριε μου....
ἓνα περιστροφικό!... Τὶ λέτε καὶ σὲς γι'
αὐτό; Ποιὲς μου δὲν μποροῦσαν νὰ φαν-
τασθῶ ἓνα τέτοιο πράγμα! Μέσα στὴν
οἰκογένειά μου, κύριε, ὁ πατέρας μου
ἔκανε ἀπιστίες στὴν μητέρα μου ὅσο βα-
τοῦσαν τὰ κότσια τοῦ, ἡ καὶ μὲν ἡ
μαμά ὑπῆρξε γι' αὐτὸ δυστυχισμένη σ'
ὅλη τὴν τὴ ζωὴ, καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἄλ-

λαζε τὴν κατάστασιν. Ἔτσι, τὶς κατα-
λαβάνω ἐγὼ τὶς γυναῖκες! Σημειώστε,
πῶς δὲν εἶχα καθόλου τὴν ἐπιθυμίαν νά-
ναι ἡ Τερέζα δυστυχισμένη. Αἰσθάνομαι
μιὰν ἀμέτρητη στοργὴ γι' αὐτὴν καὶ ἐ-
λογαρίζω πάντοτε νὰ τελειώσω τὴν
ζωὴ μου πλάι τῆς. Θὰ τὴν ἀπαυτοῦσα
γιατί... ἔ! γιατί... ἡ φύσις εἶναι πονη-
ρὴ.... ἄλλοιως ὁ Θεὸς δὲν θά'κανε τόσες
γυναῖκες ὁμορφες ἂν ἐσκεφτόταν πῶς
μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀρκεσθῇ μόνον σὲ
μιὰ!... Ὡς τόσο εἶχα πάρει τὴν ἀπόφα-
σιν νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ καταλά-
βῃ τίποτα ἡ Τερέζα... Ὅπως πρέπει νὰ
κάνῃ ἄλλως τε κάθε καλὸς σύζυγος! Κι'
ἂν καμμιὰ φορὰ τὸ ἐμάθαν, θά'καν
τὴν ἱκανοποίησιν νὰ πῶ ὅτι ἔκανα ὅ,τι
μόρεσα γιὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσω. Μὰ
τώρα γεννᾶται τὸ ἐξῆς ζήτημα: ἂντὶ νὰ
λυπηθῇ, ἡ Τερέζα ἔχει ἓνα περιστροφικό,
κι' αὐτὸ ἀλλάζει ὅλη τὴν κατάστασιν!

»Εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀπατήσω τὴν γυ-
ναῖκα μου, ἂν αὐτὸ δὲν τῆς κάνει τίπο-
τε ἄλλο παρὰ νὰ προκαλέσῃ μόνον με-
ρικὰ δάκρυά της. Μ' ἂν αὐτὸ γίνῃ ἀ-
φορμὴ νὰ χυθῇ αἷμα, προτιμῶ νὰ τῆς
μείνω πιστός! Ἔστω κι' ἂν τὸ αἷμα αὐ-
τὸ θάναί μόνον τὸ δικό μου! Ἐχω τὴν
ἀντίληψιν πῶς ὁ ἔρως εἶναι ἓνα πράγμα
εὐχάριστο, διασκεδαστικό, τέλος μιὰ ἀ-
πὸ κείνες τὶς ῥαίτες ἀπολαύσεις τῆς
ζωῆς μ' ἂν αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσῃ με
ἓνα, δὴ ἢ τρία θύματα, τότε ὄχι, αὐτὸ
ἀρχίζει νὰ γίνεται πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν
παίζω πιά!

»Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι, θάναί ἡ-
λίθιο νὰ στερηθῶ ὅλες τὶς θελκτικὰς μι-
κροπεριπέτειες ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ
μοῦ συμβοῦν — ἀρχίζοντας ἀπ' αὐτὴν
ποὺ μοῦ συνέβηκε σήμερα τὸ πρῶ! — ἂν
αὐτὸ μποροῦσε ν' ἀφίσῃ τὴν Τερέζα σχε-
δὸν ἀδιαφορῶν... Τέλος πάντων, ἂν μπο-
ροῦσε νὰ τὸ εἶχε συνήθειαν... νὰ μὴ τὸ
πάρῃ πολὺ τραγικά!...

»Μὰ δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ πάρῃ! Δυσ-
τυχῶς, ὄχι! Δὲν τὴν γνωρίζω παρὰ μόν-
ον ἑπτὰ μῆνες: δύο μῆνες ἀρραβωνια-
σμένοι, πέντε μῆνες παντρεμένοι. Καὶ
τὸν πρῶτο καιρὸ, ξέρετε, σὲς ἀπ' αὐτὰ,
οἱ ἄνθρωποι κρύβονται, χωρὶς νὰ
τὸ κάνουν ἐπίτηδες, παίζουν μιὰ κωμω-
δία μετ

**ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ**

(Περίληψις
τῶν προηγουμένων)

Ὁ Τζίμ Λαίηντον παντρεύτηκε τὴν "Ε-
βελιν Προτέρου. Μισή
ὥρα μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς καὶ ὁ ἐξάδελ-
φός του Τζάκ Λαίηντον ποὺ ἦσαν ἀχώ-
ριστοι, ἀνακαλοῦνται στὸν πόλεμο ὅπου
ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικοί. Μία ἐβδομά-
δα ἀργότερα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο.
Περνοῦν δέκα χρόνια. Ἡ "Εβελιν
Λαίηντον σκέπτεται ὅτι ἴσως θὰ ἔπρεπε
ἂν ξαναπαντρευθῇ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ, ἐπονομα-
ζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του «Πίθηκος»
συναντᾷ σ' ἓνα γερμανικὸ χωριὸ μιά
δραβὺν καταιγίδος κάποιοι Γερμανοὶ χω-
ρικὸ μισοηλίθιο καὶ μουγκὸ καὶ τὸν προ-
σκαλεῖ νὰ μετακινήσῃ ἓνα δένδρο ποὺ
φράζει τὸν δρόμο τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἐνα μεγάλο κλαδί χτυπᾷ κατακέφαλα
τὸν Γερμανὸ καὶ ὁ Μάννινγκ μένει κα-
τάπληκτος ὅταν ἀνασπώνοντας τὸν πλη-
γωμένο ποὺ ἔχει σωριασθῇ καταγής, τὸν
ἀκούει νὰ τοῦ λέγῃ: «'Ε Πίθηκε, σπου-
δαία ὁδὶδα τί λές κι' ἐσύ;» καὶ λιποθυμᾷ
πάλι. Ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπίτι
του καὶ ὅταν αὐτὸς συνέχεται τοὺς λέ-
γει ὅτι εἶναι ὁ Λαίηντον. Δὲν θυμᾶται
ὅμως κιὰ ἂν εἶνε ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ.

Στὸν πύργο τοῦ Λαίηντον ὅπου κα-
τοικεῖ ὁ γέρος σέρ Κότερελ Λαίηντον,
παπποῦς τοῦ Τζίμ καὶ τοῦ Τζάκ, μα-
ζεύονται ὅλοι γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὁ νεοει-
φανισθεὶς τὴν ταυτότητά του, τὴν ὁποία
διαμφισβητεῖ ὁ Κότερ "Αμπος, ἀνεψιὸς
τοῦ σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος θὰ χάσῃ
τὴν μεγάλη κληρονομία τοῦ θεοῦ του
ἂν ὁ ξένος ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι
ὁ Λαίηντον εἶναι πράγματι ἓνας ἀπὸ
αὐτοὺς. Ἡ ἐξέτασις τοῦ Λαίηντον
ἰνεται καὶ ὅλοι σιγά-σιγὰ ἐκτὸς τῶν
"Αμπος φυσικά, ἀρχίζουν νὰ πείθονται
ὅτι ἔχουν ἀντίκρου τοὺς τὸν πραγματικὸ
Λαίηντον. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ
παπποῦς του, σέρ Κότερελ.

Ὁ Λαίηντον πηγαίνει τὴν ἄλλη μέρα
θερίσει τὴν "Εβελιν καὶ τῆς διηγείται
τὴν περιπέτειά του καὶ φεύγοντας τῆς
ζητᾷ ἓνα ὁδηγὸ τῶν δρόμων τοῦ Δονδί-
νου γιὰ νὰ δοῇ κάποια διεύθυνση. Ὅταν
ὁ Λαίηντον ἐφυγε, ἡ "Εβελιν εἶδε ὅτι
εἶχε ξεχάσει μέσα του μιά διεύθυνση.
Ἦταν ἡ διεύθυνσις τῆς Πέρας Πάλι-
ξερ, μίας ἐρωμένης τοῦ Τζάκ Λαίηντον,
ποὺ ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς, τῆς "Εβε-
λιν ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια καὶ τῆς ὁποίας
τὴν ὑπαρξὴ εἶχε τυχαίως μάθῃ ἡ "Εβελιν
ἀπὸ κάποιο γράμμα τῆς ποὺ ἀπὸ ἀφηρη-
μάδα του εἶχε ἐσωκλείσει ὁ Τζάκ σ' ἓνα
γράμμα του πρὸς τὴν "Εβελιν, νομίζον-
τας ὅτι τῆς στέλνει κάποιο γράμμα τῆς

Μορφες ποῦ

ση καὶ τὸ μοναδικὸ δαχτυλίδι ποὺ φο-
ροῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴ βέρα τῆς ἔρριξε
μιά ἀστραπή.

— Δὲ μοῦ ἀπαγορεύεται νὰ γελῶ....
— Σ' ἐμένα θὰ ἦταν ἀδύνατο. Ἀλή-
θεια δυσκολεύεται νὰ καταλάβῃς "Ε-
βελιν.

Τὸ γέλιο τῆς "Εβελιν φαινόταν φυ-
σικὸ καθὼς ἀπαντοῦσε.

— Τὸ ξέρω. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἓνα μυ-
θιστόρημα. Μὰ τί σοῦ ἀπεκάλυψε ἡ γυ-
ναικεία διαίσθησή σου;

Ἡ Λούση ἐσφίξε τὰ χεῖλη τῆς καὶ τὰ
φρύδια τῆς ὑψώθηκαν σχηματίζοντας ἓ-
να τόξο ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια
τῆς ποὺ ἦσαν γεμάτα παράπονο. Ἡ "Ε-
βελιν συνέχισε:

— Σκοπεύεις ἀσφαλῶς νὰ μοῦ τὸ
πῆς. Γιατί λοιπὸν δὲν τὸ λές ἀμέσως;

Ἡ νέα γυναίκα ἐκφραζόταν σ' ἓνα
τόνο παιχνιδιάρικο, μὰ τὰ δάκτυλά τῆς
ἐσφίγγαν σπασμωδικὰ τὰ χέρια τῆς πο-
λυθρόνας.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, γιατί κρίνω ὅτι
πρέπει νὰ τὸ μάθῃς καὶ γιατί ἀφοῦ
σκέφθηκα καλὰ, ἀπέκτησα τὴν βεβαιό-
τητα, τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι ἀνε-
κάλυψα ποῖος εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ ἀντί-
κρουσας.

— Ἀλήθεια;

— Ναί.

— Καὶ ποῖος εἶναι;

— Εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ, ἐ-
δήλωσε ἡ Λούση ἀφήνοντας συγχρόνως
νὰ πᾶσθαι τὸ ἐργόχειρό της καὶ σκῶνον-
τας γιὰ νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφραση τοῦ
προσώπου τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦ δωματίου, ὅπου
καθόταν ἡ "Εβελιν, ἦταν βυθισμένο στὸ
ἡμίφως. Μονάχα τὰ χέρια καὶ τὸ πρό-
σωπο τῆς νέας γυναίκας σχηματίζαν
χλωμές κηλίδες μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ὁ Τζάκ; εἶπε μὲ φωνὴ ἀχρωμῆ.

— Ναί, ἀπήντησε ἡ Λούση, εἶμαι βε-
βαία ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ. Ἀπολύτως βε-
βαία, "Εβελιν.

— Γιατί;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἐξηγήσω.
Βρῆκα τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ κατὰ τὴν
ἀπουσία τοῦ Πίθηκου, καὶ ὅσο περισ-
σότερο τὸ σκέπτομαι, τόσο περισσότερο
πείθομαι.

— Μὰ γιὰ ποῖο λόγο; σὲ ρωτῶ ἀκό-
μη μιά φορά.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἀλλως τε νομίζω
ὅτι πρέπει νὰ τὸ ξέρεις. Διάβασες ἐκεῖνο
τὸ ἀπαίσιο ἀρθράκι στὰ «'Εβδομαδιαία
Νέα»;

— Ναί.

— Εἶχα φέρε μὲς μου τὴν ἐφημε-
ρίδα γιὰ νὰ τὴν δείξω στὸν ἄνδρα μου
ὁ ὁποῖος ἔγινε τόσο ξέω φρενῶν ποὺ
τὴν πέταξε σὲ μιά γωνιά τῆς τραπεζα-
ρίας.

— Μὰ δὲν βλέπω τί σχέση...

— Πέριμενε. Ὅταν μπῆκα καὶ εἶδα
τὸν Τζάκ — φυσικά, τότε δὲν πίστεψα
ὅτι ἦταν ὁ Τζάκ μ' ἐκεῖνα τὰ γένεια
ποὺ εἶχε καὶ τὴν κουβέρτα ποὺ εἶχε ρί-
ξει ἐπάνω του — ἐκεῖνος φώναξε «Λού-
ση» κι' ἐγὼ λιποθύμησα....

— Ναί, συνέχισε....

ΖΩΝΤΟΓΕΥΟΥΝ ἈΠ' Τὸ ΠΟΡΕΛΘὸΝ

— Μὰ συνεχίζω, ἀγαπητή μου, εἶπε
ἡ Λούση μὲ ὕφος προσβεβλημένο. Σοῦ
τὰ διηγοῦμαι ὅλα καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ
διακόπτης. Λοιπὸν, ὅταν μπῆκα εἶδα τὴν
καταραμένη ἐκεῖνη ἐφημερίδα κατασα-
λακωμένη. Μόνο δὲν βρισκόταν πιά στὸ
μέρος ποὺ τὴν εἶχε πετάξει ὁ Φίλιππος.
Ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο, ἐμπρὸς στὸ
γραφεῖο.

— Ὡ! μουρμούρισε ἡ "Εβελιν ἀνά-
μεσα στὰ δόντια τῆς.

Δὲν ἔδωσα σημασίαν στὴν ἀρχὴ γιὰ-
τί ἤμουν πολὺ ταραγμένη μὰ ὕστερα τὸ
σκέφθηκα πολὺ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ
ἄνδρας εἶχε δῇ τὸ ἄρθρο ποὺ σὲ ἀφο-
ροῦσε, ὅτι εἶχε σαλακώσῃ τὸ χαρτί καὶ
τὸ πέταξε μὲ θυμὸ ὅπως ὁ Πίθηκος.

Ἡ Λούση ἀψήρε ἓνα στεναγμό, σύμ-
φωνο πρὸς τὴν περίστασι, κι' ἐπανε-
λάβε:

— Γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι ὁ
Τζάκ.

— Ὡ! ἔκανε πάλι ἡ "Εβελιν.

— Ὑστερα πρόσθεσε:

Δὲν μοῦ τὰ εἶπες ὅλα. Ἀποτελεῖω-
σε τὴν διήγησή σου γιατί δὲν καταλα-
βαῖναι πῶς τὸ γεγονός ὅτι διάβασε ἐκεῖ-
νο τὸ φρικτὸ ἄρθρο — ἂν παραδεχθῶ-
με ὅτι τὸ ἔχει διαβάσει — ἀποδεικνύει
ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ.

Μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ διάβασε.
Δὲν βλέπεις ὅτι αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα;
Διάβασε τὸ ἄρθρο αὐτὸ καὶ ἀντελήφθη-
κε ἀπότομα ὅτι εἶχε ἀπουσιάσει ἐπὶ δέ-
κα ὁλόκληρα χρόνια. Βρίσκω ὅτι εἶναι
πολὺ συνταρακτικὸ, μὰ εἶναι τὸ πρῶτο
πράγμα ποὺ θὰ κατάλαβε. Ὑστερα ἔ-
μαθε συγχρόνως ὅτι ὁ Τζίμ εἶχε πεθᾶ-
νει καὶ ὅτι ἐοὺ σκεφτόσουν νὰ ξαναπαν-
τρευθῇς ἢ τοῦλάχιστον ὅτι πίστευαν πῶς
σκόπευες νὰ ξαναπαντρευθῇς. Ὡ "Εβε-
λιν, δὲν βάζεις τὸν ἐαυτὸ σου στὴ θέση
του; Πάντοτε σὲ λάτρευε, ὁ φτωχὸς αὐ-
τὸς Τζάκ, τὸ ξέρεις καλὰ, καὶ δὲν μό-
ρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω γιὰ ποῖο λόγὸ
τὸν ἀπέκρουσες. Ἀλλὰ, ἀντιλαμβάνε-
σαι, βέβαια, ὅτι κατάλαβε συγχρόνως
πῶς ὑπῆρχε ἴσως καμιά πιθανότης γι'
αὐτόν, ἂν μπορούσε μόνο νὰ κερδίσῃ
χρόνο....

— Χρόνο! εἶπε ἡ "Εβελιν. Χρόνο....
Ὑπῆρχε πίκρα μέσα στὴν ὁμορφὴ φω-
νῇ τῆς. Ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, χρει-
αζόταν κι' ἄλλους χρόνους ἀκόμα!

— Ναί, εἶπε ἡ Λούση. Αὐτὸ τοῦ χρειά-
ζεται πρὸς τὸ παρόν. Θὰ θέλῃ νὰ σ' ἐμ-
ποδίσῃ νὰ μνηστευθῇς κανένα ἄλλον,
γιατί αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, ἐφόσον ἂν
γνωεῖς ἂν εἶσαι χήρα ἢ ὄχι. Δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τόσο εὐ-
κολονόητο πρᾶγμα, "Εβελιν.

Ἡ νέα γυναίκα σηκώθηκε μὲ τὰ χέρια
σφιγμένα, φωνάζοντας:

— Σῶπα, Λούση. Δὲν ξέρεις τί λές.

— Ξέρω πολὺ καλά.

— Μιλᾷς σὰν νὰ ἤξερε ἐκεῖνος τὴν
ταυτότητά του καὶ σὰν νὰ μᾶς παίζῃ
κωμωδία γιὰ....

— Γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο, ἀποτελεῖω-
σε ἡ Λούση. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ πῶ.
Ἀλήθεια, "Εβελιν, ἰσχυρίζεσαι πραγμα-
τικά ὅτι μπορεῖς νὰ πιστεῦσῃς ἔστω καὶ

μιά στιγμὴ ὅτι αὐτὸς δὲν ξέρει ποῖος
εἶναι;

Ἀψήρε ἓνα νευρικὸ γέλιο καὶ συνέ-
χισε:

Δὲν εἶναι δυνατόν, ἀγαπημένη μου.
Οἱ στενοκέφαλοι ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ τὸ
πιστεύουν. Μὴ μοῦ πῆς, ὅμως, ὅτι τοὺς
μυεῖσαι. Ἄν εἶχε χάσει ἀπλούςτατα τὴν
μνήμη του καὶ δὲν ἤξερε καθόλου ποῖος
ἦταν, τὸ πρᾶγμα θ' ἄλλαξε! Μὰ νὰ ὁ-
ποστηρίξῃ ὅτι εἶνε ὁ Τζάκ
ἢ ὁ Τζίμ καὶ ὅτι δὲν ξέρεי ποῖος
εἶναι ἀπὸ τοὺς δύο, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πιστέψω ποτέ, καὶ ἂν
ἀκόμα ζήσω ἑκατὸ χρόνια. Ὅχι. Εἶμαι
βεβαία, βεβαία, βεβαία ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ.
Ὡ "Εβελιν, θὰ τὸν κάνῃς εὐτυχισμένο,
δὲν εἶν' ἐτσι; καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ
περιμένῃ πολὺ. Βλέπεις....

Ὁ χεῖμαρρος τῶν λόγων τῆς Λούση
μετριάσθηκε λίγο.

Εἶναι ἀπλό, εἶναι ἐντελῶς ἀπλό,
εἶπε καὶ δὲν ξέρω τί θὰ χρειάζοσιν νὰ
περιμένῃς. Ἄν πράγματι εἶναι ὁ Τζάκ,
δὲν ἔχεις παρὰ ἓνα πρᾶγμα νὰ κάνῃς:
νὰ τὸν παντρευθῇς. Ἀλλως τε καὶ ἂν ἂν
κόμῃ εἶναι ὁ Τζάκ θὰ σὲ συμβούλευα
νὰ κάνῃς ἄλλη μιά γαμήλιο τελετὴ γιὰ
τὴν περίπτωση πλάνης.

— Λούση, σῶπα, σὲ παρακαλῶ, ψιθύ-
ρισε ἡ "Εβελιν μ' ἓνα λυγρὸ καθὼς ση-
κωνόταν καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν
πόρτα.

Ἡ ἐξαδέλφη τῆς τὴν κύτταξε σὰν νὰ
εἶχε θιγῇ ἐλαφρὰ μὲ τὸν τρόπο τῆς. Μὰ
ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε ἀπότομα, χαμο-

γέλασε στὸν ἐαυτὸ τῆς καὶ ψιθύρισε:

— Πιστεύω ὅτι τὸν λατρεύει, μὰ φυσι-
κά εἶναι ὁ Τζάκ. Ἐκεῖνον ἀγαποῦσε
πάντα.

Ἡ Μάννινγκ ποὺ ἔγραφε ἐπιστολὲς
στὴν τραπεζαρία σήκωσε τὸ κεφάλι του
κάνοντας ἓναν μορφασμὸ μὲ τὴν πρόθε-
ση ν' ἀποθαρρύνῃ τὴ γυναῖκα του ἂν
ἐκεῖνη, ὅπως συνέβαινε συνήθως, εἶχε
διάθεση ν' ἀρχίσῃ καμμιὰ μεγάλη συ-
ζήτησι. Μὰ ἀντὶ τῆς Λούση, διέκρινε
τὴν "Εβελιν, ὄρθα, στὸ κατῶφλι. Ἦ-
ταν φανερό ὅτι κάτι τὴν εἶχε ἀναστα-
τώσει γιατί ἦταν κατάχλωμη καὶ ἡ ἀνα-
πνοὴ τῆς φαινόταν λίγο λαχανιασμένη.

«Τι νὰ τῆς εἶπε ἄραγε ἡ Λούση;» σκέ-
φτηκε ὁ Μάννινγκ σηκώνόμενος ἀπὸ τὴν
καρέκλα του καὶ λέγοντας:

— "Ε λοιπόν! Τι συμβαίνει;

Ἡ "Εβελιν προσπάθησε νὰ χαμογε-
λάσῃ, μὰ τὰ χεῖλη τῆς ποὺ ἔτρεμαν τὴν
πρόδωσαν. Ἐμεινε στὴ θέση ποὺ βρι-
σκόταν καὶ μουρμούρισε:

— Πίθηκε!

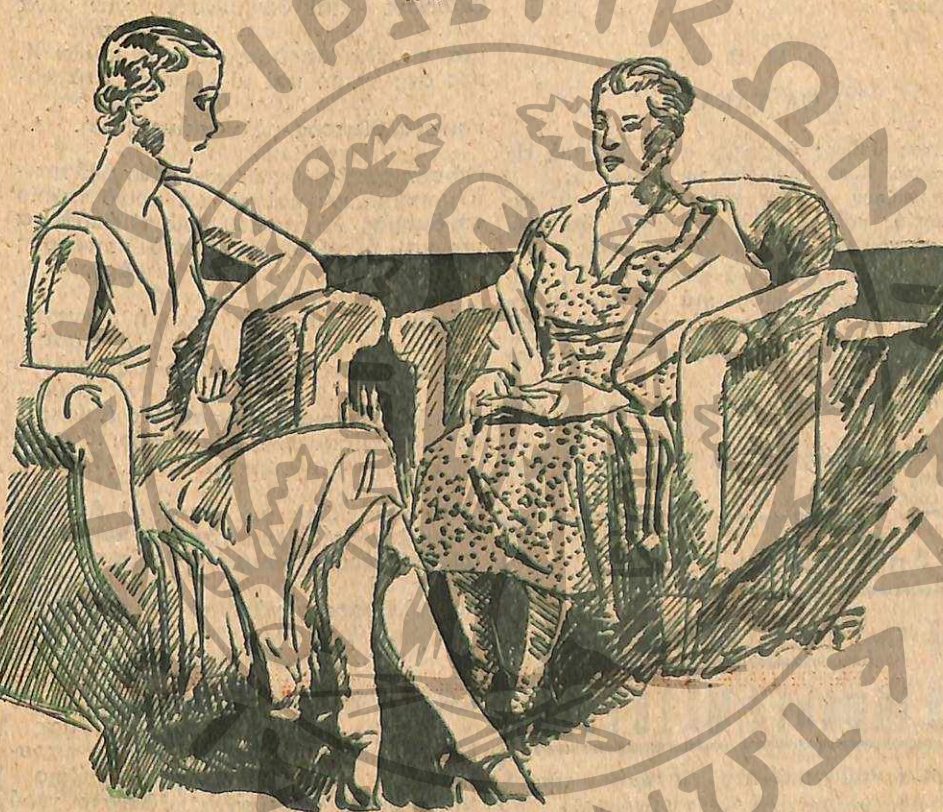
Ὁ Μάννινγκ σηκώθηκε, πῆγε κοντὰ
τῆς καὶ ξαναρώτησε:

— Τί συμβαίνει, μικρούλα μου;

— Πίθηκε, τὸ διάβασε; Πιστεύεις ὅτι
τὸ διάβασε;

— Ὁ Λαίηντον; Ἄν διάβασε τί;
Ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ ἀρθράκι. Ἡ Λού-
ση βεβαιώνει ὅτι τὸ διάβασε.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές.)

—Εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ, εἶπε ἡ Λούση.

Τρεις ιστορίες ιατρών

ΘΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΟΤΑΝ

Ένας διάσημος χειρουργός, πήγε να περάσει τις διακοπές του κυνηγώντας σε ένα δάσος. Πέρασαν όμως δεκαπέντε μέρες και ο χειρουργός μας δεν είχε κατορθώσει να κάνει χειρικό. Τα πουλιά μόλις τον βλέπανε, φαινόταν, έφευγαν! Απεφάσισε επί τέλους να επιστρέψει πίσω.

—Τί κρίμα, έλεγε φεύγοντας, σε κάποιον χωρικό, να χάσω δυο εβδομάδες χωρίς να σκοτώσω τίποτα...

Και ο άφελής χωρικός:

—Γι' αυτό σκάς, γιατί μου; όταν θα γυρίσεις στη δουλειά σου θα παρηγορηθείς με τις δουλειές σου...

□ □

ΓΙΑ ΝΑΝΑΙ ΠΙΟ ΣΙΓΟΥΡΑ

Ο 'Αβραάμ πήγε μια μέρα να βρει έναν γιατρό για να τον εξετάσει. Είχε φρικτούς πόνους στα νεφρά και μ' όλη τη φιλαργυρία του ο 'Αβραάμ αποφάσισε να διαθέσει ένα ποσό για να θεραπευθεί.

Ο γιατρός τον εξέτασε καλά-καλά και στο τέλος του λέγει:

—Είναι ανάγκη να εγχειρισθείτε.

—Λέτε, γιατί μου; έκανε στενάζοντας ο άτυχος 'Αβραάμ.

—Απαραίτητος. Και επειδή πρόκειται για μια εγχείρηση πολύ δύσκολη, πρέπει η άμοιβή μου να προκαταβληθεί.

—Υπάρχει φόβος να πεθάνω, γιατρέ;

—Όχι αυτό, αλλά πάντως για το συμφέρον σας...

—Πώς για το συμφέρον μου;

—Μα βέβαια, αγαπητέ μου κ. 'Αβραάμ, πώς θέλετε ναχω το χέρι μου σίγουρο, όταν θα τρέμω για την εισπραξη της άμοιβής μου;

□ □

ΤΙ ΘΑ ΤΑΚΑΜΝΩ

Ένας μαύρος άρχηγος, στην 'Αφρική είχε πέσει θύμα σοβαρού δυστυχήματος. Φωνάζουν τότε Εύρωπαιο γιατροί της περιφέρειας και αυτός λέγει άμέσως ότι πρέπει να του κόψουν και τα δύο πόδια.

Ο μαύρος άρχηγος να κλαίει, και να φωνάζει. Στο τέλος όμως, για να μην πεθάνει δέχθηκε να του κόψουν τα πόδια, αλλά υπό ένα όρο: να του επιστραφούν μετά την εγχείρηση.

—Και τί θα τα κάνεις; τον ρωτά ο γιατρός.

—Θα τα ψήσω και θα τα φάω με τους φίλους μου...

Από σήμερα

Στην "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Μια παθητικώτατη ιστορία της προεπαναστατικής 'Ισπανίας.

Διάφορα

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Χαρακτηριστικά της ψυχολογίας αυτής των Τσιγγάνων για τους οποίους γράψαμε στο τελευταίο φύλλο είναι και τα δυο παρακάτω περιστατικά:

Ένας Τσεχοσλοβάκος γαιοκτήμων είχε παντρευτεί μια Τσιγγάνα. Λοιπόν, η γυναίκα αυτή, κάθε φορά που ο άντρας της έλειπε από το σπίτι πήγαινε να κοιμηθεί στο δάσος και να φάγη άγριους καρπούς και ρίζες.

Ακόμη δε καταπληκτικότερη η ιστορία του Τσιγγάνου εκείνου που είχε γίνει ανώτερος αξιωματικός του αυστριακού στρατού. Ο αξιωματικός αυτός χάθηκε μια μέρα ξαφνικά. "Στεφ" από έξι μήνες τον ξαναβρίσκουν σε μια κατασπίνηση Τσιγγάνων. Είχε ξαναγυρίσει στον νομαδικό βίο!

ΤΡΩΤΕ ΛΗΘΟΣ ΓΙΑ... ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕΤΕ!

Οι κυρίες που θέλουν να αποκτήσουν γραμμές αποφεύγουν ως γνωστόν το λίπος και τα λιπαρά σαν τον διάβολο. Αί, λοιπόν, ως ηγούμενους. Ο καθηγητής Κάθαρτ, του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης, έδηλωσε τελευταία σε μια διάλεξη, πως το βούτυρο και το λίπος δεν παχύνουν και πως, απεναντίας, το καλύτερο μέσο για να αδυνατίσει κανείς, είναι να τρώει λιπαρά φαγητά! Η σκεπτική πληροσφονία δεν μας εξηγεί πού στηρίζεται ο ρηξικέλευθος δόκτωρ την...παρήγορο θεωρία του!

ΣΟΥΖΗ

Θάσαστε —και θα μένατε για μένα πάντα— μια κούκλα όμορφη, μα μια κυρία Χ, μες στη χλιδή και μ' έραστές στα πόδια σας κοινοίς θνητούς με χάρτινη ψυχή.

Θα σάς τραβά—όπως και μένα βέβαια—ή μουσική μα και το πιο κοινό ταγκό τα όμορφα λόγια που ένω τ' απόφυγα μα και η γλώσσα ή πιο κοινότοπη «άργκο».

Κι' αν πράγματι είμ' εγώ ή στενοχωρία σας και φεύγει το προσώπου σας το λίγο ροζ.

Εύκολα κάποια λύτρωση θα βρείτε σε μια σαμπάνια ή ένα ποτήρι Κορτόν Ροζ.

—Αλλωστε τώρα πια τι να με βλέπετε όπως ζητάτε σ' ένα γάρτινο πορτραίτο αφού αφήσατε να φύγει έσεις το πρότυπο.

Κι' όμως... 'Εγώ και σεις μπορούσε να μαστε πηγή άστειρευτη αγάπης στον καιρό μας.

Όπου θ' ανάβλυζε από πάγκο παραδείσιο.

Κι' όλοι θα ζήλευσαν τ' άθνατο νερό μας.

ΜΙΜΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ανέκδοτα

ΕΥΝΟΥΧΟΙ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Κάποιος επίσκοπος Ντομίνικος Πασιονέ, που λίγο έλειψε να γίνει πάπας, είχε κατορθώσει να σχηματίσει μια σπουδαία βιβλιοθήκη κλείνοντας τα ξένα βιβλία. Όταν στα 1721 τον έστειλαν ως παπικό νούντιο στη Λουκέρνη είχε βγάλει φήμη για την αγάπη του προς τα μοναστήρια της 'Ελβετίας. Διαρκώς έβρισκόνταν εκεί κλεισμένοι ώρες στις βιβλιοθήκες των, κι όταν έβγαινε, το ράσο του ήταν πάντα φουσκωμένο. Και αν κάποτε εύρισκε πολύ ύπνους καλογήρους, με την πρόφαση πως είχε να κάνει θαθείς μελέτες έλεγε και τον κλειδωναν στη βιβλιοθήκη, κι από το παράθυρο έρριχνε σ' έναν έμπιστό του όσα βιβλία ήθελε, φυσικά τα πιο σπάνια και τα πιο πολύτιμα.

Όταν άργότερα γύρισε στη Ρώμη, έβαλε ως φύλακα της σπουδαίας βιβλιοθήκης που είχε σχηματίσει έναν άνθρωπο όλως διόλου άμαθη, σχεδόν αγράμματο, άνικανο να ξέρη την αξία των βιβλίων. Κι' όταν κάποτε ένας φίλος που πήγε να επισκεφθεί τη βιβλιοθήκη του του εξέφρασε την έκπληξη του γι' αυτό, ο Πασιονέ του είπε:

—Φίλε μου, η βιβλιοθήκη είναι το σεράι μου, και κάθε σεράι, όπως ξέρεις, για να νάναι ασφαλισμένο πρέπει να φυλάγεται από ευνούχους.

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ο Λεόν Μπονιά, επίσημος προσωπογραφός της Γαλλικής Δημοκρατίας, αγαπούσε συγχρόνως πολύ τα έργα τέχνης και ήταν μαγνηδης συλλέκτης. Μια μέρα που γυρνούσε στους δρόμους της Μονμάρτρ ψάχνοντας ναβρη κανένα μιμιπλό, παρατήρησε στη σκονισμένη βιτρίνα ενός παλαιολογείου ένα αγαλματάκι, που του φάνηκε έργο φλωρεντινό καλής εποχής. Μπήκε και ρώτησε την τιμή.

—'Αγαπητέ μου Μαίτρο, του απάντησε ο παλαιολόγος με ύφος που έδειχνε σεβασμό και θαυμασμό συγχρόνως όποιος άλλος κι' αν το ζητούσε δεν θα τώδινα κάτω από τετρακόσια φράγκα εξαιρετικώς όμως για σάς το αφήνω μόνο τρακόσια είκοσι πέντε.

Κολακευμένος με τη γλώσσα του καταστηματούχου ο καλός Μπονιά, πλήρωσε χωρίς παζαρόλικά κι' έδωσε τη διεύθυνσή του για να του στείλουν το αγαλματάκι.

Τη στιγμή όμως που περνούσε την πόρτα, ο καταστηματούχος τον έπιασε από το μανίκι.

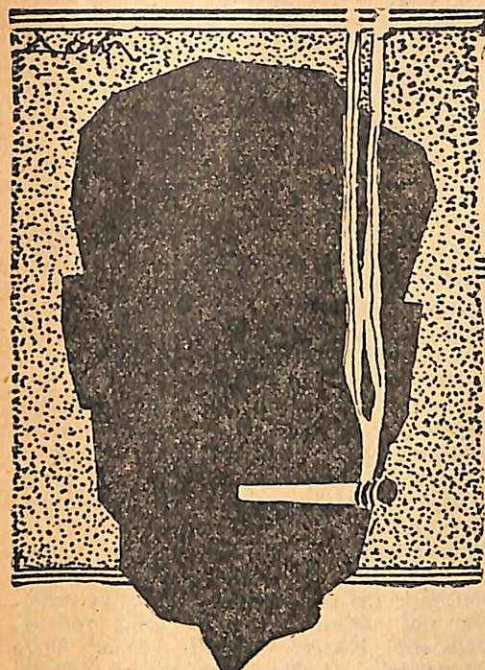
—Παρντόν, αγαπητέ Μαίτρο, του είπε, μου δώσατε τον αριθμό του σπιτιού σας, ξεχάσατε όμως να γράψετε και... τ'ονόμα σας.

Από σήμερα

Στην "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Μια παθητικώτατη ιστορία της προεπαναστατικής 'Ισπανίας.

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Εκείνο το πρωί, ο Ινσπέκτορ Σοϋμερ, ενέσκηψε, παρά τον όγκο του, σαν θύελλα στο δωμάτιο του άριστοκράτη φίλου του Μάρτεν Ντάλ. Στο χέρι του κρατούσε ανοιχτό το φύλλο του «Νταίηλυ Τέλεγραφ» και ήταν κατακόκκινος από την τρεχάλα.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν είχε σηκωθεί ακόμη από το κρεβάτι. Η καλλιτέρας δεν είχε καν ανοίξει ακόμη τα μάτια του, αν και ήταν περασμένες δέκα. Ροχάλιζε μακαρίως στο αναπαυτικό ντιβάνι που χρησιμοποιούσε από μια ιδιοτροπία για κρεβάτι, όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιο ο Σοϋμερ.

Ο διάσημος αστυνομικός της Σκότλαντ Γουάρντ, πλησίασε και άρπάζοντας το χέρι του φίλου του που κρεμόταν έξω από το σκεπάσματα, άρχισε να τον τραντάζει φωνάζοντας:

—Σήκω, λοιπόν, άρχιτεμπέλη! 'Ακόμη θα κοιμάσαι;

Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε τα μάτια του και αντικρύζοντας την ολοστρόγγυλη κοιλιά του φίλου του πάνω απ' το κεφάλι του, τα ξανάκλεισε και γύρισε από τάλλο το πλευρό.

Μα ο Σοϋμερ δεν ήταν από τους ανθρώπους που τα βάζουν εύκολα κάτω. Το επάγγελμά του, άλλωστε, το είχε, να είναι φοβερά επίμονος. Τραβάνε λοιπόν τα σεντόνια του κοιμωμένου αυτή τη φορά λέγοντας:

—Θα σηκωθείς τέλος πάντων, σ' έρωτώ: ναι ή όχι;

—Και εγώ σ' έρωτώ: θα πας στο διάβολο πρωί-πρωί, ή όχι;

—'Ακου τον εκεί τον ύπναρά! Πρωί-πρωί, και πάλι έντεκα ή δώδεκα! 'Ωστόσο θα σου πω κάτι που θα σε κάνει να σηκωθείς πιο γρήγορα παρά αν σου άδειάζα κατάμουτρα αυτήν την καράφα με νερό: Ο πολύτιμος φίλος σου, ο Λωποδύτης—Φάντασμα, κινδυνεύει να συλληφθεί!

—'Αστείρευσε, χωρίς άλλο! Έκανε ειρωνικά ο Μάρτεν Ντάλ, ανασκωνόμενος πάνω στο κρεβάτι του.

—Δεν άστείρευμαι καθόλου, και θα τον πιάσω άπόψε εγώ!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

«Λωποδύτης-Φάντασμα» κατά «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο Μάρτεν Ντάλ ξέσπασε στα γέλια:

—Τώρα είναι που άστείρευσε, χωρίς καμμία άμφιβολία. 'Ακου όμως να σου πω, κάνε μου τ'όσο μια δουλειά, σήμανε του Μπίλκιγκ να μου φέρη το πρωινό μου, γιατί μου χυι φύγει το κορδόνι του κουδουνιού από το κρεβάτι και πεινώ διαβολικά.

—Θα το κάνω, αλλά υπό δυο όρους: πρώτα το πρόγευμα θαρρή διπλό.

—Τριπλό, για να είσαι ειλικρινέστερος...

—'Ας είναι, και δεύτερο θα μου πής που πέρασες χθες βράδυ τις ώρες σου και κοιμάσαι ακόμη.

—'Ανάκριση ήρθες να μου κάνης, ή να μου πής το περίφημο νεο σου;...

—Είδες, με την φασαρία που έκανες, παρ' όλο που να το ξεχάσω. Λοιπόν ο φίλος σου Λωποδύτης—Φάντασμα κινδυνεύει σοβαρώς. Είναι τώρα κάμποσες μέρες που κάτι περιεργές διαρρήξεις λαμβάνουν χώραν στα μεγαλείτερα σπίτια του Τράφαλγκερ Σκούαιρ και του Πικαντίλλυ.

Η Σκότλαντ-Γουάρντ είναι άναστατη. Ο δράστης φαίνεται πολύ έπιτήδειος και είμαι της γνώμης ότι για πρώτη φορά εμφανίζεται στο Λωποδυτικό στερώμα του Λονδίνου. Γι' αυτό, για να μπορέσουμε εύκολότερα να τον γραψώσουμε, δεν άφήσαμε τις έφημερίδες να αναφέρουν ούτε λέξη για τους άθλους του.

Η σιωπή όμως αυτή, φαίνεται ότι τον άπεθράσανε όλως διόλου, αφού τώρα εμφανίζεται και ως Λωποδύτης—Φάντασμα!

—Πώς το συμπεραίνεις αυτό;

—Η τελευταία διαρρήξη του «Μίστερ Χ»—έτσι τον είχαμε βαφτίσει, προτού αυτοβαπτισθεί «Λωποδύτης—Φάντασμα» έγινε χθες βράδυ στο μέγαρο του λόρδου 'Οουεν Μπρούκ, στο Τράφαλγκερ Σκούαιρ. Άνοιξε το μεγάλο έντειχισμένο χρηματοκιβώτιο της βιβλιοθήκης του λόρδου, που όπως ξέρεις είναι πλουσιώτατος, και έκλεψε 5.560 λίρες εις χαρτονόμισμα, άλλες 358 σε χρυσό και ένα μάτσο χρεώγραφα της «Ντάτα-μουντ Τρώστ-Κορποράισον», που, όπως ξέρεις επίσης, είναι αυτές τις ή μέρες σε μεγάλο ύψος.

—Είναι, βλέπω, και γνώστης της χρηματογοράς, ο «Λωποδύτης» σου. Λοιπόν;...

—Μη γελάς και άκου το πιο νόστιμο: φεύγοντας ο φιλαράκος, κλείδωσε πάλι, σαν καλός νοικοκύρης το χρηματοκιβώτιο, φροντίζοντας πρώτα ν' άφήση μέσα την κάρτα του, με τις εξής λέξεις:

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΜΑΡΤΕΝ-ΝΤΑΛ

«Αυτά παθαίνει όποιος άρνείται την συνεισφορά του στην «Εταιρία Προστασίας των Ζώων».

«Ο Λωποδύτης Φάντασμα»

—Και τί σάς κάνει να πιστεύετε στην «Σκότλαντ-Γουάρντ» ότι δεν πρόκειται περί του άθθεντικού Λωποδύτη—Φάντασμα;

—Πρώτα-πρώτα, έκαμε κλείνοντας το ένα του μάτι ο Σοϋμερ, ξέρομε ότι ο άληθινός Λωποδύτης—Φάντασμα πέρασε την βραδιά του χθες στην Λαίδη Χάδελεϋ, παίζοντας μπριτζ ως τις τέσσερις το πρωί...

—Καλή παρέα είχε ή Λαίδη... έκανε ο Μάρτεν μ' ένα πονηρό μισοχαμόγελο.

—Λογαριασμός της, όσπου να την πάθη κι' αυτή. Δεύτερον, ο Λωποδύτης—Φάντασμα—παραποίηση, άφήνει δακτυλικά άποτυπώματα, γκάφφα που ποτέ δεν έχει κάνει ο άληθινός...

—Και δεν τον πιάσατε ακόμη;

—Πώς να τον πιάσουμε που στο άρχειό μας των άποτυπωμάτων δεν υπάρχουν τα δικά του; Έπειτα αυτός ο διάβολος είναι άλλου είδους παραχής, κάθε φορά άφήνει... και νέα άποτυπώματα!

—Τι μου λές! Μα τότε είναι σπουδαίος αυτός ο άνθρωπος! Και αναφέρει το «Νταίηλυ Τέλεγραφ» για τα κατορθώματά του;

—Ναι, για το τελευταίο με το έπισκεπτήριο. Δεν μπορέσαμε πια να το παρασιωπήσουμε...

Εκείνη την ώρα μπήκε στο δωμάτιο ο Μπίλκιγκ φορτωμένος μ' ένα δίσκο γεμάτο φλυτζάνια, γάλα, τσάι, αυγά, ζαμπόν, γλυκά, και άλλες λιχουδιές. Ο Σοϋμερ έρριξε ένα λαίμαργο βλέμμα στον δίσκο και δίνοντας στον Μάρτεν Ντάλ την έφημερίδα:

—Πάρε έσύ, να διαβάσης για τον τελευταίο άθλο του ψευτολωποδύτη, όσπου να ετοιμάσω εγώ τις φρυγανιές με το βούτυρο.

—'Υστερ' από μισή ώρα οι δυο φίλοι κάπνιζαν μακαρίως τα πούρα των στην βεράντα της κρεβατοκάμαρας του Μάρτεν Ντάλ.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Σοϋμερ ξεφύγοντας την ζώνη του.

—Λοιπόν άύριο πρωί δεν θα άπάρχη Ψευτολωποδύτης—Φάντασμα...

ΜΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η ομίχλη, κατά την συνήθειά της είχε πέσει πυκνή και το βράδυ εκείνο στο Λονδίνο, διευκολύνοντας τους έρατειμένους και τους κακοποιούς. Θάταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν έκλεινε και το τελευταίο περίπτερο της όδοϋ Τόουν Τσέντερ που κατέληγε στο Τράφαλγκερ Σκούαιρ. Μόλις είχε άπομακρυνθεί ο περιπτεροϋχος, καληνυχίζοντας τον σκοπό άστυφύλακα, που

έσπευσε κι' αὐτὸς ὕστερα νὰ προφυλάχῃ ἀπ' τὴν ὁμίληση, στὸ βαθύλωμα μιᾶς πόρτας, ὅποτε ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ δρόμου, φάνηκε βαδίζοντας μὲ ἀπειρες προφυλάξεις ἕνας περίεργος τύπος. Ἦταν ἕνας ἄνδρας, ἕως σαράντα χρονῶν μὲ γκριζὰ μαλλιά, γκριζὸ κοστούμι καὶ χοντρά γυαλιά σὲ σκελετὸ ταρταρούγας, μὲ μιὰ μικρὴ κρεατοεπιληὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί καὶ πού κούτσαινε λίγο ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς τύπος, ἀφοῦ ἔφθασε ἐξιστά, τοῖχο-τοῖχο ὡς τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ ἔρημου ἐκείνη τὴν ὥρα δρόμου, σταμάτησε τέλος μπροστὰ στὴν πόρτα ἐνὸς μεγάρου. Ἐκεῖ ἔριξε μιὰ ματιά γύρω του καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἦταν κανεὶς, πλησίασε κατὰ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λεπτότατο σὰν σύρμα καὶ μακρὸ ἔργαλειο πού κατέληγε σὲ εἶδος γάντζου, τώχωσε στὴν κλειδαρότρυπα τῆς θύρας καὶ τὸ γύρισε δυὸ τρεῖς φορές. Ἐνὰ διπλὸ «κλικ-κλικ» ἀκούστηκε, ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε.

—Γκόντεμ! ἔκανε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ διαρρήκτης, ἔχουν ἀμπαρώσει ἀπὸ μέσα, πρῶγμα τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι ὁ λόρδος καὶ ἡ Λαίδη ντὲ Πιάλου λείπουν ἔξω. Τόσο τὸ καλλίτερο.

Καὶ βάζοντας πάλι τὸ διαρρηκτικὸ ἔργαλειο στὴν τσέπη του πάτησε μὲ δύναμη τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ λέγοντας:

—Νὰ δοῦμε ἂν θὰ μείνῃ καὶ τώρα ἀμπαρωμένη ἡ πόρτα τοῦ γέρω ταγγούνη αὐτοῦ λόρδου, πού τόσο ἀσχημα μίλησε γιὰ τὰ γέρικά ἀλογα χθὲς βράδυ στὴν Λέσχη.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπήντησε στὸ κουδούνισμά του. Ὁ φίλος μας, πάτησε ἄλλη μιὰ τὸ κουμπὶ. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀφῆκε τὸ δάκτυλό του ἐπάνω ἕως μισὸ λεπτό. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιμονῆς του δὲν ἄργησε. Κάποιος θόρυβος ἀκούστηκε σὲ λίγο μέσα ἀπὸ τὸ μέγαρο καὶ ἔπειτα ἀνῆλθε τὸ φῶς τοῦ γῶλλ. Μόλις πρόσφθασε ὁ διαρρήκτης νὰ κἀνῃ ἕνα ἔλμα πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ κολλήσῃ μὲ τὴν ράχη στὸν τοῖχο. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου, καὶ φάνηκε ἕνας γέρος ὑπρέτης. Μὴ βλέποντας αὐτὸς κανέναν μπροστὰ του, κατέβηκε τὰ τρία σκαλιά τῆς πόρτας καὶ κύτταξε πρῶτα δεξιά καὶ ὕστερα ἀριστερά στὸ πεζοδρόμιο μουνμουρίζοντας:

—Περίεργο, κανεὶς! Ἡ ὁ Σατανᾶς ἦταν ἡ ὠνειρευθήκα.

Μάλλον ὅμως τὸ πρῶτο ἦταν, γιὰ τὴν ὥρα πού ὁ γέρος κύτταζε δεξιά, ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς πόρτας ἐξέκόλλησε μιὰ σκιά, ἡ ὁποία ρίχτηκε ἀθόρυβα καὶ ἀστραπιαία στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, χάθηκε στὸ γῶλλ καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά πρὸς τὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γέρω-ὑπρέτης μὴ βλέποντας κανέναν, ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἀμπάρωσε καὶ πῆγε νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του, βέβαιος ὅτι εἶχε ὠνειρευθῇ.

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

Ὁ ἄγνωστος μὲν βρέθηκε στὸ πρῶτο πάτωμα, στάθηκε γιὰ λίγο, ἀφουγκράσθηκε καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ὅλα εἶχαν ἡσυχάσει στὸ μέγαρο, ἔβγαλε τὸ εἰδικὸ κλεφτοφάνερό του, ἔριξε ὀλόγυρα τὴν λεπτότατη ἀχτίδα του. Δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἐκεῖνο πού

ζητοῦσε, ἔσβυσε τὴν ἀχτίδα του καὶ προχώρησε ψηλαφώντας πρὸς μιὰ διφυλλή πόρτα ἀπὸ ἀτόφια καρυδιά. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Τὴν ἀνοίξε εὐκόλα μὲ τὸ διαρρηκτικὸ του ἔργαλειο καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο. Ἦταν μιὰ στενόμακρη μάλινον αἰθουσα, πού στὸ βάθος εἶχε ἕνα μοναδικὸ παράθυρο πούβλεπε στὸν κήπο τοῦ μεγάρου. Πρὸς τὸ πῖσω μέρος του, καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸ παράθυρο, ἦταν ἕνα τεράστιο γραφεῖο «μινίστρ» μὲ ἕνα παχύτατο, κρύσταλλο πού τὰ συρτάρια του ἦσαν ἀληθινὰ χρηματοκιβώτια. Ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ ράφια ἀπὸ πολῦτιμο ξύλο, γεμάτα σπάνια βιβλία μὲ ἀκριβώτατα δεσίματα. Ἦταν τὸ γραφεῖο-βιβλιοθήκη τοῦ λόρδου.

Ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ πήδησε μέσα κρυτώντας τὸ περιστροφὸ τοῦ χέρι του.

καὶ τὸ θησαυροφυλάκιό μου ἀκόμα. Ὁ ἄγνωστος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μεγαλύτερο γραφεῖο καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ διαρρήξῃ, ὅποτε, ἔαφνικά, τὸ μάτι του πῆρε μιὰ μικρὴ λάμψη πού φώτισε ἀπὸ τὸν κήπο τὸ παράθυρο. Ταχύτατος ὁ διαρρήκτης βρέθηκε μ' ἕνα πλάγιο βῆμα πίσω ἀπὸ τὴν βελούδινη κουρτίνα πού σκέπαζε τὴν εἴσοδο τῆς βιβλιοθήκης. Ἐκεῖ ἔμεινε καὶ περίμενε.

Τὸ μικρὸ φῶς πού εἶχε φανῇ στὸ παράθυρο, ὑψώθηκε λίγο-λίγο καὶ ἔπειτα φάνηκε τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀνδρὸς μὲ τραγιάσκα. Ὁ νέος ἄγνωστος, φώτισε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου καὶ ἀφοῦ ἐπέσθησε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα, ἀνοίξε τὸ παράθυρο σπάνοντάς το ἀθόρυβα καὶ μ'εὐκολία πού θὰ κατέπληττε ἴσως καὶ τὸν πῖσω μεγάλο διαρρήκτη, καὶ πήδησε μέσα κρατώντας τὸ περιστροφὸ τοῦ στοῦ γέρι του.

Κατόπι, σιγὰ-σιγὰ, προχώρησε κι' αὐτὸς πρὸς τὸ ἐπιβλητικὸ ἐπιπλο τοῦ βάρους, ἔβγαλε διάφορα ἔργαλεία ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε τὴν διάρ-

ρηξη. Δὲν πέρασαν πέντε λεπτά καὶ ὅλα τὰ συρτάρια του ἀπαρριχίστην, ὡς τότε, γραφεῖο εἶχαν ἀνοιχθῇ. Ὁ ἄγνωστος ἄρχισε τότε νὰ γεμίζει βιαστικά τις τσέπες του μὲ νομίσματα, νομίσματα καὶ κοσμήματα, κι' ὅταν πιά δὲν εἶχε τόπο νὰ πάρῃ κι' ἄλλα, ἔκλεισε τὰ συρτάρια, ἔβγαλε ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ γράζοντας δυὸ λέξεις τὸ ἀφῆκε ἐπάνω στὸ γραφεῖο καὶ διευθύνθηκε βιαστικὸς πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Δὲν πρόκανε ὅμως νὰ κἀνῃ δυὸ βήματα, καὶ μιὰ σκιά ὤρμησε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς πόρτας καὶ οἰνίκε ἀπὸ πίσω του στὴν ράχη του, ἐνῶ δυὸ δυνατὰ πόδια σὰν ἀτσάλινες λαβίδες τοῦ ἔσφιγγαν τὰ δικά του καὶ δυὸ νεβρώδεια χέρια τοῦ ἔκλειναν μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κλοιὸ τὸν λαιμό. Οὔτε «ὦχ» δὲν πρόκανε νὰ κἀνῃ ὁ διαρρήκτης. Κυλίστηκε ἀμέσως κάτω μαζὶ μὲ τὸν... ἀναβάτη του. Αὐτὸς τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, βγάξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζεύγος στερεωτάτες χειροπέδες καὶ τις περνᾷ στὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου. Κατόπι τραβᾷ ὅπως ἦταν γονατιστὸς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ κορδόνια τῆς κουρτίνας καὶ δένει σφιγτὰ τὰ πόδια τοῦ... συναδέλφου του. Ὅταν τελείωσε καὶ αὐτὸ, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι, τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ φέρνει στὴ μύτη τοῦ διαρρήκτη μουνμουρίζοντας:

—Λίγος ὕπνος θὰ σοῦ κἀνῃ καλὸ ὡς τὸ πρῶτ...

Μετά, διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο καὶ πῆρε στὸ χέρι του τὸ ἐπισκεπτήριο πού εἶχε ἀφήσει ὁ ἄλλος. Ἐνὰ χαμόγελο θριάμβου φώτισε τὸ πρόσωπό του.

—Ὡστε ἐσὺ φιλαράκο μου εἶσαι; ψιθύρισε. Τώρα καὶ δὴς.

Καὶ βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του, πῆρε ἕνα ἐπισκεπτήριο δικό του, ἔβγαλε τὸ στυλό του, καὶ ἀφοῦ ἔσυρε δυὸ γραμμὲς διαγωνίως στὸ ἄλλο ἐπισκεπτήριο, ἔγραψε δυὸ σειρὲς στὸ δικό του καὶ τὸ ἀφῆκε δίπλα του.

Ὅταν τελείωσε κι' αὐτὸ, ἄδειασε τις τσέπες τοῦ ἀγνώστου στὶς δικές του καὶ ἔσπευσε νὰ φύγῃ... ἀπὸ τὸν δρόμο πού τοῦ εἶχε ἀνοίξει ὁ ἄλλος...

Θ Θ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σοῦμερ γεμάτος γὰρὰ τηλεφώνησε στὸν φίλο του Μάρτεν Ντάλ:

—Μάρτεν! δέχομαι συγχαρητήρια!

—Μπα καὶ γιατί;

—Πιάσαμε τὴν παραποίηση τοῦ Λ. Φάντασμα.

—Ἀλήθεια; Καὶ πὼς αὐτὸ τὸ θαύμα;

—Μὰς τὸν παρέδωκε δεμένο χειροπέδες καὶ ροχαλίζοντα ὁ ἀληθινὸς Λωποδύτης Φάντασμα.

—Ἀσὰ!...

—Τι θὰ πῇ «ἀσὰ»;

—Τίποτα. Καὶ τὸν Λ. Φάντασμα δὲν τὸν πιάσατε;

—Ὅχι ἀκόμη, ἀλλὰ πού θὰ μοῦ πῇ! Σειρά του τώρα!

—Ἐ, βέβαια, ὡς εἶναι νὰ τὸν βάλῃ κι' αὐτὸν στὸ χέρι ἡ ἀξία Σκότλαντ Γουάρδ! Ἀλλοιῶς τί ἀστυνομία θάτανε!...

Κι' ὁ Μάρτεν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κανχάζοντας.

HERMAN LANTON

Ὁ ἐκλεκτὸς ξένος

Εὐθυμο διήγημα τοῦ Ο. Ἐμδεν

Τὸ θαυμάσιο μπαῦλο καὶ οἱ πολὺτιμες βαλίτσες πού ἐκομίζοντο ἀπὸ τοὺς ὑπρέτες στὴ μαρμαρένια εἴσοδο τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου, δείχνανε τὴν οικονομικὴ δύναμη, πού κατόχους τους, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ, μὲ ἀφθαστὴ νὰ χέλει, συζητοῦσε στὸ γῶλλ μὲ κάποιους φίλους του. Ὁ γραμματεὺς τοῦ μεγάλου βιομηχάνου ἀκολούθησε τοὺς ὑπρέτες μὲ τις βαλίτσες ἔχοντας τοὺς ὁδηγούς. Κι' ἀμέσως ὕστερα ζήτησε ἀπ' τὸ θυρωρὸ νὰ μᾶθῃ ἂν τὰ δωμάτια πού εἶχανε παραγγελθῇ τηλεγραφικῶς, ἦσαν ἔτοιμα. Τὸ τηλεγράφημα ἦταν ὑπογεγραμμένο μὲ τὸ κοινότατο ὄνομα Γεώργιος Μπράουν. Ὁ Χέρρ Χάρτλεϋ, ὁ νέος διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν κομψὴ ρεδιγκότα καὶ τοὺς ἀφθαστοὺς τρόπους, ἔριξε πρῶτα μιὰ ματιά στὸν νεαρὸ γραμματέα, κι' ὕστερα κύτταξε τὸν ἡλικιωμένον κύριο πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά ἐκεῖ στὴν εἴσοδο. Οἱ τρόποι τοῦ ὀρίμου ἐκείνου ἄντρα δείχνανε τὸν τέλειον τζέντελμαν καὶ τὸν κυρίαρχο. Τὸ ἐξωτερικὸ του ἐπρόδιδε τὴν ἀξία του, πρᾶγμα καὶ πού ἐγγέμιζε τὸν νέο διευθυντὴ μὲ σεβασμὸ γιὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μὲ τὸ κοινότατο ὄνομα Μπράουν.

Ὁ νεαρὸς γραμματεὺς εἶπε:

—Ὁ κ. Μπράουν ἐπιθυμεῖ ν' ἀποσυρθῇ ἀμέσως εἰς τὰ διαμερίσματά του. Φροντίστε δέ, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ ἐνοχληθῇ ἀπὸ ἐπισκέψεις. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ ἴδιος.

Ἐπὶ τὸ ἀπὸ δυὸ ὧρες ὁ γραμματεὺς ἐναγκατέθηκε στὸ φουαγιέ. Κι' ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ ὅτι τὸ μεγάλο πολυτελὲς αὐτοκίνητο τοῦ Χέρρ Χάρτλεϋ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ θέση του, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη κυρία εἴσοδο, ἔγινε πολὺ νευρικός.

—Ποῦ νὰ πῆγῃ πάλι ὁ παληάνθρωπος; μουνμουρίσει. Καὶ στρεφόμενος στὸν προσερχόμενον διευθυντὴ τὸν ρώτησε:

—Μπορεῖτε, ἴσως, νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὁ πάρχης σ' αὐτὴν τὴν πόλιν ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐταιρίας Σνέλλερ Πφάιλ; Ὁ σφῆρ ἴσως νὰ πῆγῃ ἐκεῖ γιὰ τιποτε ἐπισκευές, θέλω νὰ πάω νὰ δῶ ὁ ἴδιος.

Δὲν πέρασαν πολλὰ λεπτά ἀφ' ὅτου ὁ γραμματεὺς ἔφυγε, ὅποτε νὰ σου καὶ μπαίνει ἕνας νέος μὲ ἀδρά ναρακτηριστικὰ καὶ μὲ σβέλτους τρόπους καὶ ἀποτελεῖται στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου:

—Εἰμαι ρέπορτερ τοῦ «Ἀμπεντ». Μήπως κατέλυσε ἐδῶ ὁ μεγαλοβιομήχανος Βίλγελμ Τρέβορ, ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τοῦ χαλκοῦ; Μπορῶ, βέβαια, νὰ τὸν δῶ γιὰ λίγες στιγμές.

Ὁ διευθυντὴς ἔριξε ἕνα βλέμμα στὸ βιβλίο τῶν ξένων καὶ κούνησε τὸ κεφάλι:

—Δὲν ἔχουμε κανέναν κύριο Τρέβορ εἶπε.

—Καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ, ἀλλοῦ δὲν μπορεῖ νὰ πῆγῃ. Ἐκτὸς τούτου εἶδα στὸ δρόμο τὸ μοναδικὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Στὴν πόλιν μας εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχουν δέκα παρόμοια αὐτοκί-

νητα. Καὶ τ' ὅτι τὸ ἀμάξι πού εἶδα εἶναι δικό του, δὲν ἐπιδέχεται συζήτηση. Ἀπὸ τὸ σῆμα τοῦ δείχνει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη.

Ὁ διευθυντὴς ἄρχισε νὰ σέβεται τὸν ρέπορτερ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του.

—Μπορεῖτε νὰ κυττάξετε καὶ σεις ὁ ἴδιος στὸ βιβλίο μας, εἶπε.

Ὁ ρέπορτερ δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Μὲ γρήγορο βλέμμα διέτρεξε τὴ σελίδα τοῦ βιβλίου καὶ φώναξε:

—Νὰ το! Δὲν σὰς τῶλεγα; Γεώργιος Μπράουν. Αὐτὸς εἶναι! Ὁ περίφημος βασιλεὺς τοῦ Χαλκοῦ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τοῦ τηλεφωνήσω. Ἐπὶ τῆς πῆρε αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος.

Εἶχε ἤδη τὸ ἀκουστικὸ στὰ γέριχ καὶ τὸ διευθυντὴς τοῦ τὸ πῆρε μαλακὰ ἀπὸ τὰ χέρια.

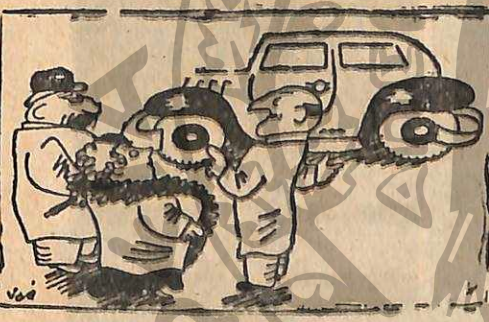
—Θὰ κάνετε χωρὶς ἄλλο λάθος, τοῦ εἶπε. Μίλησε τότε ὁ ἴδιος δυὸ-τρεῖς λέξεις καὶ ἐπανέλαβε μὲ χαμόγελο:

—Σὰς εἶπα ὅτι κάνετε λάθος, κύριε. Ὁ ρέπορτερ εἶδε πὼς ἦταν μάταιο νὰ ἐπιμένῃ νὰ πείσῃ τὸν διευθυντὴ κι' ἐγκατέλειψε τὸ ξενοδοχεῖο. Κι' ἔμα γύρισε ὁ γραμματεὺς τοῦ Τρέβορ κι' ἐπληροφορήθηκε τί συνέβη, συνεχάρη τὸ διευθυντὴ.

—Ἐχετε δίκιο, τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνετε σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς γραφιάδες πού θέλουν νὰ γάνουν τὴ μύτη τους παντοῦ. Νά, ἐδῶ εἶναι ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Χέρρ Χάρτλεϋ, πρᾶγμα πού δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξερῇ κανένας τους.

Ὁ Χέρρ Χάρτλεϋ ἐμεϊδίασε κολακευμένος. Τὸ ἤξερε πὼς ἦταν ἐξαίρετος διευθυντὴς. Κι' ἔλαβε πρᾶγματι ὅλα τὰ μέτρα νὰ μὴ ἐνοχληθῇ ὁ διακεκριμένος ξένος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ ἀπέστειλε τηλεγραφήματα σπουδαῖα καὶ ἐπείγοντα σ' ὅλα τὰ σημεία τοῦ ὀρίοντος.

Κατὰ τὸ βράδυ ὁ διευθυντὴς ἐκλήθη στὰ διαμερίσματα τοῦ Χέρρ Χάρτλεϋ κι' ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν βιομήχανον αὐτοπροσώπως.

ΙΣΑ-ΙΣΑ...

—Σὰς δίνω κύριε, ἕνα αὐτοκίνητο, θαῦμα! Ἐντελὸς ἀθρόυος...

—Ἰσα-ἰσα φίλε μου πού ἐμεῖς τὸ θέλομε θορυβώδες γιὰ νὰ μᾶς παίρνουν εἰδηση οἱ γείτονες...

—Μοῦ συνέβη, δυστυχῶς, κάτι τὸ πολὺ δυσάρεστο, εἶπε ὁ Μπράουν στενοχωρημένος, ὅταν ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀποσύρθηκε διακριτικά. Ὁ σφῆρ μὲ εἶχε τὸ αὐτοκίνητο νὰ συγκρουσθῇ μερὰ τὸ ἀπόγευμα μ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ νὰ πληγώσῃ τὸν ὁδηγὸ τοῦ. Ἡ σύζυγος τοῦ πληγωμένου βρίσκεται τώρα ἐδῶ μὲ τὸ δικηγόρο της. Ὁ διευθυντὴς ἀνέπνευσε ἀνακουφισμένος. Ὡστε δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐναντίον ἐκείνου τοῦ ἰσχυροῦ, πού ἔφερνε τὸ ἄπλο ὄνομα Μπράουν, οὔτε περὶ δυσαρρεσκείας τοῦ ἐναντίον τοῦ ξενοδοχείου.

—Εἶναι πολὺ λυπηρὸ αὐτὸ πού λέτε, Χέρρ Χάρτλεϋ. Πὼς μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση;

—Ἀλήθεια, χρειάζομαι τὴ συμβουλὴ σας, ἐξακολουθῶσε ἐκεῖνος χαμηλώνοντας τὴ φωνή. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πρῶτα ὅτι γιὰ διαφόρους λόγους ἀπέκρυψα τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα. Ὀνομάζομαι Τρέβορ καὶ ὄχι Μπράουν.

—Μάλιστα, κύριε Τρέβορ, μοῦ εἶναι γνωστὸ, ἀποκοιήθηκε ὁ διευθυντὴς μὲ διακριτικὸ μεϊδίσμα.

—Ἄν λοιπὸν ἡ γυναῖκα αὐτὴ καὶ ὁ δικηγόρος της μάθουν μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάνουν, θὰ προβάλλουν ὑπερόγκες ἀδείωσεις γιὰ ἀποζημίωση. Θὰ προτιμήσω λοιπὸν νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα ἀμέσως τώρα μὲ τὴ βοήθειά σας παρὰ ν' ἀποκαλύψω τὸ ἱκανόγνιστό μου μυστὸ στὰ δικαστήρια. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;

Προτὸ ἀκόμη ὁ διευθυντὴς συναινέση καλὰ-καλὰ, βρέθηκαν καὶ οἱ δυὸ στὴν αἰθουσα ἀναμονῆς ὅπου περίμενε μιὰ γυναῖκα ἀρκετὰ νόστιμη κι' ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲ σήκωνε ἀστεία. Πίσω δὲ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ βιομηχάνου κιώθηκε σὰν κολώνα ὁ δραστήριος γραμματεὺς μὲ σημειωματάριο καὶ μολύβι στὸ χέρι, παρακολουθώντας μὲ προσοχὴ τὴν ἔκθεσιν τοῦ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος κατέληγε ὡς ἑξῆς:

—Ὁ σύζυγός τῆς πελάτιδός μου, εἶναι τώρα κατὰκοίτος, μὲ σπασμένο τὸ ἕνα μπράτσο καὶ μὲ ἐγκεφαλικὴ διάσειση.

Ἀρχίσε τότε μιὰ ζωερὰ συζήτηση μεταξὺ τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ γραμματέως. Ὁ Χέρρ Τρέβορ ἐβηματίζε ἐν τῷ μεταξύ κάπως νευρικά κατὰ μὴκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου. Στὸ τέλος, ὅμως, ἀποτάθηκε στὴ σύζυγο τοῦ πληγωμένου καὶ εἶπε:

—Θέλετε νὰ πείσετε τὸ σύζυγό σας νὰ δεχθῇ μιὰ ἀποζημίωση χιλίων μάρκων;

Στὴ θέσιν τῆς ἀπάντησε ὁ δικηγόρος. Εἶπαμε πέντε χιλιάδες, οὔτε λιγώτερο.

—Δὲν δίνω πάνω ἀπὸ χίλια, ἐπέμεινε ξερά ὁ Τρέβορ.

Ὁ δικηγόρος τότε πῆρε τὴν πελάτισσά του λίγο παραμέρα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ, νὰ δεχθῇ τὴν προσφορά αὐτὴ. Τὴν θὰ τὴν ὠφελοῦσε

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 35)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Έχουν γραφή σελίδες ολόκληρες για τα ταξίδια. Άλλοι βρίσκουν ότι το ωραιότερο πράγμα στον κόσμο είναι να φεύγει κανείς. Και δεν έχουν άδικο...

Γιατί πραγματικά αισθάνεται κανείς μια βαθύτατη ανακούφιση αφήνοντας πίσω του το περιβάλλον που συχνά γίνεται άβυσσος, τον τόπο που του γεννά πληγή τώρα που τον ξέρει τόσο καλά, τους ανθρώπους που δεν έχουν πια τίποτα το καινούργιο γι' αυτόν... Μπαίνει κανείς σ' ένα πλοίο που σχίζει γοργά τη γαλάζια θάλασσα κι η σκέψη του, γίνεται ανάλαφρη και λευκή σαν τους γλάρους που πετούν τριγύρω και θυμάται συναισθητά τον στίχο του Πορφύρα: «Όσο και νάν' μακριά θα φανή της Χαράς το νησί».

Δεν είναι όμως μόνο αυτή η άποψη. Γιατί, όπως λέει κάποιος ή κόμισσα ντε Νοάι, συνηθίζουμε όλοι μας ν' αταπατώμεθα με τη σκέψη ότι θα βρούμε εκεί που πάμε άλλους ούρανοους πιο γαλάζιους κι' ότι ελπίζουμε πάντοτε πως η Εύτυχία μας προσμένει στον τόπο που φθάνουμε. Και χρειάζεται να περάσει αρκετός καιρός για να καταλάβουμε — άλλοι όμως! — ότι σ' όλους τους τόπους και σ' όλα τα κλίματα η ζωή είναι η ίδια: Μας χαμογελά πότε-πότε, μας κάνει να υποφέρουμε συχνά και να πληττώμε ακόμη συχνότερα.

Άς μην ξεχνούμε, τέλος, κι' εκείνον που είπε ότι «Τό να φεύγει κανείς είναι σά να πεθαίνει λιγάκι». Και δεν έχει βέβαια άδικο κι' αυτός. Γιατί όσο και να χαίρεται κανείς που φεύγει δεν μπορεί παρά να αισθανθεί και κάποια λύπη ανάμικτη με τη χαρά του. Ένα ακαθόριστο συναίσθημα μελαγχολίας για τον τόπο που αφήνει πίσω του, για τους ανθρώπους, για τα πράγματα...

Μα αυτά δεν συμβιβάζονται θα μου παρατηρήσει κανείς. Η λυπάται κανείς ή χαίρεται...

Κι' όμως όχι. Είναι τόσο παράξενη η ανθρώπινη ψυχή. Μπορεί κάλλιστα να αισθάνεται και τα δύο συγχρόνως: και την χαρά και την λύπη. Και κάτι άλλο ακόμη: να την βασανίζει αδιάκοπα ο πόθος του ανεκπλήρωτου, του άπιαστου του φευγαλέου που άδικα το κυνηγά ταξιδεύοντας...

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΗΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα μονόχρωμα σύνολα δεν είναι πιά της μόδας ούτε καν η αρμονία δύο χρω-

Γυναικειές

μάτων. Η τελευταία λέξη της μόδας επιβάλλει τον επιτυχημένο συνδυασμό τριών τόνων.

Αν λοιπόν έχετε ένα κοστούμι ή ένα μαντώ μονόχρωμο, θα το προσδώσετε μια έντελως μοντέρνα και χαριτωμένη γοητεία χάρις στους χρωματισμούς της τσάντας, των γαντιών, του μαντηλιού, των παπουτσιών, της μπλούζας, της ζώνης, της εσάρπας.

Η μόδα συμβουλεύει μ' ένα ανσάμπλ μαρρόν να φορέσουμε αξεσουάρ βιολέ (γάντια, παπούτσια, τσάντα). Η μπλούζα, όμως, θα είναι κίτρινη όπως και κάποια λεπτομέρεια της εσάρπας.

Με ένα ανσάμπλ ή ένα μαντώ μπλέ μαρίν ταιριάζουν αξεσουάρ από δέρμα μαρρόν με κάποια μικρή λεπτομέρεια, είτε στο καπέλλο είτε στη ζώνη σε χρω-

μα μπλε-ρουαγιάλ. Με την επιδέξια χρησιμοποίηση των αξεσουάρ αυτών με διάφορες τουαλέτες επιτυγχάνετε κάθε φορά κι' έναν καινούργιο αρμονικό συνδυασμό.

□ □

Δεν είναι όμως μόνο τα χρώματα που μας ενδιαφέρουν στα αξεσουάρ. Είναι και τα υλικά με τα οποία κατασκευάζονται και τα διάφορα σχέδια που τους δίνουν πάντα πολλή χάρη.

Οι τσάντες γίνονται από διάφορα δέρματα: αντιλόπης, γουρουνόδερμα, μπόζ-κάφ, καταικόδερμα κ.λ.π. ή από ύφασμα: γκρό-γκραίν, όττομάν, βελούδο μονόχρωμο ή εμπριμέ.

Για το βράδυ οι τσάντες γίνονται από ύφασμα περλέ, κεντημένα, παγιετέ κ.λ.π. Για το απόγευμα, τα δέρματα είναι πολύ μαλακά. Γίνονται σε σχήματα τετράγωνα, μακρούλα, ορθογώνια, στρογγυλά. Οι πιο κλασικές τσάντες γαρνιρούνται με βελονιές, με πλίσ, με σειρήνια, με βούλες κεντημένες.

Το χονδρό δέρμα είναι πολύ σικ για τις τσάντες σπόρ, που γίνονται σε σχήμα βαλιτσας με μικρό πουανιέ, ή κρέμονται από τον ώμο μ' ένα λουρί.

□ □

Τα παπούτσια της μόδας είναι πιο «άνεβαστα», δηλαδή φθάνουν έως το κου-ντε-πιέ. Η φόρμα τους είναι συχνά ελαφρά ασύμμετρη και τα τακούνια τους είναι ψηλότερα με τις άμπιγιέ τουαλέτες.

Δέρματα μαλακά και μάλλον θαμπά είναι πολύ της μόδας με μερικές γαρνιτούρες από γυαλιστό δέρμα.

Τα βραδυνά παπούτσια είναι σκαρπίνια ή σανδάλια από μπροσέ, λαμέ, μετάξι κεντημένο ή παγιετέ. Μερικά, από κρέπ ντε σίν, έχουν ένκρουστασιόν από δαντέλλα για να συνοδεύουν τις τουαλέτες από δαντέλλα.

□ □

Τα γάντια της μόδας μένουν κοντά. Σταματούν ακριβώς επάνω από το πουανιέ για την ημέρα, κάποτε μάλιστα και για το βράδυ. Υπάρχουν όμως και γάντια πολύ μακριά και πολύ άμπιγιέ, εργαζόμενα με κεντήματα, με σουτάς ή με παγιέτες, με ένκρουστασιόν από σά-τέν, δαντέλλα ή τουλί μπουγιονέ.

Τα άπογευματινά γάντια είναι πολύ εργαζόμενα και με εξεζητημένες λεπτομέρειες. Έχουν βελονιές πολύ χτυπητές σε χρώμα αντίθετο, κεντήματα διαφόρων ειδών, βουλιτσες πολύχρωμες κ.λ.π. Πολύ κομψά είναι τα γάντια που γίνονται από το ίδιο ύφασμα του μαντώ, με ένκρουστασιόν από δέρμα στον ίδιο τόνο.

Για το σπόρ, τα γάντια γίνονται συνήθως από δύο δέρματα έντελως διαφορετικά σε χρώμα και σε είδος. Μερικά έχουν μόνο μια ραφή στο επάνω μέρος του χεριού με φερμουάρ έκτακτο σε δια-

σελίδες

φθρετικό τόνο.

Το απόγευμα θα φορεθούν μερικά γάντια πολύ κοντά που καταλήγουν σε μια μανσέτα άποτελούμενη από ένα δγκωδέστατο βολανάκι που κάνει — λόγω της αντίθεσως — να φαίνεται το χέρι πολύ μικρό.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΑΒΑΡΕΝ

Δόσεις: 100 δράμια άλεύρι, 3-4 αυγά, 40 δράμια φρέσκο βούτυρο, 40 δράμια γάλα, μια κουταλιά της σούπας ζάχαρη ψιλή, 3 δράμια μαγιά της πύρας και μια πρέζα άλάτι.

Εκτέλεσις:

Βάζουμε να λύση σε ένα κεσέ και μέσα στο ζεστό γάλα ή μαγιά της πύρας, προσθέτοντας τόσο άλεύρι, ώστε να γίνει ένα πηχτό κουρκούτι χωρίς σβόλους, το οποίο βάζουμε κοντά σε ζεστό μέρος ώσπου άνεβη.

Όταν άνεβη ή μαγιά, παίρνουμε μια λεκάνη και βάζουμε μέσα το υπόλοιπο άλεύρι. Κάνουμε στο κέντρο του ένα λάκκο μέσα εις τον οποίο σπάζουμε τα αυγά, ρίχνουμε το βούτυρο λυωμένο, το υπόλοιπο γάλα (χλιαρό) και τη μαγιά.

Τα δουλεύουμε όλα καλά να ανακατωθούν και έπειτα τα ζυμώνουμε κτυπητά. Όταν ή μάζα μας αυτή γίνει λεία προσθέτουμε και τη ζάχαρη (έξακολουθώντας το κτυπητό ζύμωμα) και λίγο γάλα ακόμη, ανάλογως της ανάγκης που θα μας παρουσιασθή.

Όταν ή μάζα έτοιμασθή (φαίνεται δέ αυτό όταν την τραβήξουμε προς τα άνω και γίνεται σαν κόρδα), τότε παίρνουμε μια φόρμα στρογγυλή, όχι βαθιά, ένα είδος ταψιού στρογγυλού, τη βουτυρώνουμε καλά και τη μισογεμίζουμε με τη ζύμη. Άλειφουμε την έπιφάνειά της με λυωμένο βούτυρο και βάζουμε τη φόρμα μια ώρα σε ζεστό μέρος για να άνεβη το περιεχόμενο και γεμίσει όλο το έσωτερικό της φόρμας.

Κατόπι βάζουμε την φόρμα στο φούρνο επί μισή ώρα και όταν ψηθή το γλύκισμα το ξεφορμάρουμε και το περιχύνουμε με άνάλογο σιρόπι το οποίο έτοιμάζουμε με 150 δράμια νερό, 200 δράμια ζάχαρη, λίγο λεμόνι (φλούδα) και ένα ποτηράκι κονιάκ, το οποίο ρίχνουμε μέσα αφού γίνει το σιρόπι.

Για να ποτισθή όμως καλά το Σαβαρέν με το σιρόπι, βάζουμε το γλύκισμα σε μια βαθιά πλατέλα, ζεστό όπως είναι και το περιχύνουμε με το σιρόπι φροντίζοντας όπως με ένα κουτάλι περιβρέχουμε το Σαβαρέν με το σιρόπι για να ποτισθή καλά. Ύστερα τοποθετούμε το Σαβαρέν σε κατάλληλο πιάτο στρογγυλό και το σκεπάζουμε με μαρμελάδα της άρεσκειάς μας. Έτσι παρουσιάζεται το Σαβαρέν στο τραπέζι και εκεί κόβεται.

Το Σαβαρέν είναι γλύκισμα της γαλλικής ζαχαροπλαστικής, άρκετά παλιό. Όμως και σήμερα το κάνουν πολλοί γιατί είναι ωραιότατο. Άρκετά να παρασκευασθή με προσχή και να ποτισθή καλά με το σιρόπι.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ

Άρκετά επίκαιρο θαρρώ πως είναι το σημερινό θέμα μου. Καθημερινώς παίρνω πολλές επιστολές με την παράκληση να γράψω και γι' αυτό λεπτομερώς.

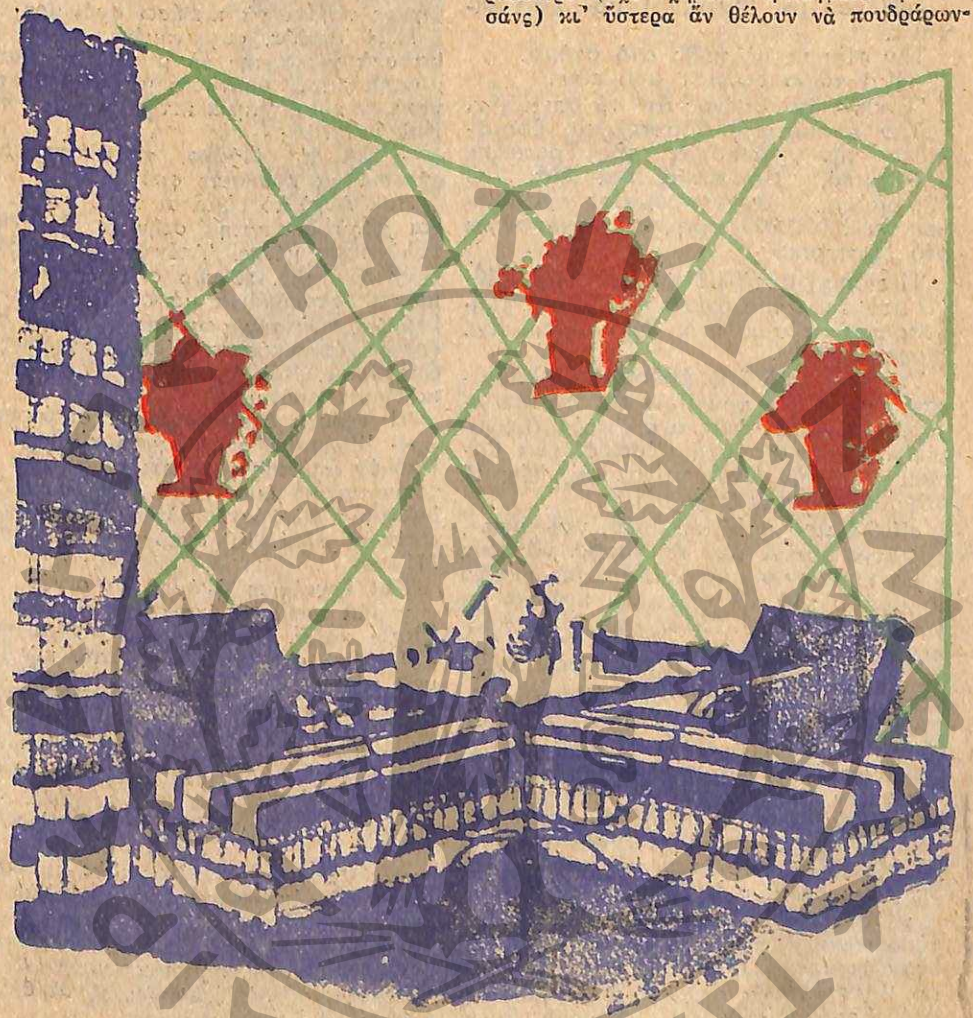
Οι πανάδες είναι κηλίδες χρώματος φαινες κι' αντιαισθητικώτερες παθήσεις του δέρματος. Ίδια δέ τώρα τελευταίως με την μόδα των ήλιολούτρων και των διαφόρων σπόρ τις βλέπει κανείς να φηγουράρουν στα περισσότερα πρόσωπα. Δυστυχώς είναι μια πάθηση όχι μόνον σοβαρά αλλά πολύ αντιαισθητική και επίμονος. Πολλές φορές κι' από την παιδική ηλικία εμφανίζονται στο δέρμα, έπειδή δέ συνήθως δεν δίνεται ή άπαιτουμένη σημασία, γίνονται μόνιμοι.

Οι πανάδες είναι κηλίδες χρώματος φαινού, ή κτηρινωπού και ποικίλου μεγέθους. Παρουσιάζονται συνήθως στο πρόσωπο, στο μέτωπο, στα μάγουλα, στο κάτω μέρος του βραχίονος καθώς και στην επάνω επιφάνεια των χεριών. Δηλαδή προσβάλουν πε-

ρισσότερο τα μέρη του σώματος που εκτίθενται άμέσως στην επίδραση του ήλιου. Ίδιατέρως εύαπθ και εύπροσδλητα είναι μάλλον τα ξανθά άτομα, καθώς και τα άναιμικά και λυμφαιτικής κούσας. Έπίσης τα άτομα πούχουν πολύ λευκά δέρμα καθώς και οι κοκκινότριχοι. Έκτος της επίδρασως των ήλιακών ακτίνων εύνοική αίτια έναπτύξεως των πανάδων είναι κι' η θερμότης ως και ο πολύ δυνατός άέρας. Συνεπώς άπ' τις άρχές της άνοιξεως όλοι άλλ' ιδίως οι προδιατεθειμένοι σε πανάδες πρέπει να προφυλάσσονται άπ' τις ήλιακές ακτίνες με όμπρέλλες και βέλα και τα πλατύγυρα καπέλλα. Όσες δέν έχουν την δύναμη να στερηθούν των θαλασσολούτρων και της ήλιοθεραπειάς ως χρησιμοποιούν την κούβη άποτελεσματική και προφυλακτική από των κακών των ήλιακών ακτίνων πομάδα. Κάνετε με λίγη πομάδα μιάν ελαφρά επάλειψη του προσώπου και κατόπιν ένα έπιφανειακό ελαφρότατο μασάζ πριν μπήτε στη θάλασσα ή πριν έκτεθήτε στον ήλιο της έξοχής. Πολύ καλή είναι έπίσης η χρησιμοποίησή της και κατά τις πρώινες έξόδους τους θερινούς μήνες κι' έντός της πόλεως.

Chlorydrate basique de quinine	2 gr
Urèthane	1 "
Axonge fraichai	50 "
Lanoline	50 "

Αυτήν την πομάδα μπορούν να την χρησιμοποιούν άνδρες και γυναίκες κι' άνεξαρτήτως της ποιότητος, του δέρματος των. Με την διαφορά ότι όσες έχουν δέρμα λιπαρό να καθαρίζουν άμα τελειώνουν το λουτρό των ή την ήλιοθεραπεία των, το πρόσωπό των μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με δροσερό ροδόνερο (όχι χημικό φτιαγμένο με έσ-σάνς) κι' ύστερα αν θέλουν να πουδράρουν

Μία ώρα έξοχική γωνιά σ' ένα μοντέρνο «χώρο»

ται με την κάτωθι ποσότητα.

Chlorhydrate basique de quinine 3 gr.
Kaolin blanc lavé 27 »
Talk de venise sterilisée 70 »
Complexe de violette citraté 0,05 »

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Η νέα με την όμπρέλλα

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

την ποθοῦσα. Δεν ήταν πιά η «μικροαστή», αλλά μια φλογερή γυναίκα με την δίψα των περιπετειών!

—Κύρ! Άλμπέρ, θυμάσαι;... Νύχτωσε...

—Ρενέ, σέ ίκετεύω, έλα νά φύγουμε μαζί, της είπα. Προλαβαίνομε. Δεν ξέρω τί σοῦ συμβαίνει, αὐτή τήν στιγμή όμως ἀνέκομε ὁ ἔνας στὸν ἄλλο κι' ἂν ξαναχωριστοῦμε, θά εἶναι γιὰ πάντα!

—Νά φύγουμε μαζί! Καϋμένη μου Άλμπέρ! Νά καταστρέψω τὸ στάδιό σου! Ν' ἀπαρνηθῇς τήν οἰκογένειά σου, τοὺς φίλους σου, τίς διασκεδάσεις σου; Γιὰ νά ζῆς με μιά κουτὴ μικροαστὴ πού θά στενοχωρηθῇ πολὺ ἂν οἱ γειτόνισές της παύσουν νά τήν χαιρετοῦν.

Καὶ πρόσθεσε γελώντας:

—Σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν μπορῶ νά σοῦ κάνω ἕνα τέτοιο κακό!

Στὸ μισοσκόταδο, ἀντελήφθην πὼς τὰ μάτια της ἦσαν βουρκαωμένα.

—Φίλησέ με, Άλμπέρ! μοῦ εἶπε σιγανά.

Τὴν φίλησα με πόθο στὸ στόμα.

—Καὶ τώρα δρόμο! μοῦ εἶπε.

Ἐφυγὰ ζαλισμένος ἀπ' τὸ σπίτι της. Τὴν ἐπομένη, διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν χρεωκοπία τῆς Τραπεζῆς Μπλόμμερ, Βάρφιλντς καὶ Σία. Ὁ Μπλόμμερ, κατηγορούμενος ἐπὶ ἰδιοποιήσεως 3.000.000 φράγκων εἶχε φύγει στὸ ξέωτερο κῶ.

Ἡ εἰδηση αὐτὴ με κατασύγγιζε. Πήγα στὸ σπίτι τοῦ ἀπατεώνοσ ὅπου πληροφορήθηκα πὼς ἡ κ. Μπλόμμερ εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ἐστερα ἀπὸ δυὸ ἐβδομάδες, λάβαينا γράμμα ἀπ' τὴν Ρενέ ἀπ' τὸ Μπορντό. Μοῦ γράφε πὼς ὁ σύζυγός της κι' ἐκεῖνη εἶχαν κρυφτῇ μέσα σ' ἕνα βαπόρι γιὰ τὴν Ἀργεντίνη καὶ πὼς θ' ἀρροῦσα νά τὴν ξαναῖδῶ.

«Καλὲ μου κύρ! Άλμπέρ, μοῦ γράφε, πολυαγαπημένε μου σύντροφε, νάξερεις πόσο κουράγιό μου χρειάστηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ νά κρατηθῶ καὶ νά μὴ φύγῶ μαζί σου! Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια πού εἶμαι παντρεμένη ἔζησα μέσα στὴν ἀγωνία, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά συλλάβουν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν σύζυγό μου! Σήμερα, ξέρεις τί ἦταν ὁ σύζυγός μου. Ἐνας δυστυχισμένος, χωρὶς ψυχικὸ σθένος. Ποτέ δὲν εἶχα τὸ θάρρος—ἢ τὴν ἀνδρεία—νά τὸν ἐγκαταλείψω, γιὰτὶ μόνον ἐγὼ τοῦ μένω. Δέκα χρόνια ἔζησα με τέτοια ἀγωνία καὶ με κατηγοροῦσες πὼς εἶμαι μιά «μικροαστὴ»!

Ὅταν σὲ ξαναβρῆκα τόσο τίμιο, τόσο εὐθύ, πίστεψα πὼς ἐμπνοῦσα ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη. Πόσο δυσκολεύτηκε, πόσο βασανίστηκε γιὰ νά μὴν ὑποκύψω στὰ ὠραία σου λόγια! Σήμερα όμως εἶμαι περήφανη, πού δὲν σοῦ κηλιδώσα τὴν ζωὴ σου. Τί θά τὴν ἔκανες, με-

γάλε δικηγόρε, τὴν ζωντοχιῖρα ἐνὸς ἀπατεώνοσ; Ἡ ὠραία μας παιδιὰστικὴ ἀγάπη ἀεῖτε νάχη ἕνα καλλίτερο τέλος. Ἐξέλασε τὴν σύζυγο Μπλόμμερ γιὰ τὴν ὁποία γράφουν οἱ ἐφημερίδες καὶ φύλαξε ἐκεῖνην πού ὑπῆρξε πάν- τὰ γιὰ σένα καὶ μόνο.

«Ἡ νύξά με τὴν ὁμπρέλλα»

ZORZ REGIE

Μιά μικρὴ πληροφορία

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

πρῶν ἄντρας της. Ἐξῆς πέντε—ἔξη χρόνια μαζί της. Αὐτὸς τὴν ξέρεε καλά! Ἐδίστασα κάπως νάρθῶ, γιὰτὶ ὅπως δῆποτε εἶναι ἕνα ζήτημα ἀρκετὰ λεπτό... Μὰ στὸ κάτω τῆς γραφῆς τί σὰς ζητῶ; μιά πληροφορία! Καὶ εἶναι ἀρκετὰ σοβάρῳ, τί διαβόλο! Πρόκειται νά τακτοποιήσω τὴν ζωὴ μου!... Πρόκειται γιὰ ὅλη μου τὴν ζωὴ!... Ἄν ἡ Τερέζα εἶναι παρὰφορῶ, ἔ, λοιπόν! πᾶει καλά, θά καθῆσω φρόνιμος, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα!... θά ἀπαρνηθῶ τίς γυναῖκες... δὲν θά χαλάσῃ δὲ ὁ κόσμος, αὐτὸ εἶναι ὅλο... θά γίνω ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῶν εὐνοῦχων «ἐν πάρτιμπος», ὅπως λένε τοὺς πιστοὺς συζύγους!... Μὰ καταλαβαίνετε, κύριε, πόσο θάνα λυπηρὸ νά στερηθῇ κανεὶς τὰ πάντα, ἂν δὲν ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος!... Καὶ μόνον σεις μπορεῖτε νά με κατατοπίσετε. Λοιπόν, κύριε, ἐλπίζω, χμ... νά μὴ μοῦ ἀρνηθῇτε τὴν μικρὴ αὐτὴ πληροφορία; Πέστε μου: μπορῶ νά ἐπιχειρήσω;... ἢ μήπως πρέπει νά καθῆσω φρόνιμος;...»

...Ἡ Τερέζα, συγκινημένη, παίζει μέσά στα χέρια της τὸ μικρὸ της ἀσπρομαντηλάκι, πλαισιωμένο με μαύρη μπορντούρα, τὸ μαντηλάκι τῆς χηρείας της. Καὶ τοῦ λέει:

—Καὶ σὺ Μάρκο, τοῦ ἀπάντησε: «πρέπει νά καθήσετε φρόνιμος».

Ναί. Αὐτὸ τὸ θυμάται πολὺ καλά. Εἶναι πολὺ δύσπιστη, στὴν ἀρχή, ἦταν πολὺ ταρκαγμένος. Ἀτένιζε με ἀβεβαιοτητα τὸ ψηλὸ, εὐθυμὸ αὐτὸ παλληκάρι, με τὰ ροδοκόκκινα μάγουλα, τὸ ζωηρὸ βλέμμα, πού τὸν ρωτοῦσε με κέφι, σχεδὸν με ἀπλοϊκότητα. Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισε. Καὶ ἀπάντησε: «Πρέπει νά καθήσετε φρόνιμος».

Ἡ Τερέζα ἐπαναλαμβάνει σιγά:

—Ἐξῆσθε δέκα χρόνια μαζί! Ὁ Ραῦμὸν ἀπέβανε βλακωδὸς ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτῶ αὐτῶν ἐτῶν, δὲν με ἀπάτησε ποτέ. Κι' αὐτὸ χάρις σ' ἐσένα Μάρκο.

Καὶ ἐσυνέχισε ἀκόμη πὺ σιγά:

—Μὰ γιὰτὶ τὸ ἔκανες αὐτό; Ἐσὺ με ξέρεις καλά. Τῶξερεις πὼς εἶμαι κάθε ἄλλο ἀπὸ μιά γυναίκα βίαιη, κι' ὅταν μοῦ κάνουν κακό, δὲν εἶμαι ἱκανὴ γιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον νά κλαίω. Γιὰτὶ δὲν θέλησες νά γίνω δυστυχισμένη; Ἐ- χει μείνει τάχα μέσα σου λίγη συμπάθεια γιὰ μένα; Εἶμαι παραπολὺ συγκινημένη.

Ὅμως ὁ Μάρκος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του:

—Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος, δὲν συμβαίνει αὐτό. Δὲν ἐσκαθῆκα ἐσένα, ἀλλὰ τὸν ἑαυτό μου. Γιὰτὶ κι' ἐγὼ ξαναπαντρεύτηκα... καὶ ἡ γυναίκα μου εἶναι ζηλιάρα. Εἶναι ἱκανὴ νά μεταχειρισθῇ ἕνα περὶστρῆγο, αὐτὴ!... Λοιπόν, τί τὰ θέλεις, δὲν εἶναι κανεὶς τέλειος...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ὁ ἐκλεκτὸς ξένος

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 35)

ἂν ἔκανε ἀγωγή; Τίποτε. Ἀπὸ τίς πέντε χιλιάδες πού θά ζητοῦσε τὸ δικαστήριό θά τῆς ἐπεδίκασε μόνο πεντακόσιες.

Ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ κυρία δέχθηκε μιά μέση ἀποζημίωση τριῶν χιλιάδων μάρκων. Τότε ὁ μεγαλοβιομήχανος με ἑλαφρὰ ὑπόκλιση τῆς κεφαλῆς, παρακάλεσε τὴν κυρία νά περιμένῃ λίγο καὶ ἀποσύρθηκε γιὰ λίγο με τὸν διευθυντὴ στὸ διπλάνο δωμάτιο.

Ὅταν ξανάρθε, εἶπε στὸ γραμματεῖα του:

—Γιὰ ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ ἄλλες πιέσεις, θά ἐκδώσω τώρα μιάν ἐπιταγὴ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ δὲ κ. διευθυντῆς ἀπ' ἐδῶ ἀναλαμβάνει νά σὰς πληρώσῃ με μιάν ἐπιταγὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπὶ γράψε πράγματι τὴν ἐπιταγὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸν πρόθυμο διευθυντῆ. Αὐτὸς διάβασε με προσοχὴ τὴν ὑπογραφή, κατόπιν δὲ πῆγε κι' ἔφερε ἕνα ἄλλο τσέκ, στὸ ὁποῖο εἶχε ὑπογράψει αὐτὸς ὡς διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ μόνον τὸ ἐπόμενὸ ἀπόγευμα, ὁ ἀφελὴς διευθυντῆς κατάλαβε ὅτι ὁ διακεκριμένος του ξένος με τὸν διακριτικὸ γραμματεῖα, τὸ εἶχανε σκάσει, ἀλλὰ γαλλικά, ἀφήνοντας στὸ ξενοδοχεῖο τὸ πολυτελὲς μπαούλο.

Ὁ Χέρρ Τρέβορ κι' ὁ γραμματεὺς του ὅπως ἦταν φυσικό, ἀνεζήτησαν ἄλλο πεδίο δράσεως στὸ ὁποῖο νά μὴν ἦσαν γνωστοὶ γιὰ νά ἐφαρμόσουν τὴν συνειθισμένη τους κωμωδία. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τοὺς τασκώσανε.

—Βρὲ καλὸς τὸν μεγαλοβιομήχανό μας τὸ χάλκινο! φώναζε ὁ ἀστυνόμος μόλις εἶδε τὸν Χέρρ Τρέβορ, πού τώρα λεγότανε Μίστερ Τζάνσον. Ἄιντε τώρα στὸ καλλί σου νά συναντήσης τὸν περίφημο βασιλικὴ τῆς ζαχαρέως κι' ὕστερα τὰ ξαναλέμε.

Στὸ καλλί, ὅπου κοιτόταν ὁ βασιλεὺς τῆς ζαχαρέως ποῖον φαντάζεσαι ὅτι εἶδε;

Τὸν κομψότατο καὶ ἀφθαστο διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου.

—Μὰ νομίζω γνωρίζομαστε, πῆγε νὰ κάμῃ ὁ πρῶν Τρέβορ.

Ὁ ἄλλος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Ἀχ τί θάλακας πού ἡμουν νὰ θελήσω νά σὰς μιμηθῶ, εἶπε ὁ Χάρτλεϋ. Πῆγα κι' ἐγὼ νά ἐφαρμόσω τὴ μέθοδό σας σ' αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ θά πετύχαινα, ἂν δὲν ἐρχόσασταν πρὸ ὀλίγου ἐσεῖς νά με καταστρέψετε.

Ο. ΕΜΑΕΝ

Τὰ γενέθλια τῆς Ἀδελαΐδας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

Ἐπὶ εἶπε καὶ τῶκανε.

Ἐβαλε τὸ χέρι... στὴν τσέπη μου κι' ἔδωσε στὸν Κρενοσβέρ 52 φράγκα 95.

Ἀὐτὰ τὰ γενέθλια δὲν θά τὰ ξεχάσω ποτέ, γιὰτὶ μοῦ κόστισαν ἕνα σωρὸ λεφτά.

—Δόσαμε τὰ χρήματα στὸν προκομένο τὸν μπαμπά της τὸν Κρενοσβέρ, γιὰ νά πάρῃ τὸν κοῦκλο! Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς πῆγε κι' ἀγόρασε μιά πίπα πού τὴν εἶχε στὸ μάτι ἀπὸ κακρό... με τὰ λεφτά τοῦ κοῦκλου!

ΜΑΞΙΜ

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν γυναικῶ

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ ὡς τώρα γιὰ τὴν ιδεώδη ζωὴ τῶν, κατὰ τὸ ἄλλον ἢ ἦττον, μεγάλων ἀνδρῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀλλὰ πολὺ λίγα πράγματα εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν ιδεώδη ζωὴ τῶν γυναικῶν τῶν ὁποίων μὰς διέσωσε τὰ ὀνόματα ἡ ἱστορία.

Μερικὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν γυναικῶν αὐτῶν θά σὰς ἀφηγηθῶμε σήμερα, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχουν συνδεθῇ τὰ ὀνόματα τῶν καὶ με ὠρισμένες ἀνακαλύψεις καὶ μὸδες στὴν ἐποχὴ τῶν.

□ □

Ἀς πάρουμε πρῶτὴ καὶ καλλίτερη τὴν περίφημη βασίλισσα Μαργκό, σύζυγον τοῦ Ἑρρίκου 4ου. Στὴν ἐποχὴ τῆς οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιῶ δὲν ἦταν τὰ περίφημα καὶ ἀσφαλτοστρωμένα βουλεβάρτα πού βλέπομε—ὅπως δηλ. τὰ εἶδα...—σήμερα. Ἦταν κάτι ἄθλιοι δρομίσκοι, χωρὶς στρώσιμο, βρώμικοι, με ποτάμια ἀπὸ ἀκάθαρτα νερά νά τοὺς διασχίζουν καὶ με σωροὺς σκουπιδιῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὶς γωνίες.

Βέβαια, μιά βασίλισσα εἶχε καὶ τ' ἀμάξια της γιὰ νά κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους, ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν κατὰλληλα μονάχα γιὰ τοὺς φαρδεῖς δρόμους, καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἐλάχιστοι μέσα στὸ Παρίσι τοῦ 17ου αἰῶνος. Τότε ἐπενόησε ἡ βασίλισσα Μαργκό τὸ φορεῖο. Τὸ στεγασμένο δηλ. κάθισμα πού τὸ σηκώνουν με δυὸ μακρὰ κοντάρια δυὸ ρωμαιοὶ ἄνθρωποι. Ὁ βασιλεὺς υἱοθέτησε ἀμέσως τὴν ἐφευρεσὴ τῆς γυναί-
κας του, στὴν ὁποία ἔδωκε... καὶ δί-
πλωμα εὐρεσιτεχνίας, δηλ. τὸ προνό-
μιο νά μεταχειρίζεται μονάχα αὐτὴ τὸ
νέο αὐτὸ μεταφορικὸ μέσο. Ἀργότε-
ρα, βέβαια, αὐτὸ διαδόθηκε παντοῦ
καὶ ἦταν εὐρύτατα σὲ χρῆση, ἰδίως
στὴν μεταφορά τῶν ἀρρώστων πού δὲν
ὑπέφεραν τὰ τραντάγματα, ὡς τὶς ἀρ-
χές τοῦ αἰῶνος μας.

□ □

Γυναίκα ἐπίσης ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐφευ-
ρέτης τῶν γυναικείων ἀσπρορροῦχων.
Αὐτό, κατὰ τὰ 1300 καὶ ἐτελειοποιήθη
ἐπὶ Καρόλου 8ου. Μὴ ρωτᾶτε ὡς τὴν
ἐποχὴ ἐκεῖνη τί γινότανε, ἀπὸ τῆς ἀ-
πόψεως αὐτῆς. Ἡ ἱστορία, κυρία πολ-
ὺ σεμνόντυφος, τὸ παρασιωπᾷ στὶς σε-
λίδες της. Πάντως, τὰ γυναικεῖα ἐσώρ-
ρουχα ἔχουν ἐφευρεθῇ τότε ἀπὸ μιά
πλῆστρα τῆς αὐλῆς!

□ □

Ὅταν πρωτοβγήκαν, στὰ 1300 καμ-
μὰ γυναίκα δὲν ἤθελε νά τὰ φορέσῃ! Τὰ περνοῦσαν ὅλες... ἀνήθικα καὶ
σκανδαλώδη! Ἐπρεπε νά περάσουν
185 χρόνια, δηλ. ὡς τὰ 1485, γιὰ νά
βρεθῇ ἕνας βασιλεὺς, ὁ Κάρολος 8ος,
ὁ ὁποῖος νά τὰ ἐπιβάλλῃ, κατ' ἀπαιτή-
ση τῆς γυναικείας του, διὰ βασιλικὸ
διατάγματος.

Ἐπὶ στήσαν βλέπετε καὶ τὰ γυναι-
κεῖα αὐτὰ εἶδη, τὴν τὴν ὅλων τῶν
μεγάλων ἐφευρέσεων. Ἐπρεπε νά πε-
ράσουν χρόνια, νά πεθάνῃ ἕν τῷ με-
ταξὺ ὁ ἐφευρέτης τῶν—καὶ στὴν προ-
κειμένη περίπτωση: ἡ ἐφευρέτης—στὴν
ψάθα, γιὰ νά ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀξία
τῶν!

Τὸ ἐπάγγελμα τῆς καμαριέρας ἦταν
ἀγνωστο ὡς τὴν ἐποχὴ τῆς Μαρίας—
Θηρεσίας, συζύγου τοῦ Λουδοβίκου
14ου. Ὡς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὰ χρέη αὐ-
τῶν γιὰ τίς μεγάλες κυρίες τὰ ἐκτελοῦ-
σαν οἱ ράφτες τῆς αὐλῆς, οἱ ὁποῖοι μάλι-
στα τὸ εἶχαν καὶ ὡς εἶδος προνόμιου.

Ἐτοὶ καὶ στὴν Μαρία—Θηρεσία πα-
ρουσιαζόταν κάθε πρωὶ ὁ ράφτης της
—οὔτε ράφτες δὲν ὑπῆρχαν τὴν ἐπο-
χὴ ἐκεῖνη—καὶ τῆς ἐσφίγγε ὁ ἴδιος
τὶς κορδέλλες τῆς ρόμπας της.

Ἡ Μαρία—Θηρεσία, όμως, ἦταν μιά
γυναίκα ντροπαλὴ καὶ δὲν ἐννοοῦσε

Παρουσιάζταν κάθε πρωὶ ὁ ράφτης της καὶ
τῆς ἐσφίγγε τὶς κορδέλλες τῆς ρόμπας της.

με κανένα τρόπο νά τὴν βλέπῃ κάθε
πρωὶ μισόγυμνη καὶ νά τὴν μαγουλεύῃ
ἕνας ἄνδρας! Παραπονέθηκε, λοιπόν,
στὸν βασιλεῖα—σύζυγό της.

□ □

Ὁ Λουδοβίκος στὴν ἀρχὴ ἰσχυρίσθη-
κε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παναρχαῖας πα-
ραδόσεως, τὴν ὁποία δὲν μποροῦσε
αὐτὸς νά διακόψῃ. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς,
ὅμως, τῆς γυναικείας του, ἀναγκάσθη-
νὰ τῆς οὐολογήσῃ ὅτι τὰ ἀξίωμα
αὐτὸ ἦταν πολὺ προσοδοφόρο γιὰ τὸ
στέμμα, ἀφοῦ οἱ κάτοχοι του ἐπλήρω-
ναν ἕνα γενναῖο ποσό, ἀντὶ νά πληρώ-
νται γιὰ τὸν κόπο τοῦ!

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ ἀνεστάτωσε ἀ-
κόμη περισσότερο τὴν βασίλισσα ἡ ὁ-
ποία καὶ ἐδήλωσε ὅτι: ἢ θά καταργη-
θῇ, γι' αὐτὴν καὶ μόνον ἡ ἀρσενικὰ
καμαριέρα, ἢ δὲν θά ντυνόταν πιά πο-

Ἐτοὶ ὁ βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νά
τῆς ἐπιτρέψῃ νά πάρῃ κοντά της μιά
γυναίκα γιὰ νά τὴν ντύνῃ. Ἡ πρώτη
καμαριέρα εἶχε ἐφευρεθῇ. Ἐκτοτε ἡ-
ξίθησαν καὶ ἐπληθύνθησαν ὡς ἡ ἄμ-
μος τῆς θαλάσσης!

Ἀς ἔλθωμε τώρα καὶ στὰ ἀγγελτή-
ρια γάμων.

Ἦσαν ἀγνωστα μέχρι τοῦ 18ου αἰῶ-
νος. Ἐως τότε, ὅταν δύο οἰκογένειες
ἤθελαν ν' ἀναγγεῖλουν τοὺς γάμους
τῶν παιδιῶν των, πῆγαιναν μόνες των
στὰ σπίτια τῶν φίλων καὶ συγγενῶν
καὶ τοὺς τὸ ἔλεγαν.

Ἀπαράλλαχτα, ὅπως γίνεται σήμε-
ρα σὲ πολλὰ ἑλληνικὰ χωριά, ὅπου
τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐπισκέπτονται
διαδοχικὰ ὅλα τὰ φιλικὰ καὶ συγγενι-
κὰ σπίτια γιὰ νά ἀναγγεῖλουν τοὺς
γάμους πού πρόκειται νά γίνουν.

Στὰ 1760 ἡ μαρκησία ντὲ Πόνς, σκέ-
φθηκε νά ἀντικαταστήσῃ τὶς ἐπισκέ-
ψεις αὐτὲς μ' ἐπιστολές. Τὰ ἀγγελτή-
ρια εἶχαν ἐφευρεθῇ. Ἀργότερα, τὶς
χειρόγραφες ἐπιστολὲς ἀντικατέστη-
σαν τὰ τυπωμένα χαρτόνια πού ἐτυ-
πώνοντο στὴν ἀρχὴ με γρουσὴ μελάνη
ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς καὶ με κόκκινη ἀπὸ
τοὺς ἀστούς! Πολὺ ἀργότερα, ἐπεκρά-
τησε ἡ μαύρη μελάνη.

□ □

Καλὰ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ θά περιμένα-
τε ἐφευρέτης τῆς κεντρικῆς θερμάν-
σεως νά εἶναι ἐπίσης γυναίκα; Καὶ ὁ-
μως. Αὐτὰ συνέβαιναν στὸν 15ο αἰῶνα.
Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη οἱ πλοῦσοι κατοι-
κοῦσαν μέσα σὲ ἀπέραντα μέγαρα,
τῶν ὁποίων οἱ αἰθούσες ἦσαν τόσο με-
γάλες καὶ ψηλοτάβανες, ὥστε με κα-
νέναν τρόπο νά μὴν μποροῦν νά ζεστα-
θοῦν, ὅσο καὶ νάκαινε τὸ τζάκι.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἦταν ἰδιαιτέρως
δυσάρεστη στὶς κυρίες, πού πάγωναν,
κυριολεκτικῶς μέσα στὰ κατεψυγμένα
μέγαρα των.

Μιά ἀπὸ αὐτὲς, ἡ Κα ντὲ Σέρφ, σύ-
ζυγος ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουρ-
γοῦ, σκέφθηκε νά κατασκευάσῃ μι-
κρὰ θερμάστρες, τῆς ὁποῖες νά κου-
βαλᾷ ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ἐπά-
νω της. Ἦσαν ἕνα εἶδος μαγκαλάκια,
περιτυλιγμένα σὲ μιά συρματὴν ἀπο-
μονωτικὴ σφαῖρα. Ἐτοὶ δὲν καίγότα-
νε τὰ ροῦχα. Ἀργότερα σκέφθηκαν
νά ἐγκαθιστοῦν μιά μεγάλη τέτοια
θερμάστρα σ' ἕνα δωμάτιο καὶ νά τὴν
συνδέσουν μ' ἕνα χοιρὸ σύρμα ντυ-
μένο με τσόχα, με τὸ κρεβάτι. Ἡ
θερμάστρα πυρακτωνόταν, τὸ σύρμα
ἐπαίρνει τὴ ζέση καὶ τῆς ἐφέρειν στὸ
κρεβάτι δπου ζεσταίνε τὰ ἄρρα πο-
δαράκια τῶν ἀριστοκρατισσῶν τῆς ἐ-
ποχῆς!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Τέτοιες καλλιτέχνιδες μάς λείπουν!

Ευθυμο διήγημα του Ζήτα-Ζήτα

Στο κατώφλι του «Πλάζα Ότέλ», η Κλαίρη, χαριτωμένη καστανούλα, λεπτή, με μεγάλα ονειροπόλα μάτια γεμάτα μυστήριο και ποιητική κυττάχτηκε στον καθρέφτη με την μεγαλύτερη προσοχή. Προσπαθούσε να βεβαιωθεί αν είχε ναι ή όχι ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, το περίφημο «χαμόγελο του κεφιού», όπως το είχε κατατάξει ο Σίνκλαιρ Πάπ.

Κύτταζε προσεκτικά κάθε χιλιοστόμετρο της επιδερμίδος του προσώπου της, μελέτησε κάτι λακκάκια που σχηματίζονταν με την πρώτη απόπειρα χαμόγελου προσπάθησε να ψυχολογήσει την έννοια που έκρυβε η πτυχή των χειλιών.... Βέβαια, δεν είχε ιδέα τι ήταν το περίφημο αυτό «χαμόγελο του κεφιού», έλπιζε, όμως, βοηθούμενη απ' την γυναίκα κείνη διαίσθηση, να σχηματίσει μία... πεποίθηση!

Και μπήκε μέσα στο πλούσιο και καταφωτισμένο χώλλ, όπως μπαίνει κανείς στο βασίλειο του όνειρου, με διατακτικό βήμα, σαν θαμπωμένη, σαν να μην τολμούσε ακόμα να πιστέψει στην πραγματικότητα.

Επρόκειτο πραγματικά περί του δεύτερου μέρους ενός ονείρου. Είχαν περάσει τέσσερις μέρες από τότε που ο νεαρός Σίνκλαιρ Πάπ, ξεχωρίζοντας την από τις μοδιστρούλες, τις συναδέλφους της, την ώρα που συνωμιλούσαν, της είχε πει με ακράτητο ένθουσιασμό, σφίγγοντας θερμά τα χέρια της με γάντια αυτοκινητικά των 25 εκατοστών:

— Δεσποινίς, έχω τουλάχιστον τριάντα χρόνια να δω χαμόγελο σαν το δικό σας. Είναι το καθαυτό χαμόγελο των ευτυχισμένων ημερών, το χαμόγελο του κεφιού. Με το χαμόγελό σας μαζί φαίνεται να χαμογελάει και γύρω σας όλη η πλάση. Το χαμόγελό σας θυμίζει υποβλητικές χορδίες χερουβειμ και σεραφείμ κι' είναι σαν μία πόρτα του Παραδείσου που άφισε ανοιχτή ο Άγιος Πέτρος μία μέρα γιορτής, για να μπουν όσοι... πρόλαβαν να δουν το χαμόγελό σας! Το χαμόγελό σας ξεκουράζει τα μάτια και γοητεύει συγχρόνως εκείνον στον οποίο απευθύνεται — δηλαδή... το Σύμπαν! Θα θέλατε να παίξετε στο σινεμά;

Και το όνειρο συνεχίστηκε... Ένας ούρανός φορτωμένος αστέρια, ο κόσμος της φαινόταν πια πολύ μικρός, το Λόζ-Αντζελες δεν μπορούσε να την χωρέσει....

Κι' όλα αυτά, ενώ ένα στιβαρό χέρι την οδηγούσε σφίγγοντας την μέση της και μία φωνή της έλεγε γλυκά-γλυκά:

— Ναι, είμαι τριάντα χρονών... Είμαι σεναρίστας στην «Μαμουθ Φίλμ» κι' αν νειφός του κ. Σλάτερμουν, διευθυντού της «Ουίνβέρσαλ» που λάνσαρε την καινούργια στάρ Ντιάνα Ντάρμπιν. Εκείνο που μάς λείπει, μπορώ να σας το βεβαιώσω, είναι οι καλλιτέχνιδες της Ελλάδας. Οι διάφορες στάρ πελαγώνουν όταν τις δίνω να παίξουν ένα κωμικό σενάριο. Ένψ έσείς, μ' ένα τέτοιο χαμόγελο, δεν μπορείτε να μην επιτύχετε. Είναι αδύνατον των αδυνάτων!... Αν μωρήτε να μάς έγυθητε πώς μπορείτε να διατηρήσετε αυτό το χαμόγελό σας για δικτάωρο, καθημερινή εργασία, κάνετε την τύχη σας, μικρούλα

μου! Μά είναι ποτέ δυνατόν να μην επιτύχει μία καλλιτέχνις που έχει ένα τόσο ευτυχισμένο χαμόγελο;... Θα σας συστήσω.... Έλάτε αύριο βράδυ στις 8 χτώ σό «Πλάζα Ότέλ»....

□ □

Όταν μπήκε μέσα, το μεγάλο φωτεινό ρολόι έδειχνε πώς ήταν 8 και 51. Είχε άργήσει πέντε λεπτά — που ήταν ελάχιστη καθυστέρηση για μία γυναίκα που σέβεται τον έαυτό της. Τι παράξενο ο Σίνκλαιρ να μην την περιμένει με ανυπομονησία!

Στενοχωρημένη στον υπέρτατο βαθμό — πήγε να σκάσει! — ή Κλαίρη διέσχισε το χώλλ, λίγο έλειψε να πάρει μία τουμπα στο άπαστράπτον παρκέ κι' έφθασε στο πάπ.

Εκεί, ρώτησε τον μπάρμαν που ξεφτιαχνε ένα κοκτέιλ κουνώντας ρυθμικά δυο ποτήρια, το ένα μέσα στο άλλο!

— Ό κ. Πάπ;

— Δεν γνωρίζω κανέναν κ. Πάπ, ήταν κι' απάντηση του μπάρμαν.

Ανήσυχη, η Κλαίρη πήγε στην γκαρνιτούρα, όπου ρώτησε τον νέγρο που φύλαγε τα παλάτα και τα καπέλλα:

— Ό κ. Πάπ;

— Δεν γνωρίζω κανέναν κ. Πάπ! ήταν κι' απάντηση του νέγρου.

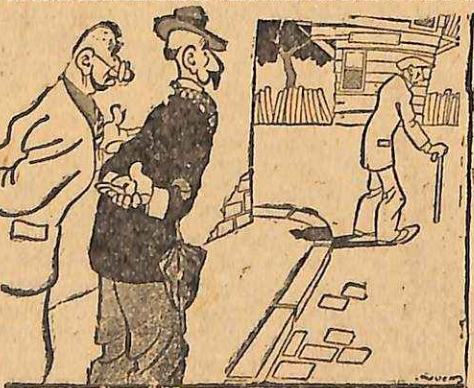
Κι' απ' την έκπληξή του, γούρλωσε τα μάτια του σαν τις μπιλίες του λότου.

Η Κλαίρη κοκκίνισε ελαφρά. Για να πάρει θάρρος, σημάδεψε από μακριά μία πολυθρόνα, πήγε κατ' ευθείαν εκεί και χώθηκε ολόκληρη μέσα στα παχειά μαξιλάκια.

Μόλις, όμως, βρέθηκε εκεί, αναρρωτήθηκε αν οι έγνοιες που είχαν βασανίσει επί πέντε λεπτά το μυαλό της δεν είχαν διώξει απ' το πρόσωπό της το χαμόγελο, το περίφημο «χαμόγελο του κεφιού».

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη που έκρυβε στο τσαντάκι της: το είχε εξαφανίσει ολωσδιόλου!

Κι' ενώ ασχολούνταν με την ανασύσταση του χαμόγελου, έκβιάζοντας την ψυχή της που ήταν ταραγμένη από την καθυστέρηση του Σίνκλαιρ, μία έ-

ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

— Ό δυστυχισμένος ο άνθρωπος, έχασε όλα του τα παιδιά.

— Του πέθαναν;

— Όχι, πλούτηναν...

(«Καρικατούρες»)

ρώτηση της έκαψε τα χείλια:

— Κι' αν, κατά τύχη;...

Γιατί σημειώστε πώς είχε φθάσει η ώρα αιώως τις 8 και 20'.

Το πρόσωπο της Κλαίρης ήταν τώρα ολωσδιόλου σκυθρωπό. Συννεφιασμένος ούρανός. Συλλογίστηκε πώς αν έφθανε ο Σίνκλαιρ εκείνη την στιγμή, άσφαλώς θα την μάλωνε βρίσκοντάς την έτσι μωτρωμένη. Αυτό όμως θα την έκανε να θυμώσει ακόμα πιο πολύ.

Θα της έλεγε:

— Μά δεν σας περίμενα έτσι. Το περίφημο χαμόγελό σας...

Θα τον διέκοπτε, καταθυμωμένη:

— Μήπως νομίζατε πώς άλλη δουλειά δεν έχω, παρά να φυλάγω το χαμόγελό μου στην διάθεσή σας; Είναι μία ώρα που σας περιμένω!

— Μά, είναι μόλις δέκα λεπτά! Θα της έλεγε έκπληκτη.

— Έμένα μωυ φάνηκε σαν ολόκληρη ώρα και... ως εδώ και μη παρέκει!...

— Μά... χωρίς το χαμόγελό σας, το περίφημο «χαμόγελο του κεφιού»... Ξέρετε, πρόκειται για φιλμ με θέμα ελαφράς κωμωδίας...

— Να βράσω τις κωμωδίες σας... κι' έσας! Είπατε ένας άπατεών! Ξαναγυρνά στο ραφτάδικό μου! Καληνύχτα!

Η υποθετική αυτή συνομιλία έλαβε χώραν στις οχτώμιση άκριβως.

Η Κλαίρη σηκώθηκε.

Η απογοήτευσή της είχε κάνει τον θυμό της να φθάσει στο κατακόρυφο. Για πέντε λεπτά της ώρας έμεινε άκουμπισμένη στην πολυθρόνα της, χτυπώντας νευρικά τα ποδαράκια της χάμα.

Για άλλα πέντε λεπτά της ώρας, ύποκριθηκε πώς διαβάσει μία εικονογραφημένη επιθεώρηση, άφισμένη σ' ένα τραπέζι.

Υστερα, ξέσπασε από μέσα της:

— Φεύγω, ψιθύρισε. Παληάνθρωπε! Φεύγω. Άπατεώνα! Φεύγω. Διαφθορέα!

Και προχώρησε προς την έξοδο...

□ □

Στο μέσο του χώλλ, όμως, την σμάτησε ένας άγνωστος. Ήταν ένας κοντός, φαλακρός κύριος με μία πελώρια κρεατοελιά στο μάγουλο και γυαλιά με σκελετό ταρταρούας.

Την κύτταξε πρώτα καλά-καλά κι' ύστερα την πλησίασε και της μίλησε με κάποια δουλειά!

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, της είπε. Είναι μισή ώρα τώρα που σας προσέχω. Έχετε δραματική έκφραση σπινίας δυνάμεως. Μήπως θα σας ήταν δυνατόν να παίξετε σ' ένα φιλμ;

Η Κλαίρη τον κύτταξε κατάπληκτη, άποσβολωμένη, χωρίς λέξη...

Ό κοντός κύριος, άφου χάιδεψε την κρεατοελιά του, συνέχισε κυττάζοντάς την με περισσότερη ακόμα προσοχή.

— Εκείνες που μάς λείπουν είναι οι δραματικές ήθοποιες, σας το λέγω εγώ, συνέχισε. Ονομάζονται Ρούμπμαν... Ίσως έχετε άκουστά. Είμαι ο Ρούμπμαν, ο σκηνοθέτης της «Έξετερ Φιλμ»... Έ, λοιπόν, η δραματική σας έκφραση...

ΖΗΤΑ-ΖΗΤΑ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2. Κοιμήσου. — Γάλλος μυθιστοριογράφος.
3. Άνεξάρτητον κράτος των Ίνδιων.
4. Γερμανική επαρχία. — Γάλλος αεροπόρος.
7. Ρόφημα. — Νήσος των Κυκλάδων.
8. Τόν εφόνευσε ο υιός του.
9. Κολλώδης ουσία.
10. Μικρόν όνομα διασήμου ήθοποιού της Γαλλίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ζήλον. — Γάλλος φιλόσοφος και κριτικός.
2. Τουρκικός τίτλος.
3. Μητέρα της Παναγίας. — Γένος φυτών που παράγει μίαν πικράν ουσία.
4. Μέγας προφήτης των Ιουδαίων.
6. Νήσος του Ιονίου.
7. Μουσικός όρος. — Τόν άπεθανάτισε ή Φακή.
8. Έπίγειον άστρον.
9. Η συγγραφέας του «Εκείνη και εκείνος». — Γαλλική προσφορά. — Αιγυπτία δούλη.

Έστάλη υπό της διδος

ΕΛ. ΚΟΡΤΖΑ

□

Ένα έγκλημα μέσα στη νύχτα

(Άστυνομικό πρόβλημα)

— Να κύριε άστυνόμε πώς έγινε. Έπιτρέψαμε με τον άντρα μου από το θέατρο με τ' αυτοκίνητό μας. Όταν φθάσαμε μπροστά στο γκαράζ, ο άντρας μου κατέβηκε για ν' ανοίξει την πόρτα. Έκείνη την ώρα άκούσθηκαν τέσσερις πυροβολισμοί και ο άντρας μου έπεσε. Έγώ πρόφθασα και είδα έναν άντρα που έτρεχε και χανόταν μέσα στο σκοτάδι. Όρμησα άμέσως έξω από το αυτοκίνητο και έτρεξα εις βοήθειαν του συζύγου μου. Ό δυστυχισμένος ο Κώστας, δεν φαινόταν να είχε πληγωθή σοβαρά. Σηρίχθηκε επάνω μου και μπήκαμε σπίτι. Έως να τρέξω όμως και να φέρω γιατρό, ο Κώστας μου είχε πεθάνει!

Και ή δύστυχη γυναίκα, που στάθηκε

αυτόπτης μάρτυς της δολοφονίας του συζύγου της, αναλύθηκε σε δάκρυα.

— Καλά. Θα δώ τώρα το αυτοκίνητο, έκανε ο άστυνόμες.

Σε λίγο, συνοδευόμενος από έναν ύπαστυνόμο πήγε στο γκαράζ μπροστά στο όποιο βρισκόταν ακόμη το αυτοκίνητο, στη θέση που είχε όταν έγινε το έγκλημα. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού και κάθισε στο βολάν, κατόπι άνοίγοντας την αντίθετη πόρτα κάλεσε τον ύπαστυνόμο να καθήσει δίπλα του. Άφου έγινε αυτό, του λέγει:

— Ίώρα σηκωθείτε, κατεβήτε κάτω, κλείστε την πόρτα και άνοιξε την πόρτα του γκαράζ. Έτσι θα είχε κάνει και το θύμα. Όταν θα βρεθήτε στην πόρτα, εγώ θα παίζω τον ρόλο της κυρίας.

— Ξεχνάτε, όμως, κύριε άστυνόμε, του λέγει ο ύπαστυνόμος ότι ο σύζυγος ήταν εκείνος που διηύθυνε;

— Ναι, αυτό είναι αλήθεια, έκανε ο άστυνόμες πηγαίνοντας να κλείσει την πόρτα αλλά και ή κυρία έχει ξεχάσει επίσης μία λεπτομέρεια ή όποια την χαντακώνει. Γιατί αυτή σκότωσε τον άντρα της.

Τι είναι εκείνο που έκανε τον άστυνόμο να κατηγορήσει την σύζυγο για φόνο;

□ □

Η τελευταία εργασία

(Μαθηματικό πρόβλημα)

Ο Παύλος, ο Πέτρος και ο Γιάννης είναι τρεις εργάται ξυλουργοί. Μία μέρα τους δίνουν και τους τρεις από μία δουλειά, την ίδια. Ο Παύλος κάνει 5 ώρες να την τελειώσει, ο Πέτρος 6 και ο Γιάννης 9 ώρες. Ο Παύλος εργάζεται 12 ώρες πάνω σ' ένα έπιπλο, κατόπι ο Πέτρος συνεχίζει και εργάζεται 24 ώρες

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Φύλλου 514

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Π	Α	Τ	Η	Ρ			Π	Α	Π	Α	Σ
2	Ω	Ρ	Α		Α	Π	Η	Λ		Υ	Β	
3	Π	Α	Ρ	Α	Σ	Η	Μ	Ο	Φ	Ο	Ρ	Ω
4		Ψ	Ι		Τ			Υ		Ν	Ο	Ρ
5	Α		Χ	Ρ	Ω	Μ	Α	Τ		Α		Σ
6	Π	Λ	Ε	Ο	Ν			Ο	Κ	Α		
7	Λ	Ε	Υ	Κ	Η			Σ	Τ			Κ
8	Α		Ω	Α		Φ			Η	Π	Α	Ρ
9		Μ				Α	Ν			Ο	Π	Α
10	Σ	Α	Ρ	Δ	Α	Ν	Α	Π	Α	Λ	Ο	Σ
11	Ο	Ρ	Α		Λ	Η	Τ	Ω		Ο	Υ	Α
12	Σ	Σ	Σ	Σ	Σ			Σ	Σ	Σ	Σ	Σ

έν όλω. Την στιγμή αυτή το έπιπλο είναι μισοτελειωμένο. Αναλαμβάνει να το άποτελείωση ο Γιάννης. Μπορείτε να μάς πείτε πόσο χρόνο θα χρειασθή να το τελειώσει;

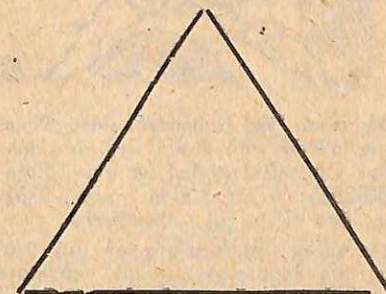
(Η απάντηση στο προσεχές)

□ □

Ο τετραγωνισμός...

του τριγώνου

Σας δίνωμε παρακάτω ένα περίεργο γεωμετρικό παιχνίδι που μπορείτε να το πείτε και τετραγωνισμό του... τριγώνου. Με τρεις ψαλιδιές, θα κόψετε το εί-

κονιζόμενον τρίγωνο κατά τέτοιο τρόπο και εις τόσα κομμάτια, ώστε να κατασκευάσετε με τα τεμάχια αυτά ένα τέλειο τετράγωνο.

Λύσεις προηγούμενων

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥΣ;

Οι δυο φίλοι έχουν ηλικία είκοσι όχτώ έτών ο ένας και είκοσι ενός ο άλλος.

□ □

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ίδου πώς θα χωρίσετε τις θημων

□ □

Ο ΣΤΑΥΛΟΣ

Θα κάνετε τις εξής μετακινήσεις: από 4, το 5 στο 3, το 6 στο 5, το 4 στο 2, το 2 στο 4, το 1 στο 2 και ή λύσις έπεται μόνη της. Το μόνο κόλπο είναι να σκεφθήτε να κάνετε τις μετακινήσεις από το 1 στο 2.

□ □

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΤΤΟΠΟΥΛΑ

Δυο πατέρες, δυο γιοι και δυο άλλα άτομα, δεν κάνουν στη περίπτωση αυτή παρά πέντε άτομα έν όλω.

Όποτε εφάγώθηκαν πέντε κοττόπουλα.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΜΕΝΑ

—Μαρία φέρε την σουπιά στο τραπέζι!
—Δεν μπορώ, κυρία!
—Γιατί;
—Γιατί κήκε!
—Εγμώνη μου είσαι θησαυρός!
—Αλήθεια;...
—Σοφὸ το δελφίνιο!
—Δόσε μου τότε μιὰ μικρὴ καταβολὴ ἀπὸ τὸν θησαυρὸ μου γιὰ τὴν μοδιότα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

νέον σπαρτακτικὸτατον μυθιστόρημα εἰς τὴν

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ»

“Ο ΚΛΑΘΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ”

τοῦ μεγαλοῦ συγγραφέως

X. X. X.

ΠΕΡΙ ΚΙΝΟΣ

Ἀρθρον τοῦ κ. Ἀγκώπ Ζουρντζιάν

Σιβαστός καὶ ἀσπίτος ἀρχεσεν-τάκης ἰμένα χθὲς βράδυ φώναξε, ἔτσι ἱμύλησε:

«Ἀξιδίτιμος κύριος Ἀγκώπ. Ὑμέτερος κύριος Νώντας Αἰδηφός ἱππὲς μπάνια του κάνει, κατόπι Κίνα φύγει κινεζοϊαπωνικὸς πόλεμος παρακολουθήσει, ἱφμερίδα μας ἀνταποκρίσεις στείλει. Ἐμπόμενος, ἀριθρὸν χρειασθούμε καὶ ἀριθρὸν εἰς ἐγγράφους. Καὶ ἵνα ἀρχίσωμεν, θὰ περιανσχολήθῃς εἰς τὸ πρῶτον σου ἀριθρὸν εἰσηγητικὸς περὶ διὰ Κίνας. Ἀναγνώσται μας Κίνα ἀκούει ἀπὸ Κίνα ἵν ἐξέρουν, ἴτε! Θὰ ἀνμύλησῃς λοιπὸν περὶ τὴν χώραν ταύτην ἐνθαυρῶς καὶ τεχνικῶς. Κύρια ἀριθρα ἱτακολουθήσουν σχόλια κἀνωμεν».

Αὐτὰ εἶπε ἀρχεσυντάκτης μου καὶ δύο τἀλλαρα προκαταβολὴ χέρι μου ἔντωκε. Συγκίνησός μου ἱμένα μεγάλη ἵνεται, δάκρυα μάτια μου ἤρτανε μάγουλά μου κυλίσανε, ἀριθρὰ ἀριθρὰ στόμα μου φτάσανε. Ἐσφιζα χέρι ἀρχεσυντάκτης καὶ ἰδοὺ ἱγὼ ἵν τῷ μέσῳ ὕμῃς ἀσπίτοι φίλοι καὶ ἀναγνώσται.

Καὶ τώρα δουλειά μας ἀρχίσουμε.

Κίνα γεωγραφία λέει μετὰ μεγάλη χώρα ἵνεται Ἀποσ Ἀνατολὴς λένε. Ἀπὸ αὐτὸ σωστὸ δὲν εἶνε ἴτε! Γεωγραφίης ἀριθρὸν ἱράφανε, ἀριθρὸν συνὰ λάθος κάνουνε. Ἀριστείδης μετὰς φιλόσοφος ἵν εἶπε τάνθρωπινὸν τὸ ἱσφάλλειν;

Ἐτσι, γεωγράφοι κοτζάμ Κίνα ἵν ἱδανε, Ἀποσ Ἀνατολὴ δάλανε, ἀφοῦ καὶ τὰ πιδιά ἀκόμη

Κάποτε πρόσφεραν στὸν Ὀμηρο ἕνα θαυμασιὸν ἀστακὸ. Ὁ μέγας ραψωδὸς τὸν κύτταξε ἀπ' ἐδὼ τὸν κύτταξε ἀπ' ἐκεῖ—πρῶτη φορά ἔβλεπε τέτοιο πρᾶγμα—καὶ στὸ τέλος εἶπε:

—Πάρτε το ἀπ' ἐδὼ εἶναι ἄγουρος ἀκόμη. Δὲν βλέπετε πόσο σκληρὸς εἶναι ἀπὸ παντοῦ;

Ἰξέρουνε Κίνα ἀνάμεσα Ἀτζεμιστάν—Περσία—καὶ Μαρόκος ἱδρίσκειται τώρα, ἀν ὕστερα ἀπὸ τὸς αἰῶνες βρέθηκε σιγά σιγά Ἀποσ Ἀνατολὴς δὲν ἱξέρω. Μιὰ φορά ἱγὼ ἐκεῖ τὴν ἱξέρω. Λένε ὅμως πὼς περπατοῦνε τὰ βουνὰ. Πιθανὸν αὐτὸ νὰ ἵνεται καὶ περὶ Κινὸς. Πάντων, ἐγὼ ἱγνώμη μου, λέω ὅποιος δὲν ἀκούει κεφάλι του τοῖχο σπάνει.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΤΖΙΑΝ

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ... ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ

Ἱστορία ἔρωτος καὶ φρικᾶς λεοτήτων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Εἶπονεν εἰς τὸ προηγουμένον ὅτι ξυρᾶφια δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὴν λιθινὴν ἐποχὴν καὶ ὅτι εἶχαν ἐφευρεθῇ τὸ 1887 ὑπὸ τοῦ Ἀχαθέρου.

Ἐλσημονήσαμε ὅμως νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ σαποῦνι. Σχοινιά ὅμως ὑπῆρχαν. Τὸ σαποῦνι τὸ ἐφεῦρε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλ' ἡ ἱστορία αὕτη δὲν εἶναι τοῦ πα-

ρόντος.

Σημειωτέον τώρα, ὅτι ἐκτὸς τῆς λιθίνης ὑπῆρχε καὶ μιὰ νεολιθικὴ ἐποχὴ.

Ἡ ἐποχὴ δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι ἀναυδήσαντες νὰ χρησιμοποιοῦν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ξύλον εἰς ὅλα, ἐπανῆλθον εἰς τοὺς λίθους. Τότε ἔλαβε χώραν καὶ ὁ πόλεμος τῶν Τιτάνων κατὰ τὸν ὁποῖον ἕνας Τιτάν, φωνάζοντας πρὸς τοὺς ἐχθρούς: «Τώρα θὰ σὰς φάω ὅλους!», ἔφαγε κατὰ λάθος τὰ τέκνα του καὶ κατόπιν ἠττοκτόνησε λαβὼν 50 δισκία κινίης. Τὰ ξεύρετε αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

Τότε ἔξη ὁ Οἰδίπους. Ὁ Οἰδίπους λοιπὸν αὐτὸς ὑπῆρχε ὁ πρόπαππος τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος πάλιν, ὑπῆρχε ὁ ἀρχηγὸς ἐνὸς ἀναστατικοῦ

κινήματος ὁμοίου μετὰ τὸ ἱσπανικὸν καὶ ἐνῷ μιὰ νύκτα ἐστυπασίαν

Ἡ Κυρία Πετεφρῆ.

τρώγοντες ὀδελφίαν, πρὸς τιμὴν

τοῦ ἐορτάζοντος μικροῦ υἱοῦ τοῦ Βαρθολομαίου, ἐπετέθησαν οἱ ἀντίθετοι καὶ τοὺς ἔσπασαν στὸ ξύλο. Ἐσώθη μόνον ὁ Βαρθολομαίος, ὅστις μεταβάς εἰς Αἴγυπτον, ἐννεμεύθη τὴν κόρην τοῦ Ναβουχοδονόσορος καὶ τῆς Κλυταίμνηστρας Ἀργυρῶ, τὴν μετέπειτα μεγάλην Κλεοπάτραν. Ταύτην συναντήσαντες μὲν ἡμέραν ὁ Πετεφρῆς, τὴν ἀπῆγαγε καὶ τὴν ἐννεμεύθη ἐπειδὴς ὅμως ὁ Ἰωσήφ, τὴν ἠρώσθη ἐμμανὸς καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν Τωβίαν καὶ τὸν Μάρκον Αὐγῆλιον.

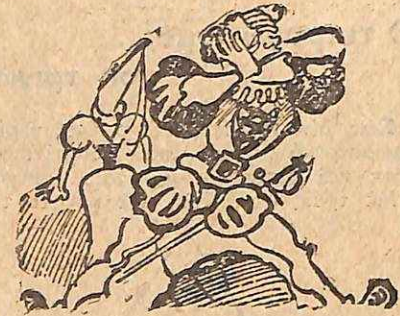
Ἐκεῖ τοὺς συνήντησε καὶ ὁ Σεβὰχ ὁ Θαλασσίνο, ὅστις κατασκευασθεὶς τὰ μάλα, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν ταύτην πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν!

ΤΕΛΟΣ

Τὰ περίεργα τῶν στίβων

ΣΤΙΒΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΚΟΣΕΝΙΚΟ

Κάποτε συναντᾷ κανεὶς στὸν κόσμον τὰ πιδ ἀπίθανα καὶ ἀσυμβίβαστα πρᾶγματα. Φαντασθῆκατε σεῖς ποτὲ τὸν ἀθλητικὸν νὰ κἀνὴν παρὰ μετὰ τὴν ὥραιαν τέχνην; Καὶ ὅμως, ὁ Γάλλος ποταθλητὴς τοῦ κο-

λυμβήματος, Ζάκ Καρτοννέ, κατῴρθωσε, εἰς πείσμα αὐτῶν ποὺ εἶπαν ὅτι τὰ σπὸρ σκοτώνουν τὴν καλλιτεχνίαν, νὰ συμβιβάσῃ τὰ ἀσυμβίβαστα: ὁ ἴδιος εἶναι τόσο καλὸς ἡθοποιός, ὅσο εἶναι καὶ κολυμβητὴς.

Τελευταίως, πῆρε μέρος σὲ μιὰ θεατρικὴ παράστασιν ἐρασιτεχνῶν καὶ τὰ κατὰφερε τόσο περίεργα, ὥστε νὰ τὸν συμβουλευθῶν πολλοὶ φίλοι του νὰ ἀφήσῃ τὰ σπὸρ γιὰ τὸ θέατρο.

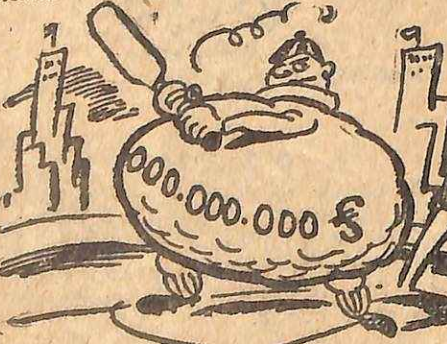
Ὁ Καρτοννέ ὅμως τὸ σκέπτεται πολὺ. Σημειωτέον, ὅτι ὁ συμπαθὴς πρωτοκόλυμ-θητής, ἔχει καὶ μιὰ ὥρα φωνὴ τενόρου.

□ □

ΣΥΛΛΟΓΟΣ... ΣΕ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ πουληθῇ ὅπως εἶναι ἕνα κατάστημα, ἕνα καφενεῖο π.χ. ἕνα ἐμπορικὸ, ἢ ἕνα χαράπικο, εἶναι πρᾶγμα γνωστὸ καὶ συνηθισμένον, ἀλλὰ τὸ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ πουληθῇ καὶ ἕνας ὀλόκληρος ἀθλητικὸς σύλλογος «μπαίτζε-μπὼλ» δὲν θὰ τὸ πιστεύατε, ἀλλ' ἔγινε καὶ αὐτό. Καὶ ὁ-μως στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο τῆς Ἀμερικῆς.

Ὡς γνωστὸν τὸ «μπαίτζε-μπὼλ» εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ ἀγαπημένα ἀθλητικὰ παιχνίδια τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ ἀγαποῦν αὐτὸ τόσο, ὅσο οἱ Νεοέλληνες τὸ καφενεῖο. Οἱ σύλλογοι λοιπὸν τῶν «μπαίτζε-μπὼλ» εἶναι διωργανωμένοι ἐμπορικῶς, ὅπως τὰ ἱπποδρόμια, σὲ πολλὰ δὲ μέρη εἶναι ἀθλητικὲς ἀνώνυμες ἐ-

ταιρίες μετὰ κεφάλαια, κερδομερίσματα... καὶ χρεωκοπίες κάποτε! Ἐπόμενον λοιπὸν ὕστερ ἀπ' αὐτὰ, νὰ γίνονται καὶ ἀντικείμενα ἀνο-ρατωλησίως.

Ἐτσι τελευταία, γιὰ διερώνησαν οἱ

συνεταίροι ἐνὸς συλλόγου «μπαίτζε-μπὼλ» ἀποφάσισαν νὰ διαλύσουν τὴν ἐπιχείρησιν. Ἐβγαλαν λοιπὸν τὸν σύλλογον... σὲ δημοπρασίαν καὶ ἔπασαν τὸ ἀληθινὰ ἀπίστευτὸ ποσὸ τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων καὶ 125.000 φρ. Ἄν τὸ ποσὸ αὐτὸ σὰς φαίνεται ὑπερβολικὸν ὡς ἀξία ἐνδὲς συλλόγου «μπαίτζε-μπὼλ» σὰς πληροφοροῦμε ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι στὴν Ν. Ὑόρκη καὶ τὸ Σικάγο ποὺ στοιχίζουσιν τριπλάσια!

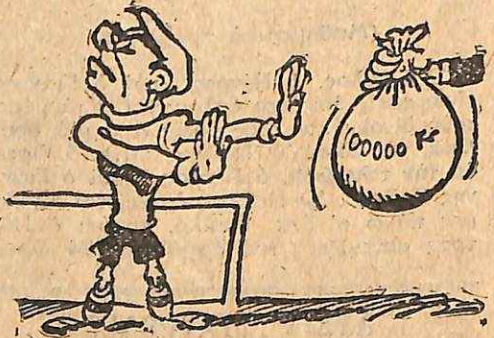
□ □

ΕΝΑΣ ΤΕΡΜΑΤΟΦΥΛΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΙΑΦΘΕΙΡΕΤΑΙ

Δεν εἶναι σπάνιο πρᾶγμα ἡ διαφθορὰ τῆς ἀθλητικῆς συνειδήσεως ἐνδὲς παίκτην στὰ σπὸρ. Συμβαίνει συχνὰ νὰ ἀπουληθοῦν διάφοροι παίκτηι, γιὰ νὰ χάσῃ ἡ ἡμάδα τοὺς τὸ παιχνίδι καὶ νὰ θριαμβεύσουν ἔτσι οἱ ἀντίθετοι.

Συνηθέστερα γίνεται αὐτὸ μετὰ τοὺς τζοκεὺς στὶς ἱπποδρομίες καὶ τοὺς τερματοφύλακας τῶν ποδοσφαιρικῶν ομάδων.

Ἐτσι ἀπ' αὐτοὺς, ὁ διάσημος Ἀγγλὸς Ἡβερτον, πῆρε τὴν παραμονὴ μιᾶς σημαντικῆς συναντήσεως ἕνα γράμμα μετὰ τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπροτεινέτο ἀμοιβὴ 50.000 φράγκων ἂν ἄφηνε τὴν ἀντίπαλὴν ὁμάδα νὰ νικήσῃ.

Ὁ Ἡβερτον ὅμως παιδὶ μετὰ ἀδιάφορην ἀθλητικὴν συνειδήσιν, πῆρε τὸ γράμμα καὶ τὸ παρέδωσε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ὁμάδος του. Πρὶν λίγα χρόνια, μιὰ παραπλήσια πρῶτασις γινόντανε στὸν Τσάρλς Μπούζαν, ἀρχηγὸ τῆς Σάνδερλαντ. Τοῦ εἶχαν προτείνει 100.000 φράγκα ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν συγκινήσουν κ' αὐτόν...

□ □

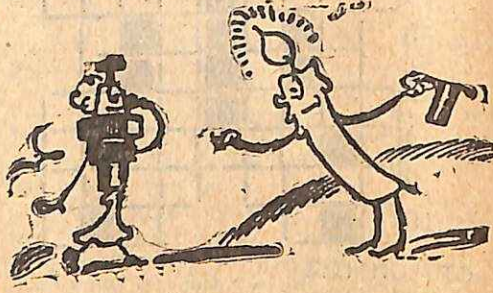
ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΤΡΟΠΑΙΑ

ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Δὲν βγαίνουν στὸ ξεπούλημα μονάχα οἱ ἀθλητικοὶ σύλλογοι, ὅπως ἀναφέρομε παραπάνω, ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα ἐπᾶθλα ποὺ ἔχουν παρὲς μεγάλου ἀσίου τοῦ στίβου, καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ τοὺς ἀφῆκαν. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ πουλοῦνται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῶν πρωταθλητῶν, καὶ ἄλλα ἀπὸ τοὺς ἰδίους, σὲ μανιώδεις καὶ ἐπιμονοὺς φιλάθλους συλλέκτας.

Ἐτσι, τελευταία, ἕνα ξέγυος γαντιῶν πυγμαχίας τοῦ Τζάκ Ντόυλ—τὰ ἴδια ἐκεῖνα γάντια μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχε νικήσῃ τὸν Ὀλλανδὸ Χάρρυ Στάιλ, πουλήθηκαν γιὰ 450 φράγκα.

Ἐπίσης, μιὰ κοδπα ποὺ εἶχε ἀπονεμηθῇ στὸν διάσημον Φινλάνδον δρομέαν Παάβο Νούρμι, πουλήθηκε γιὰ 800 φράγκα, καὶ ἕνα μετᾶλλιο τοῦ Βαϊσμούλλερ γιὰ 600 φρ. Τὸ ρεκόρ ὅμως τὸ ἔσπασε μιὰ «μπαυζί» τοῦ περιφήμου αὐτοκινήτου «Τὸ Γαλάζιο» Πιοὺλὶ τοῦ σέρ Μάλκομ Κάμπελ, ποὺ

τοῦ τὴν ἀγόρασε διὰ τῆς βίας σχεδόν, ἕνας Ἀμερικανὸς θαυμαστής του γιὰ 1600 φρ. δηλ. 8000 δραχμές!

□ □

ΤΑ ΣΠΟΡ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

Τὸ Θιβέτ, ἡ χώρα τοῦ Δάλαϊ Λάμα, μὴ νομίζετε πὼς εἶναι κανένας τόπος ἐντελὼς ἀκαλλιέργητος ἀθλητικῶς. Στὴν Λάσα τὴν πρωτεύουσάν ἔχει ἱδρυθῇ ἀπὸ πέρυσιν ἕνα τελειότατο γυμναστήριον φέτος δὲ ἔχει γίνεαι καὶ ἡ πρώτη ποδοσφαιρικὴ ὁμάς μετὰ ἀρχηγό... Ἀγγλὸ. Τί ἄλλο θέλατε νὰ εἶναι;

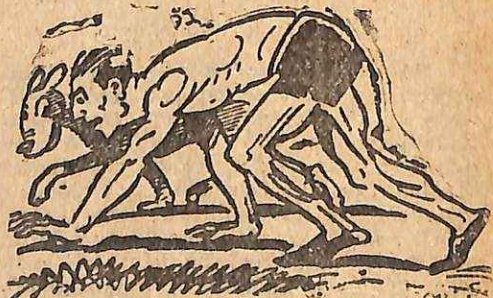
□ □

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ;

Ἐνας περίεργος ἀγὼν ἔγινε τελευταία στὴν Ντωβίλ τὴν περίφημην λουτρόπολιν τῆς Γαλλίας. Ἐπρόκειτο νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ταχύτερος ἢ ὁ σκύλος.

Εἶχε γίνεαι στὸ καζίνο κάποια σχετικὴ συζήτηση, καὶ ἕνας κιναιὸς τῶν ἀθλητικῶν στοιχημάτων, στοιχημάτισε μετὰ ἕναν ἄλλον, ὅτι ὁ σκύλος ξεπερνᾷ τὸν ἄνθρωπον στὸ τρέξιμον.

Τὴν ἄλλην μέραν ἔγινε κιάλας ἡ ἐπίδειξις. Βεβαίαν ἕνα ταχύτατον λαγωνικόν, βεβήκανε καὶ

ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸν ταχύτερον δρομέαν τῆς περιφερείας καὶ τοὺς βάλανε νὰ τρέξουν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε νάρθη πρῶτος ὁ σκύλος, πρὸς μεγίστην καταισχύνην τοῦ ἀνθρώπου νέοντος!

ΝΕΟΔΗΜΗΚΗ ΛΟΧΟΣ ΚΑΝΙΑ

ΓΗΤΕΜΕΝΑ

Γητεμένα πώς είναι τα λαμπρά σου άστέρια, σφραγισμένα, και ζηλεύω... Πώς δυο μάτια χρυσά, βυθισμένα σε χάδια σε κοιτούνε άθωα, που πρωτόγνωρα είναι σ' της αγάπης τόν πόνο, και γελάνε και πάνε γητεμένα τ' άστέρια, σαν να λένε τα λόγια που μου έλεγε κείνη... Κάθε βράδυ ακούω, και γελάνε με χάρη ως έγεια εκείνη, μέσ' στη νύχτα και πάνε, και νελάνε και πάνε, ως να ήταν εκείνη...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Κάτι απόγεματά βουβά, μονότονα και πληχτικά, στο ώριμο έφθανα το Ζαχαροπλαστείο, κι' έρχοταν πάντα το γκαρσόν, και μ' ένα ύφος κομικόν, το γλύκισμα μου πρόσφερε, μαζί με κάποιο άστειο.

Και μέσ' στο δρόμο των ώρών, σε κόσμους άγνωστων χωρών, άργα ή σκέψις μου, βαρειά, πετούσε κουρασμένη, με κάποιο βλέμμα απλανές, έκπληκτα το άχανές, πέρα εκεί που πρόβαλλες συχνά, άγαπημένη.

Κι' άργα το δειλινό περνά, κι' ημέρα πάλι ξεκινά... και κρέπα σέροντας μαζί, στο νεκρικό σκοπό της, στο λυτρωμό τη διαταγή, της νύχτας φτάνει ή σιγή, του αιώνα τώρα, άκλουθεί, τόν πρόδρομο θάνατό της.

Και σαν ή σκέψις μου ξυπνά και πονεμένη τριγυρνά, ατάταια τώρα άναζητά, μέσ' στην καμπί του δρόμου τη λατρεμένη σου μορφή, και σ' τις έλπίδες τη στροφή... μένω, εκεί συντρίμμι πιά, στο ώραίο όνειρό μου.

Μά! άλλοι! δεν έρχεσαι, και πιά, τόν πόνο τώρα συντροφιά... έχοντας μόνος άκλουθώ, της θλίψης μου τη νότα... Άργα στην όμορφη βραδιά, με μαυροτάλαχη καρδιά... παίρνω το δρόμο μοναχός, μέσ' απ' τα πρώτα φώτα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΗΡΘΕ ΚΑΠΟΙΟ ΔΕΙΛΙ ΕΑΡΙΝΟ

Και τρελλαινόμουνά από άνια... Κι' οι άνθρωποι μου φαίνοντο άποικιστικοί... Και γύριζα άδιάκοπα σαν τραγικό συντρίμμι ζητώντας κάτι... Ένα κάτι που ίσως να ήταν και χίμια... Ένα κάτι πλούσιο κι' άπέραντο... Ένα κάτι που δεν μπορούσα να του δώσω μορφή στη σκέψη μου, που δεν μπορούσα να το φανταστώ άλλο ή με όντότητα!...

Ένοιωθα έρημια στη ζωή και στα αισθήματά μου... Με πλημμύριζε ένα άτέλειωτο κενό στη ψυχή... Και τρελλαινόμουνά από άνια σ' εκείνο τ' άγροτικό περιβάλλον. Κι' έσπερα άργά τα βήματά μου σ' ανθισμένα μονοπάτια, ζητώντας πάντα εκείνο το κάτι που έπιθυμούσα...

Άλλοτε πάλι κυρτόμουνά στο μικρό δάσος... Βάδιζα πάνω στα ριγμένα στη γή κλώνια!... Κι' αυτό κρατούσε ώρες άτέλειωτες. Ός το σούρουπο... και πολλές φορές ως τη νύχτα!...

Μέρες, μήνες, χρόνια, ζέδαιναν άργα... Τόσο άργα που θαρρούσα πως ήσαν αιώνες... Κι' έγώ πάντα ζητούσα κείνο το κάτι... Είχα τις ίδιες επιθυμίες όπως πρώτα και τους ίδιους πόθους. Σκαρφάλωνα στους γειτονικούς λόφους... κυρτόμουνά στο δάσος κι' έκανα περιπάτους προς τους σπαρμένους άγρούς...

Και πολλές φορές προσπάθησα να πείσω τόν έαυτό μου, πως ήταν χιμαρικό αυτό το κάτι που ζητούσα... μα δεν το κατόρθωνα. Πίστευα πως αυτό το κάτι θα τώριονα και ποίμενα...

III

Κι' ήμουνα έτοιμος να διαβώ το ποτάμι. Έπέστρεφα όπως πάντα μόνος απ' το δάσος, κάποιο δειλί έαρινό... Τα νερά κελάρυζαν ήσυχα στην κοίτη τους κι' οι λίθες θροίζαν απαλά!! Και στο φράχτη του ξύλινου γεφυριού στέλιανε το κορμί της μιά κοπέλλα...

Ήσαν όμορφη, ξανθιά με θλιμμένα μάτια!! Όμοια με νεράδα παραμυθιού!!

Και την έβλεπα για πρώτη φορά σε εκείνη τη περιοχή που ζούσα χρόνια... Και πόσο φάνηκε πως την στεναχώρησε ή παρουσία μου... Είχαμε ανταλλάξει κιόλας ένα βλέμμα... Ένα και μοναδικό... Κι' ύστερα βυθίστηκε στο διάβασμα ενός βιβλίου με τόν τίτλο: «Ντόριαν Γκρέυ».

Κι' ήταν όμορφη κείνη ή κοπέλλα και μεθυστικό το δειλί κι' ή δόση άπλωνε σ'όν δριζόνια άπειρους Ιριδισμούς!!

Ένας καινούργιος κόσμος πλημμύρισε την καρδιά μου και χάραξε τρελλά... Και πόσο φορές χαμογελούσα έντελώς άσυλως!...

Κι' τη νύχτα ξυπνώντας ύστερα από ένα γλυκό όνειρο, έφερα στη σκέψη μου κείνη την κοπέλλα του γεφυριού με τα θλιμμένα

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Ή γειτονιά μας ή καυμένη, τ' όμορφα τούτα δειλινά, πόσο φτωχή, πόσο θλιμμένη γίνηκε τώρα αληθινά!...

Δεν παίζουν πιά παιδιά στους δρόμους ούτε καλές νοικοκυρές με τόν πλεχτό μποξά στους ώμους, βγαίνουν το βράδυ στις αλές...

Έμαρθησαν στα περβάζια τ' άνθη που χύναν ευωδιά, το δουλικό με τη γαλάζια δεν ξαναφάνηκε ποδιά.

Χαλάσαν ως και τη θρυσούλα —πόσες φωνές για το νερό!— τ' άντικρυνο σπιτιού ή γρηούλα πως πέθανε κι' αυτή θαρρώ.

Και της παρέας οι «κορώνες» —παράφρονες καμιά φορά!— σβυστήκαν... Φτάσαν δυο χειμώνες να πνίξουν κάθε της χαρά...

Κι' ή γειτονιά μας ή καυμένη ποδταν νυφούλα ένα καιρό, πέθανε!... Τίποτα δε μένει σ'όν κόσμο αυτό τόν πλανηρό...

ΝΙΚΟΣ Β. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

μάτια, τόν «Ντόριαν Γκρέυ» και τη δύση... Κι' άναρωτιόμουν δειλά: μήπως τάχα ήσαν κείνη το Κάτι που ζητούσα;

Ό Θεέ μου! Πόσο γρήγορα αλλάζει ό άνθρωπος και πόσο λίγο κρατάει ή εύτυχία. Τό κάτι το γνώρισα... Ήταν μιά άγνή μορφή κοριτσιού, δυο μάτια θλιμμένα, ξανθά μαλλιά... Μ' αλλοίμονο έφυγε τόσο γρήγορα... Ένα κορμί άψυχο μπλεγμένο σ' ένα βραχμά της κοίτης του ποταμού κι' ένας «Ντόριαν Γκρέυ» πεταγμένος στην όχθη, πάνω σε λίγες ανθισμένες νυμφάτες!!!

Κι' εξακολούθησα για πολύ καιρό ακόμα το μαρτυρικό μου δρόμο σ' ανθισμένα μονοπάτια και γαλήνεα τα ταραγμένα μου νεύρα περπατώντας στο δάσος. Μα δε ζήτοψα πιά το Κάτι... Γιατί κείνο ήθελε κάποιο δειλί έαρινό κι' ύστερα έφυγε... Έφυγε από ένα δρόμο άπαισιο κι' ύγρό...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΞΗΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Εξαμηνος »	» 100.—
Ετησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιά μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τόν αριθμό του φύλλου, για το όποιο μās γράφατε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από όσα όρίζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σίχζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθί υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν ή «Έβδομάς» κρίνει τα έργα τών άναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική άμοιβή.

Πάριν Φουξήν. Έχει όρισμένα σημεία καλά, αλλά στο σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμο. Ό τύπος της Ρένας δεν έχει διαγραφί τόσο έντονα για να φαίνεται καλά ψυχολογημένος. Πολλά σημεία παραμένουν επιπόλεια και άδύνατα. Δάτην της Νερότης. Είστε βέβαιος πως αυτά που μās στείλατε είναι απόλυτως δικά

σας; Έμεις όχι και τόσο. Και γιατί δεν συμμορφώθηκε με τους όρους συνεργασίας, γράφοντας το όνομα και την διεύθυνσή σας; Β ή τα Θ ή τα. Τώρα διορθώθηκε όσο έπρεπε και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Άλφρεδον Βελεράν. Βεβαίως δεν χρειάζεται να έχουν όλοι οι σίχοι τις ίδιες συλλαβές. Κυτάξτε λ.χ. το τετραστίχο αυτό παρμένο από το περίφημο ποίημα του Παπαντωνίου «Η κυρία στο πάρκο». Από το πάρκο έπέρασαν ή όρμη κνρία μέσα στους όρθιους τών δεντρών, όλόρθη τους κορούς, φύλλα ξερά της έρριξε ή χρυσή δεινροστομία και μείς τους μαρμαμένους μας συλλογισμούς.

Πάρτε μιά στιχουργική— του Βουτιεριδη είνα πολύ καλή—και θα λύσετε τις άπορίες σας. Δυστυχώς από της στήλης αυτής δεν μπορούμε να έπεκταθούμε περισσότερο. Χαιρετήν Άδάμαν. Πολλή πρωτόλεια άκόμα. Μη διάζεστε να δημοσιεύετε. Για την... αγάπη σας, εύχαριστούμε. Μιχαήλ Ν. Βασιλειάδη. Έγκρίνεται το «Απόψε» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Β. Νικολόπουλον. Δεν είναι άκόμη όρμη για δημοσίευση τα ποιήματά σας. Κι' ή τεχνική τους είναι έλαττωματική άκόμη και ή γλώσσα τους. Έκείνο το «θρέφτουν» λ.χ. κάθε άλλο παρά ποιητικό είναι. Άν.—Ζ ής. Πολλή παιδιαστικό το θέμα και το γράψιμό του καθόλου στρωτό. Άποφύγετε τόσο σχινοστενείς φράσεις.

Άναστασιον Βαζάραν. Αυτόμαστε πολύ που θα σας άπορηθεύουμε αλλά μās είναι έντελως άδύνατο να δημοσιεύουμε τα μυθιστορήματά σας ούτε στην «Έβδομάδα» ούτε σε βιβλίο. Η «Έβδομάς» δημοσιεύει μυθιστορήματα μόνον τών καλύτερων Έλλήνων και ξένων μυθιστοριογράφων.

Διαβάσαμε και άποσπάσματα τών μυθιστορημάτων που μās στέλλετε και θα μās επιτρέψετε να σας πούμε ότι άπέχουν πολύ από το να είναι εφάμιλλα όλων τών ευρωπαϊκών όπως μās γράφατε. Και τα ποιήματά σας άπλοικά και σε στίλ παλαιάς εποχής. Γιάννην Στάμελιάν. Έγκρίνεται το «Χωρισμού ό Πόνος». Το «Θυμάμαι» έντελως άποτυχημένο. Επανάληψις τών ίδιων και τών ίδιων κοινοτοπιών.

Σ. Χ. Άποτυχημένο το ποίημά σας. Και το μέτρο και ή ρίμα του έλαττωματική. Σοφ. Πιλαφντζή. Έγκρίνονται οι «Περσικές εικόνες» και θα δημοσιευθόν με τη σειρά τους. Σ. Γ. Έγκρίνονται και τα δυο. Όχι, δεν υπάρχει λόγος να σπάσετε την πένα σας. Προτιμώτερο να προσπαθήσετε να ξελιγθίτε. Δεχόμαστε και διηγήματα, άρκει βέβαια να είναι καλά. Βάσον Δηάρεϊ βέβαια να είναι καλά. Συμπαθητικό το ποιημάκι μητρόν. Συμπληρωτικό το πρωτόλειό σας «Θλιμμένο βράδυ» πολύ πρωτόλειο όμως άκόμη για να είναι δημοσιεύσιμο. Μη διάζεστε. Γιατί τόσο άπαισιδοξία; Είστε τόσο νέος ακόμα! Πρέπει να βρήτε την δύναμη ν' άντικρίσετε τη ζωή θαρραλέα και τολμηρά κι' όχι με άπελπίστες και κλάψες. Διαβάστε με ενδιαφέρον τα γράμματα όλων τών άναγνωστών μας και κανείς απόλυτως δεν μās γίνεται ένοχλητικός. Αυτό πρέπει να το ξέρετε. Χρήστον Απαέργον.

Μετά πάσης τιμής
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Πρός

Τας Άξιοτίμους Κας Κας Πελάτιδού μου

Έχω την τιμήν να σας γνωρίσω ότι λίαν προσεχώς κάμω έναξιν τών εργασιών του νέου μου κομωτηρίου εις την όδον Πανεπιστημίου 71 (παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Πάνθεον»).

Η έμπιστοσύνη και ή προτίμησις με την όποιαν επί δεκαπενταετίαν με περιβάλλετε και που μου έδιδε πάντοτε το θάρρος να σας παρουσιάζω κάθε νέαν πρόδοον εις το είδος μου και που με έκαμε έντος μιάς δεκαπενταετίας από το μικρό κομωτηριον της πρώτης μου εμφάνισης να κάμω το τελειότερον κομωτηριον τών Αθηνών, ό ίδιος αυτός πόθος του να σας παρουσιάσω κάτι πολύ άνώτερον με κάμνει τώρα να μεταφερθώ εις την όδον Πανεπιστημίου 71, όπου ό χώρος ή θέσις και τα μέσα που θα χρησιμοποιήσω θα μου επιτρέψουν να σας παρουσιάσω το μεγαλειότερον, όραιότερον αλλά και τελειότερον Κομωτηριον της Αττολής.

Ό,τι νέον, ό,τι τέλειον, ό,τι πρακτικότερον θα σας το εγκαταστήσω ώστε να ικανοποιήσω και τας μεγαλειέτας άπαιτήσεις σας.

Έντος της έβδομάδος άναχωρώ εις Παρίσιους δια να προμηθευθώ όλα τα τελειότερα μηχανήματα δια την Όντολασιόν Περμανάντ, δια το στέγνωμα τών μαλλιών και την Μίζ-άν-πλί ώστε να μην άκούονται εις το έξής οι θόρυβοι ή να την ξεσταίνωνται πλέον αί κυρίες.

Επίσης θα προμηθευθώ κάθε νέον μηχανήμα δια το ίνστιτούτον καλλονής μου.

Εις το Νέον μου Κατάστημα θα έχω το ίδιον τιμολόγιον που έχω σήμερον ώστε να δύναμαι να σας παρουσιάσω μίαν καλλιτεχνικήν εργασίαν εις μίαν χαμηλήν τιμήν όπως πάντοτε.

Μέχρι της ημέρας έναρξης τών εργασιών του νέου μου Κομωτηρίου θα εξακολουθώ να δέχομαι την Πελατείαν μου εις το σημερινόν Κατάστημά μου Σταδίου 37 (Σταδ. Δημ. Υπαλλήλων).

Μετά πάσης τιμής
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

λ.α.ν. Τα τελευταία σας κατώτερα από τα προηγούμενά σας. Όραία μόνο τα τελευταία δυο τριστίχα του «Ανδρέου Γυρισμού» και το πρώτο τετραστίχο από το Κύνει «Ασμα». Τεοφάν Πέτροβιτς. Ο σίχοι φοβερά παιδιαστικοί και άφελει. Καλύτερο άρκει το «Λεϊλά» κι' αυτό δυο έντος από μιά-δυο φράσεις, γεμάτο κοινοτοπίες. Μη διάζεστε να δημοσιεύετε. Η τως γράφετε πολύ καλύτερα στο πεζό, ά κεί να δουλεύετε περισσότερο το γράψιμά σας.

Χωρίς διαφήμιση! Εκπτώσεων ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ · ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΟΔΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΙ ΤΙΜΑΙ

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ

ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΕ. Έρμού 49

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ἐκάστην 4-7 εἰς τὸ Ιατρεῖόν του, Ἀγ. Δημητρίου 14. Ἀπαρνηγόρητην. Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖος αὐτὸς ὁ λόγος, ὥστε νὰ σὰς κάμνῃ νάσθε ἀπαρνηγόρητη. Οὐτε ἄλλωστε ἡ ἡλικία σας εἶναι τέτοια ὥστε νάχετε ἄμεσον ἀνάγκην ὑπερβολικοῦ φτιασίματος. Τὸ μόνο πὺν σὰς συνιστᾷ εἶναι νὰ ἀποφύγετε τὰ καλλυντικὰ πὺν διαφημίζονται γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ μόνον βλάβη θὰ φέρουν στὸ πρόσωπό σας καὶ ὠφέλεια καμμία. Ὅλα λίγο πολὺ ἔχουν ὑδρόγυρο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θάναι καταστροφικὸ γιὰ τὸ ἄγνόν σας πρόσωπο. Ἡ μόνη κρέμα πὺν μπορεῖτε νὰ χρησιμοποῖσετε χωρὶς κανένα φόβο εἶναι ἡ κρέμα Φυλλίς γιὰ τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου ἡ Νέξ Φυλλίς γιὰ τὴν ἡμέρα πρὸ τῆς πούδρας. Ἀν τυχόν καὶ δὲν ὑπάρχει στὸ μέρος σας μπορεῖτε νὰ τὴν προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Παπαδόπουλον Νοσοκομεῖον Συγγρού στελλοτάς του τὸ ἀντίτιμον ἥτοι δραχ. 75. Ἀθῆναι.

Ἀδύνατον νὰ ψυχῇ. Ἡ ψυχὴ πάντα εἶναι δυνατὴ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἐρχεται κατόπι ἡ ζωὴ καὶ τὴν κάμνει ἀδύνατη ἡ ποὺ δύναται ἀπ' ὅτι ἦτο. Σεῖς

φαίνεται ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ παρασυρῆ ἀπὸ διάφορες σκέψεις χωρὶς κανένα ἀποχρώντα λόγο. Ἴσως γιὰ ἓνα ψευτοῦρα τὰ ἔδω ἐγὼ γιὰ τί ἄλλο, εἶται μιὰ μικρὴ ἀποτυχία σὰς ἀπεγοήτευσεν σὰς ἔκαμε ῥάκος ὅπως ὀνομάζετο τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀφήσατε λοιπὸν κατὰ μέρος ὅλες αὐτὲς τῆς ἀκαρπες σκέψεις καὶ κυττάξετε νὰ δῆτε πὺς θὰ τακτοποιήσετε τὸ μέλλον σας. Τότε θὰ δῆτε ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν. Πάρτε τώρα 20 γραμμάρια δάμματος Βαλεριάνας, νὰ παίρνετε καθημερινῶς ἀπὸ αὐτὴν 20 σταγόνας τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Πάρτε καὶ Φυτίνην ἢ κομπριμέ. Θὰ παίρνετε δύο ἕως τρία τὴν ἡμέρα. Ὅταν δὲ ἐξαντλήσῃ τὴν ἐπαναλαμβάνετε ἄλλες δύο φορές (δηλ. τὴν Φυτίνην) καὶ μετὰ μοῦ ξαναγράφετε.

Πάσχος οὐκ ἀν. Ἀν πραγματικὰ ἡ πάθησας σας εἶναι αὐτὴ πὺν λέτε τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητᾶτε αὐτὰ πὺν ζητᾶτε ἄλλα, θὰ κάμετε αὐτὰ πὺν σὰς γράφω μὲ τὴν ποιότητα ὅτι πολὺ σύντομα θὰ σβύσουν. Πρῶτα-πρῶτα θὰ πάρετε ἓνα σωληνάριο βαζελίνης καὶ θὰ βάλετε σ' ὅλα τὰ μέρη πὺν ἔχετε ὥστε νὰ μαλακώσουν τὰ κάκαδα καὶ νὰ πέσουν. Δεύτερον θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο δόλωση νιτρικοῦ ἀργύρου 4% 25 γρ. Νὰ τὸ φυλάττετε ἀπὸ τὸ φῶς γιὰτὶ καταστρέφεται. Νὰ προσέχετε μὴ στάξῃ στὰ ρούχα αὐτὴ τόσο ἀπὸ τὴν ἀναχώστρια μας ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸ μας γιὰτρό.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος Ιατρός

ΑΒΑΞΨΙΕΣ. Ἡ ἀναγνώστριά μας Μάγδα Α. θὰ εἶδε μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξῆ, στὸ τέλος τῆς ἀπαντήσεως πὺν τῆς ἐδῆνε στὸ περασμένο φύλλο τῆς «Εβδομάδος», ὁ παθολόγος μας Ιατρός καὶ δύο γραμμὲς ἐντελῶς... ἔκάρφωτες καὶ ἄσχετες μὲ τὸ ζήτημα πὺν τὴν ἀπασχολοῦσε. Οἱ γραμμὲς ἐκείνες εἶχαν πέσει ἀπὸ κάποια εἰδησιολογία, καὶ κόλλησαν ἐκ τυπογραφικῆς ἀδελφίας στὴν ἀπάντησιν ἐκείνην τοῦ γιαιτροῦ. Ζητοῦμε συγγνώμην... γιὰ τὴν ἀπροσεξία αὐτὴ τόσο ἀπὸ τὴν ἀναχώστρια μας ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸ μας γιαιτρό.

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἅγιος καὶ NIVEA Προσέξατε ὁμῶς

Μύτη, ὦμοι, λαιμός, μπράτσα, πόδια, ἐκτίθενται περισσότερον εἰς κίνδυνον κατὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν. Δι' αὐτὸ μὴ μένετε ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἀκριβῶς δὲ αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἡρέπει νὰ τρίβετε καλὰ μὲ NIVEA, κρέμα ἢ λάδι. Ἡ ἐντριβὴ πρέπει, ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, νὰ ἐπαναλαμβάνεται. Ἐτοὶ ἀποφεύγετε τὸν κίνδυνον τῶν ἐγκαυμάτων, ἀποκτᾶτε δὲ μίαν νεανικὴν καὶ δροσερὰν ὄψιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μεροπωλεία.
Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ. 3,50
Τὸ μεσαῖον " 15.-
Τὸ μεγάλον " 30.-

Ra
ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στή μάχη κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκον, πάντα νέον. Ζητήστε μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι, Ἑρμού 35. Τηλέφωνον 22-0-88

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὁτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μέγαρον Μαλάρου. Ἑμ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλεσ. 29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ἡγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, διαβάζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἐλλήνικὴν Τέχνην. Δυστυχῶς τὰ περιοδικὰ πὺν ἀνεφέρετε δὲν ἐκδίδονται πιά. Ἐπειδὴ δὲν τὰ ἦρα σὲ κανένα περίπτερο πῆγα εἰκὶ πὺν εἶχαν ἄλλοτε τὰ γραφεῖα των, ἀλλὰ δὲν βρῆκα τίποτα: ἐκείσαν φαίνεται. Καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν μόνο ξένα περιοδικὰ τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Μαρίνα Σ. Χ. Ἐχουμε γράψῃ ἐπανελημμένως ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ προσώπου εἶνε ὁ καθρέπτης τῆς γενικῆς ὑγείας. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν εἶχατε τόσο σοβαρὰ γενικήν κατάστασιν πὺς θέλατε τὸ πρόσωπό σας νάταν ἀνθηρὸ καὶ δροσερό; Ἐχουμε ἐπίσης γράψῃ ὅτι ἡ καλὴ διατήρησις τοῦ δέρματος ἐφ' ὅσον γίνεται μὲ κατὰλληλα καὶ ἄγνα καλλυντικὰ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν καὶ τὸ ξεσκόνισμα τῶν ρούχων. Ὅστε δὲν πρέπει νὰ σὰς κάμῃ ἐκπληξὴ αὐτὸ πὺν πάθατε. Λοιπὸν τώρα εὖ κάνατε τὰ ἐξῆς: Πλύσιμο μὲ μόνις σκονοκῶν νερό. Σπῶνι οὐδέποτε. Κατόπιν βάλετε λίγη ἀπ' τὴν κρέμα, τὴν ὅποιαν ἐπίσης χρησιμοποῖτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας, ἐφ' ὅσον πρὸς τὴν σκουπίσετε μὲ λίγο βμβάκι.

Cire blanche 12,5 gr.
Huile d' amandes 50
Borax 1
Eau de roses 25

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΛΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ ἰδιότητες γερμανικῆς βαφαῖς ARTI μὲ τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόνον σας τὰ περσινὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνατε καινούργια καὶ μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορεῖα.

Ἡ Οὐμὸν
ΕΥΠΝΑ...

Ὡραία καὶ δροσερὰ διότι χθὲς τὴν νύκτα ἔκαμε τὸν ὑγιεινὸν καλλωπισμὸν τῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ ἐπίδερμὶς τῆς ὑπέστη τὴν εὐεργετικὴν καὶ θερμαυτικὴν ἐπίδρασιν τῆς

CRÈME SIMON

«Κρέμα ὑγείας καὶ ἀραιότητος»

τὴν ὅποιαν συνιστᾷ ὁ Ιατρικὸς κόσμος λόγῳ τῆς ἀνωτερότητος τῶν ὁλικῶν καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς παρασκευῆς τῆς.

Καὶ διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ θέλητρόν τῆς ἡ Σιμόν δὲν κάμνει χρῆσιν ἄλλης Πούδρας ἐκτὸς τῆς ἀπαραμύλλου

POUDRE SIMON

ἡ ὅποια προσδίδει εἰς τὸ πρόσωπον ἓνα θαυμάσιον μὰτ βελούτῃ.

Οἱ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Paraffine 12,5
Huile de roses q. s. pour aromatiser

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἀπράδι αὐτοῦ τὸ ὅποιον ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτά. Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μοι.

Νεορὰν Κυρίαν, Κρήτην. Ἐυχαριστήθηκα πολὺ πὺν οἱ συμβουλὲς μας εἶχαν τόσο καλὰ ἀποτελέσματα. Σὰς εὐχαριστῶ τόσο ἐγὼ ὅσον καὶ ὁ κ. Λαδάς γιὰ τὰ καλὰ καλλυντικὰ λόγια σας. Μὴ μεταχειρίζεσθε τώρα τὸ καλοκαίρι τὴν κρέμα ἀλλὰ τὴν παρακάτω λοσιόν. Μ' αὐτὴν στρώνει θαυμάσια ἡ πούδρα καὶ εἶναι δροσιτικὴ:

Lait d' amandes 30 gr.
Glycerine 6
Eau de roses naturelle 100

Γιὰ τὰ μαλλιά δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω γιὰτὶ δὲν μοῦ γράφετε τὸ χρῶμα τους. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα σας παραπέμπω στὴν Ἀλίκη, Πάτρα.

Ἀμίλιαν. Γιὰ τὴν δυσσομία τοῦ στόματος πὺν ἀσφαλῶς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χρονίας οὐλίτιδος, σὰς συνιστῶ ὡς ἀποτελεσματικὴν τὴν ὁδοντοκομία Μπριγιάντ καθὼς καὶ τὸ νερὸ Μπριγιάντ γιὰ πλύσεις τοῦ στόματος. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα στείλτε μοι τὴν πραγματικὴν διεύθυνσίν σας γιὰ νὰ σὰς γράψω λεπτομερῶς.

Ἐρμιόνην. Ἀργῶς. Νὰ κάνατε κομπρέσες χλιαρὰς μὲ ἀραιὸ βορικό. Μετὰ νὰ καθαρίζετε τὸ μέρος μὲ σκέτο χλιαρὸ νερὸ καλῶς καὶ ὑπερὰ ἀφ' οὐ σκουπισθῆτε νὰ βάψετε τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Pommade Topovaccin Antipyrogène

Οἱ κομπρέσες ἄπε τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀλοιφὴ πρὸ καὶ βράδυ.

ΔΟΡΑ

Ἡ ἡλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙΟΙΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τὸ πρόσωπό σας ἔχει τόσην νεότητα ὅσο καὶ τὸ δέμα σας ἔχει Biocel πολὺτιμον οὐσίαν καὶ τὴν ὅποιαν ἡ φύσις ἐπρόκειτο τὸ δέμα σας διὰ νὰ διατηρήσῃ σφιγκτὸ καὶ δροσερό. Μὴν ἀφήσατε νὰ ἀποξηρανθῇ τὸ Biocel καὶ εὖ διατηρῇ ταῦτα πάντοτε ζωντα. Τότε τὸ δέμα σας θὰ ἀποδῇ μόνον τὸν τὰ σημάδια τῆς ἡλικίας, ρυτίδες, ζάρες, μαύρα στίγματα, καὶ ὅ, ἀναδείξῃ παρὰ τὴν πραγματικὴν καὶ διαρκὴ νεότητά. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μὴ τροφὴ εἰς τὸ Biocel διὰ τὸ δέμα: Εἶναι ἡ Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ῥοῦ). Ἐπιθέσατε ἔξ' αὐτῆς ἀπόψε καὶ ὅλας πρὶν κοιμηθῆτε. Τὸ πρῶτον μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκοῦ). ἈΠΟΤΕΛΕΣΜΑ Τῆς πρῆς δὲν ἔχουν ρυτίδες, γυναικὲς 50 ἐτῶν φαίνονται μόλις 31 καὶ νεαρὰ κορίτσια ἀποκτοῦν ἀπόχρωσιν ἐκτάτου ὀραϊότητος. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐγγυημένη παρὰ τοῦ οἴκου Τοκαλόν ὡς τὰ χόρματα ἐπιστρέφονται.

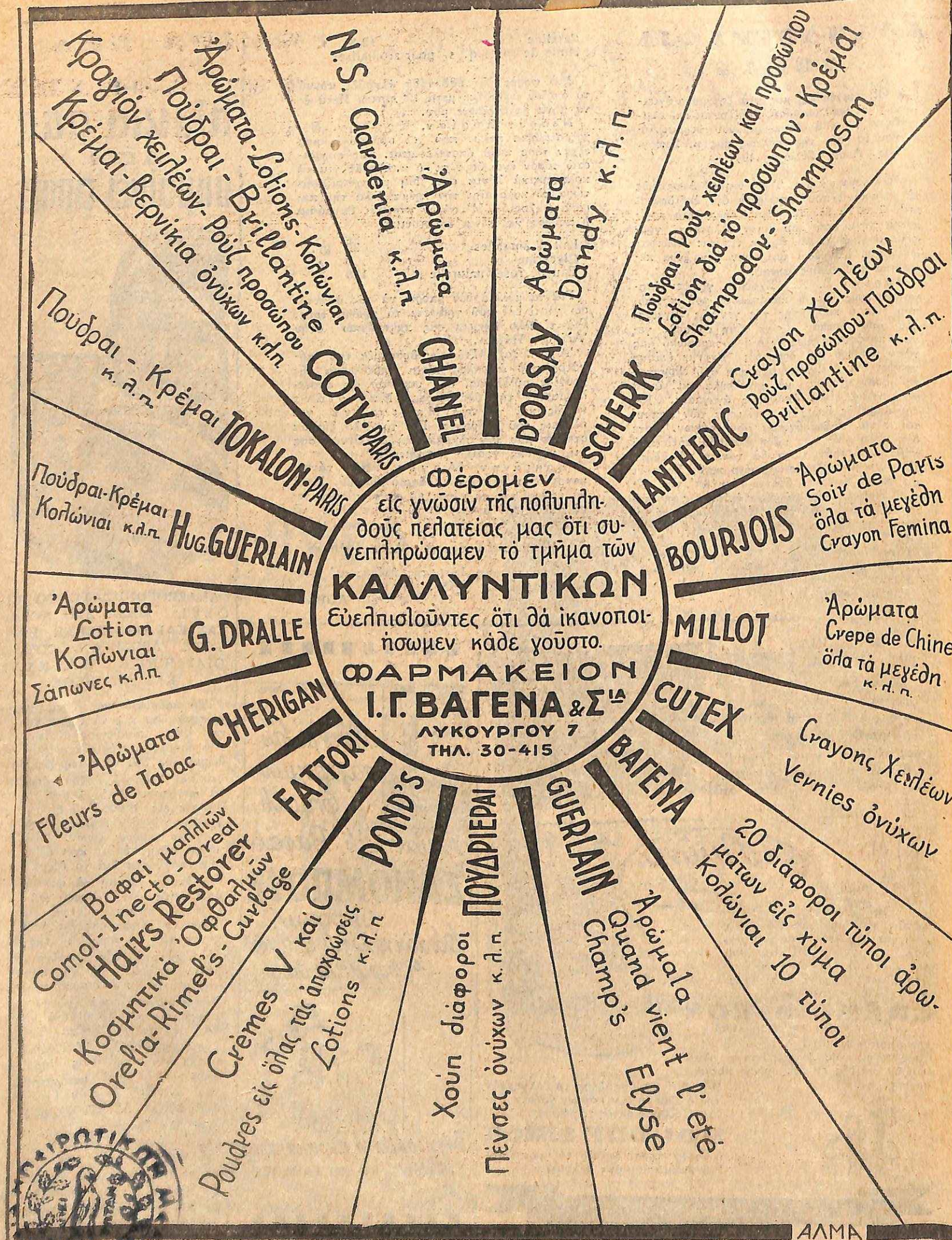
Μόνον μὲ τὰς
παγκοσμίου
φήμης
Γερμανικὰς Βαφὰς
ΖΑΚΟΜΠΟΝΣ

JACOBUS
Δυνατὸν νὰ βάψῃ ἐπιτυχῶς
τὰ φορέματά σας

Πληρὸς Κέντρον παρακαταδίδει
ΕΥΠΟΛΙΔΟΣ 14 μετ. ΣΑΡΑΝΤΗ

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μιὰ πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμὴν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι ἡ ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα. Ἐνα κοσκίνισμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφήνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δῆμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ θελούδιον. Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην σας καὶ ἀποκτήσατε τὰ καλὰ καταστῆματα εἰδὼν πολυτελείας. Εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Σαπ.

**“Ενας
εἶναι ὁ Κ. ΚΑΡΑΚΩΤΗΣ
διὰ τὰ ΠΕΔΙΛΑ ἀπὸ 110
δρ. καὶ ἄνω.**

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 61

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ’ ὅ-
σον ὑπάρχουν αἱ ιδεώδεις
γερμανικαὶ βαφαὶ ΑΡΤΙ με

τάς ὁποίας δύνασθε νὰ θά-
ψητε μόναι σας τὰ περσι-
νὰ σας φορέματα καὶ νὰ
τὰ κάνετε καινούργια καὶ
μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἐμπορικά.

ΕΞΥΨΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΗΝ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάσατε τὴν χαρὰν τῶν
καθαρῶν καὶ φυσικῶς λευ-
κῶν ὀδόντων, με οὐλα ὑγεία.
Χρησιμοποιεῖτε “ΚΟΛΥΝΟΣ”,
τὴν ἀντισηπτικὴν ὀδοντοκρέ-
μαν τῆς ὁποίας ἡ παρασκευὴ
στηρίζεται ἐπὶ μιᾶς ἐντελῶς δια-
φόρου ἐπιστημονικῆς θεωρίας.
Ἡ “ΚΟΛΥΝΟΣ”, περιέχει συ-
στατικά τὰ ὁποία δὲν εὐρί-
σκονται εἰς τῆς ΚΟΙΝΕΣ ὀδον-
τόκρεμες. Εἶναι διαφορετικὴ
διότι διεισδύει εἰς ἐκάστην
κοιλότητα καὶ σχισμὴν τῶν ὀ-
δόντων σας καὶ φονεῖ ἐκα-
τομύρια μικρόβια, τὴν αἰτίαν
τῆς καταστροφῆς των. Τὸ σπου-
δαίτερον δὲ εἶναι, ὅτι ἡ “ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ”, εἶναι οἰκονομικὴ διότι
χρησιμοποιεῖτε τὸ ἥμισυ τῆς
ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην
ΚΟΙΝΗΝ ὀδοντόκρεμαν. Εἶναι
τόσον συμπεκνωμένη ὥστε ἐν
καὶ ἡμισυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ
ξηρὰς φέκτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσ-
σαλονίκης με Μέντα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμού.

Μὲ “ΚΟΛΥΝΟΣ” καὶ σεῖς θὰ
ἀποκτήσατε λαμπρὸ
χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΟΜΕΝΩΝ

Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν πυκνότεστον κρέμαν Laila
de Soleil (Γάλα τοῦ Ἡλίου) ποὺ προφυλάσ-
σει καὶ θεραπεύει τὰ ἐγκαύματα τοῦ Ἡλίου δίδει δὲ
στὸ δῆμα ἓνα χρῶμα, κα φέ φυσικόν. Πωλεῖται
εἰς χύμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 52.673 — 52.674

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ. Έφάμιλλα τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν εἰς χῦμα καὶ εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφάνισεως.

Επίσης τὸ ΝΕΟΝ ἄρωμα ΚΙΟΥΝΟΥΚ γεμάτο πρωτοτυπίας καὶ Μοδερνισμό ὡς καὶ τό:

Eternel Printemps τὸ ἄρωμα ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἄνοιξιν.

Επίσης συνιστῶμεν τὴν ὑπέροχον Κολώνια μας Αθήνια φυσικὴ αἰθερία καὶ ἄφθαστη.

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ.

Εἰς τοὺς λουομένους συνιστῶμεν τὴν Lait de Soleil πυκνόρρευστον κρέμα. Προφυλάσσει, θεραπεύει καὶ δίδει στὸ δέρμα ἓνα χρῶμα café naturel. Πωλεῖται εἰς χῦμα.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
ΚΑΙ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τελευταῖα Μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον Τμήμα τοῦ

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ἀπὸ τὰ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ.

Κάλους, πλατυποδία, Κότσια κ.λ.π. τὸ Φαρμακεῖον μας ἀντιπροσωπεύον τὸν παγκοσμίου φήμης Οἶκον Dr Scholl ἵδρυσεν τμήμα chiropodie ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀγγλοῦ εἰδικοῦ μετὰ ἀναγκαιοῦντα ἀξέσουσά τοῦ οἴκου Scholl.

Κάθε πληροφορία δωρεάν.

ΚΑΤΑ τῆς ΠΙΤΥΡΙΔΑΣ καὶ ΛΕΥΚΑΝΣΕΩΣ τῶν μαλλιῶν δοκιμάσατε τὴν Lotion Regenerateur τονώνει τὰ μαλλιά ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὸν φυσικόν τους χρωματισμὸν τὶς λευκὰς τρίχας.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ καὶ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ

Τὸ ὀδορλες, εἶνε τὸ ἰδεώδες ἀπολυμαντικὸ κατὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ δυσοσμίας. Τελείως ἀβλαβές. Προστατεύει τὰ φορέματα. Πωλεῖται εἰς χῦμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ